

CEALALTĂ DOMNIȘOARĂ BRIDGERTON

DIN SERIA BRIDGERTON

JULIA QUINN

LITERA

MOONLIGHT

MOON LIGHT

JULIA QUINN

CEALALTĂ DOMNIȘOARĂ BRIDGERTON

Traducere din limba engleză
ELENA ARHIRE

LITERA
București

The Other Miss Bridgerton
Julia Quinn

Editura Litera
Tel.: 0374 82 66 35, 021 319 63 90; 031 425 16 19
e-mail: contact@litera.ro
www.litera.ro

Cealaltă domnișoară Bridgerton
Julia Quinn

Editor: Vidrașcu și fiii

Redactor: Mira Velcea

Corector: Emilia Achim

Copertă: Flori Zahiu-Popescu

Tehnoredactare și prepress: Ioana Cristea

Seria de ficțiune a Editurii Litera este coordonată

de Cristina Vidrașcu Sturza.

ISBN 978-606-33-9747-9

ISBN EPUB 978-606-095-427-9

Pentru Emily.

Când spun că nu aș fi putut face asta fără tine, vorbesc foarte serios.

Și pentru Paul. Spune-mi din nou... Încotro bate vântul?

Capitolul 1

Începutul verii, 1786

Pentru o tânără care crescuse pe o insulă – și, mai exact, în Somerset –, Poppy Bridgerton își petrecuse nespus de puțin timp pe coastă.

Nu era străină de apă. Lângă reședința familiei ei se afla un lac, iar părinții lui Poppy insistaseră ca toți copiii lor să învețe să înoate. Sau, mai bine zis, insistaseră ca toți fiii lor să învețe să înoate. Pe Poppy, singura fiică, o înfuria ideea de a fi singura din familia Bridgerton care putea să moară într-un naufragiu și le-o și spusese limpede părinților ei – verde-n față – chiar înainte de a trece valvârtej pe lângă cei patru frați și de a se arunca în apă.

Învățase să înoate mai repede decât trei dintre cei patru frați ai ei (nu era corect să se compare cu cel mare; *firește* că el învăța mai repede) și, până în ziua de azi, era, în opinia ei, cea mai iscusită înotătoare din familie. Nu era deloc relevant faptul că reușise să ajungă la un asemenea nivel mai degrabă de ciudă decât din vreun talent înnăscut. Era *important* să înveți să înoți. Ar fi învățat și dacă părinții ei nu i-ar fi spus la început să aștepte cuminte pe iarbă.

Poate.

Dar azi nu avea să înoate. Aici era la ocean – sau, cel puțin, pe Canalul Mânecii –, iar apa rece și amară nu semăna nicicum cu apele liniștite ale lacului de acasă.

Poate că Poppy era genul care să meargă împotriva curentului, dar nu era vreo nătăfleață. Și, oricât de singură s-ar fi simțit, chiar nu avea nimic de demonstrat nimănui.

În plus, se distra teribil explorând plaja. Întinderea catifelată de nisip de sub picioare, aroma de apă sărată care plutea în aer... pentru ea, toate erau la fel de exotice ca o călătorie în Africa.

„Hai, nici chiar așa", își spuse Poppy în gând, în timp ce ronțăi o bucățică din familiara brânză englezească pe care o luase cu ea în drumeție. Totuși, era o experiență nouă și o schimbare de decor binevenită. Iar lucrul acesta era important pentru ea.

Mai ales acum, când restul vieții ei părea că avea să fie exact la fel cum fusese dintotdeauna.

Era aproape iulie, iar al doilea sezon al lui Poppy la Londra – felicitările de rigoare i se datorau mătușii ei aristocrate, Lady Bridgerton – se încheiase de curând. Poppy se trezise la final de sezon întocmai ca la început de sezon – nemăritată și singură.

Și puțin plictisită.

Ar fi putut să rămână la Londra ca să se bucure de ultimele scântei ale vâltorii sociale, în speranța că avea să ajungă să cunoască pe cineva care îi scăpase până acum (puțin probabil). Ar fi putut să accepte invitația mătușii de a se retrage la țară în Kent, sperând că avea să îi *placă* unul dintre domnii neînsurați care fuseseră invitați să li se alăture din pură întâmplare la cină (cu atât mai puțin probabil). Însă o asemenea decizie ar fi însemnat să strângă tare din dinți și să încerce să-și țină gura când mătușa Alexandra avea să vrea să afle ce se întâmplase cu cea mai recentă cerere în căsătorie (cel mai puțin probabil).

Avusese de ales între niște perspective care mai de care mai plicticoase, dar, din fericire, fusese salvată de scumpa ei prietenă din copilărie, Elizabeth, care se mutase cu câțiva ani în urmă la Charmouth cu soțul ei, binevoitorul și studiosul George Armitage.

Cu toate acestea, George fusese nevoit să plece în Northumberland pentru o problemă urgentă de familie, ale cărei detalii Poppy nu le pricepuse niciodată pe deplin, iar Elizabeth rămăsese singură în casa ei de pe malul mării, fiind însărcinată în șase luni și jumătate. Plictisită și nevoită să stea mai mult în casă, prietena ei o invitase să-i facă o vizită prelungită, iar Poppy acceptase cu mare drag. Urma să fie ca pe vremuri pentru cele două prietene.

Poppy mai mușcă o bucățică de brânză. Ei bine, ca pe vremuri, exceptând burta uriașă a lui Elizabeth. Un detaliu nou în peisaj.

Motiv pentru care Elizabeth nu o putea însoți în incursiunile pe care le făcea în fiecare zi de-a lungul țărmului, dar nu conta. Poppy știa prea bine că reputația ei nu avusese niciodată nimic de-a face cu *sfiala*, dar, în ciuda firii ei volubile, se bucura nespus de propria companie. Și, după luni bune dominate de discuții de complezență la Londra, i se părea minunat să-și mai limpezească mintea cu aerul pătrunzător al mării.

Încercase să exploreze câte un nou traseu în fiecare zi și fusese încântată să descopere o mică rețea de peșteri la jumătatea drumului dintre Charmouth și Lyme Regis, ascunsă acolo unde valurile înspumate sărutau țărmul. Cele mai multe se umpleau cu apă la flux, dar, după ce cercetase peisajul, Poppy era convinsă că trebuiau să mai existe alte câteva care nu se inundau și era hotărâtă să descopere măcar una dintre aceste peșteri.

Firește, doar de dragul provocării. Nu pentru că avea nevoie de o peșteră care să nu se inunde niciodată în Charmouth, Dorset, Anglia.

În Marea Britanie, Europa, lumea mare.

Trebuia să se ridice la înălțimea provocărilor când avea ocazia, din moment ce se *afla* în Charmouth, Dorset, Anglia, care părea să fie un colțișor foarte mic din lumea cea mare.

Terminându-și ultimele îmbucături din prânz, ea cercetă atent stâncile. Avea soarele în spate, dar lumina era îndeajuns de puternică încât să o facă să tânjească după o umbrelă sau măcar după un copac semeț care să o adăpostească la umbra lui. Pe deasupra, era încântător de cald afară, iar ea își lăsase redingota acasă. Chiar și eșarfa, pe care o purtase ca să-și protejeze pielea de razele soarelui, începea să îi dea mâncărimi și să-i încălzească pieptul.

Dar nu mai făcea cale întoarsă acum. Era prima dată când ajungea atât de departe, și, la drept vorbind, ajunsese până aici doar după ce o convinsese pe slujnica plinuță a lui Elizabeth, desemnată ca damă de companie/însoțitoare pentru ea, să rămână în oraș.

– Gândește-te că te bucuri de o după-amiază liberă, îi spusese Poppy cu un zâmbet triumfător.

– Nu știu ce să zic. Expresia de pe chipul lui Mary era șovăitoare. Doamna Armitage a spus foarte clar că...

– Doamna Armitage nu mai gândește limpede de când a aflat că așteaptă un copil, o întrerupsese Poppy, cerându-și scuze de la Elizabeth în gând. Din câte mi s-a spus, așa se întâmplă cu toate femeile, adăugase ea, încercând să distragă atenția slujitoarei de la subiectul în cauză, și anume să o însoțească sau nu pe Poppy.

– Ei bine, asta sigur e adevărat, spusese Mary, înclinând capul într-o parte. Când cumnata mea a rămas grea cu băieții ei, n-am reușit să scot de la ea un singur cuvânt rațional.

– Exact! exclamase Poppy. Elizabeth știe că o să fiu în regulă de una singură. La urma urmei, nu sunt vreo domnișorică neputincioasă. Ba chiar se spune că sunt o cauză pierdută. În timp ce Mary încercase să o asigure de contrariul, Poppy adăugase: Mă duc doar să mă plimb pe țărm. Știi asta. Ai venit cu mine ieri.

– Și cu o zi înainte, spusese Mary cu un oftat, fără a fi prea entuziasmată de perspectiva unei alte după-amiezi de chinuri groaznice.

– Și cu o zi înainte, subliniase Poppy. Și toată săptămâna de dinainte?

Mary încuviințase necăjită din cap.

Poppy nu zâmbise. Se pricepea de minune la asta. Dar victoria o aștepta chiar după colț.

La propriu.

– Ascultă, spusese ea, împingându-și slujitoarea spre o ceainărie drăguță, nu mai bine rămâi să te odihnești un pic? O meriți. Te-am cam epuizat, nu crezi?

– Ai fost foarte bună cu mine, domnișoară Bridgerton, zisese Mary cu sufletul la gură.

– Bună și obositoare, replicase Poppy, mângâind mâna lui Mary în timp ce deschisese ușa ceainăriei. Muncești atât de mult. Meriți să te bucuri de câteva minute doar pentru tine.

Astfel că, după ce Poppy plătise pentru un ceainic cu ceai și o farfurioară cu biscuiți, reușise să scape – cu doi biscuiți în buzunar – și acum era minunat, binecuvântat de singură.

Dacă ar fi existat pe lume și pantofi potriviți pentru cățăratul pe stânci, ar fi fost perfect. Cizmulițele ei erau foarte practice, dar rezistența lor nici nu se compara cu cea a ghetelor fraților ei. Se uitase bine pe unde pășea, ca să nu-și sucească vreo gleznă. Prin această parte a plajei nu prea vedeai picior de om. Deci dacă se rănea, numai Dumnezeu știa când avea să vină cineva să o caute.

Ea înaintă fluierând, bucurându-se de un comportament atât de necuviincios (cuvântul ar fi scos-o din sărite pe mama ei!), apoi decise să-și facă de cap și să fredoneze o melodie ale cărei cuvinte nu erau chiar potrivite pentru urechile delicate ale unei femei.

– *Oh, hangița coborî pân' la o... o... o... ocean*, începu ea să cânte fericită, *cu ochii spre al ei...* Ce-i asta?

Se opri brusc, aruncând o privire spre o formațiune ciudată șlefuită în stâncile din dreapta ei. O peșteră. Nu putea să fie nimic altceva. Și era suficient de departe de mal cât să nu se inunde la reflux.

– Ascunzătoarea mea secretă, prieteni, spuse ea, făcând cu ochiul în timp ce schimbă direcția de mers.

Părea locul perfect pentru un pirat, departe de drumurile bătătorite, intrarea fiind ascunsă de trei bolovani mari. Serios, era o minune că reușise să o observe.

Poppy se strecură printre bolovani, remarcând în treacăt că unul dintre ei nu era atât de mare pe cât i se păruse inițial. Se furișă înăuntrul peșterii. Trebuia să-și fi adus o lampă, se gândi ea, așteptând ca ochii să i se adapteze la întuneric, chiar dacă Elizabeth sigur ar fi vrut să afle de ce avea nevoie de *așa ceva*. Era greu de explicat de ce aveai nevoie de o lampă când te plimbai pe plajă în plină zi.

Poppy făcu vreo câțiva pași mici, lăsându-și încălțările să alunece cu grijă pe pământ, cercetând cu picioarele denivelările, din moment ce nu le vedea cu ochiul liber. Era greu să-ți dai seama, dar peștera părea adâncă, întinzându-se cu mult dincolo de lumina ce pătrundea prin intrare. Ea înaintă, încurajată de fiorul descoperirii, îndreptându-se încet spre partea din spate... încet... încet... până când...

– Au! țipă ea, tresărind când mâna i se izbi în ceva tare, de lemn. Au! spuse ea din nou, frecând locul care o durea cu cealaltă mână. Au, au, au! Asta a fost...

Cuvintele îi rămaseră suspendate în aer. Indiferent de ce se lovise, nu părea să fie vreun afloriment natural al peșterii. De fapt, simțise mai degrabă colțul plin de așchii al unei lăzi făcute din lemn aspru.

Bâjbâind, întinse mâna până când întâlni – de astă dată, mai cu blândețe – un panou plat de lemn. Era, fără nici o îndoială, o ladă.

Poppy scoase un mic chicot de veselie. Ce descoperise? Comoara piraților? Prada unor contrabandiști? Peștera mirosea a mucegai și părea să nu fie folosită. Astfel că orice ar fi descoperit ea probabil se afla aici de secole.

– Pregătește-te să descoperi marea comoară!

Ea râse, felicitându-se în întuneric. O cercetare rapidă îi dădu de înțeles că lada era mult prea grea pentru a fi ridicată, astfel că își trecu degetele peste margine, încercând să-și dea seama cum să o deschidă. La naiba! Era bătută în cuie. Era nevoită să se întoarcă, chiar dacă habar nu avea cum să explice faptul că îi trebuiau o lampă *și* o rangă.

Cu toate că...

Ea lăsă capul într-o parte. Dacă exista o ladă – două, de fapt, una peste cealaltă –, aici, cine știa ce era mai în spate?

Înaintă în întuneric, cu brațele întinse prudent în față. Încă nimic. Nimic... Nimic...

– Atenție acolo!

Poppy încremeni.

– Căpitanul o să-ți ia gâtul dacă o scapi.

Poppy simți că-i stă inima, dar fu ușurată când își dădu seama că vocea aspră de bărbat nu vorbea cu ea.

Ușurarea fu înlocuită numaidecât de groază. Încet, își cuprinse trupul într-o îmbrățișare strânsă.

Nu era singură.

Cu mișcări chinuitor de prudente, se trase cât mai în spatele lăzilor. În peșteră era întuneric, iar ea aproape încetă să mai respire, astfel că oricine s-ar mai fi aflat aici nu avea să o vadă decât dacă...

– Aprinzi lampa aia afurisită?

Dacă avea o lampă.

O flacără se aprinse, luminând partea din spate a peșterii. Poppy se încruntă. Bărbații veniseră din spatele ei? Și, dacă da, cum? Unde ducea peștera?

– Nu avem prea mult timp, spuse unul dintre bărbați. Grăbește-te și ajută-mă să găsesc ce ne trebuie!

– Și cu restul cum rămâne?

– O să fie în siguranță până ne întoarcem. În orice caz, este ultima dată.

Celălalt bărbat râse.

– Așa zice căpitanul.

– Vorbește serios de data asta.

– Nu o să renunțe niciodată.

– Ei bine, dacă el nu renunță, eu renunț.

Poppy auzi un mormăit chinuit, urmat de un:

– Sunt prea bătrân pentru asta.

– Ai pus bolovanul la intrare? întrebă primul bărbat, răsuflând greoi în timp ce lăsă ceva pe pământ.

De aceea se chinuise să intre, își dădu Poppy seama. Ar fi trebuit să se întrebe cum de încăpuse o asemenea ladă prin deschizătura aceea strâmtă.

– Ieri, se auzi răspunsul. Cu Billy.

– Cu pușlamaua aia sfrijită?

– Aha. Cred că merge pe 13 ani.

– Nu mai spune!

Doamne, se gândi Poppy, nimerise într-o peșteră cu niște contrabandiști – poate chiar pirați! – care sporovăiau ca două bătrânici.

– Ce ne mai trebuie? se auzi vocea mai groasă.

– Căpitanul a spus că nu pleacă fără o ladă de coniac.

Poppy simți că rămâne fără aer. *O ladă?*

Celălalt bărbat izbucni în râs.

– Ca să o vândă sau să o bea?

– Cred că ambele.

Un alt chicot.

– Atunci ar face bine să împartă.

Poppy se uită disperată în jur. Lampa împrăștia suficientă lumină pentru ca ea să deslușească acum ce era în jurul ei. Unde *naiba* să se ascundă? În peretele peșterii era săpată o mică adâncitură în care ar fi putut să se strecoare, dar bărbații ar fi trebuit să fie orbi ca să nu o observe.

Cu toate acestea, era mai bine acolo decât unde se afla acum. Poppy se trase în spate, făcându-se mică de tot, mulțumind cu cerul și pământul că nu-și pusese de dimineață rochia de un galben strălucitor și rostind în sinea ei prima rugăciune sinceră din ultimele câteva luni.

Te rog, te rog, te rog.

O să fiu un om mai bun.

O să-mi ascult mama.

O să ascult până și slujba la biserică.

Te rog, te rog...

– Doamne, Dumnezeule mare!

Poppy își întoarse încet privirea spre bărbatul care se înălța deasupra ei.

– Pe mine, Dumnezeu m-a uitat, mormăi ea.

– Cine ești? o întrebă bărbatul, împingându-și lanterna mai aproape de fața ei.

– Cine ești tu? ripostă Poppy, înainte de a-și da seama de relativa lipsă de înțelepciune a unei asemenea replici.

– Green! strigă bărbatul.

Poppy clipi nedumerită.

– Green!

– Ce-i? mormăi celălalt bărbat –pe care părea să-l cheme Green.

– E o fată aici!

– *Ce?*

– Aici. E o fată.

Green veni cu sufletul la gură.

– Cine dracu' este? întrebă el pe un ton categoric.

– Nu știu, spuse agitat celălalt bărbat. Nu mi-a zis.

Green se aplecă, împingându-și fața îmbătrânită mai aproape de chipul lui Poppy.

– Cine ești?

Poppy nu spuse nimic. Cel mai adesea, nu-și ținea gura, dar acum i se părea momentul potrivit să înceapă să o facă.

– Cine ești? repetă el, de această dată mormăindu-și apăsat cuvintele.

– Nimeni, răspunse Poppy, găsind o fărâmă de curaj în faptul că bărbatul părea mai mult obosit decât furios. Ieșisem doar să mă plimb. Nu vă deranjez. O să îmi văd de drumul meu. Nimeni nu o să știe vreodată...

– Eu o să știu, spuse Green.

– Ca, de altfel, și eu, adăugă celălalt, scărpinându-se în cap.

– Nu o să suflu o vorbă, îi asigură Poppy. Nici nu știu ce...

– La naiba! înjură Green. La naiba, la naiba, la naiba, la naiba, la naiba!

Poppy se uită disperată spre cei doi bărbați, încercând să-și dea seama dacă îi era de folos să adauge ceva. Îi era greu să le ghicească vârsta. Aveau amândoi aspectul pe care îl căpătai după ce îți petreceai prea mult timp în soare și vânt. Erau îmbrăcați simplu, în cămăși și pantaloni dintr-un material aspru, înfipți în cizmele înalte pe care le purtau bărbații chiar dacă știau că aveau să se ude la picioare.

– La naiba! răbufni iar Green. Numai asta ne mai trebuia.

– Ce să facem cu ea? întrebă celălalt bărbat.

– Nu știu. Nu putem să o lăsăm aici.

Cei doi bărbați amuțiră, uitându-se la ea de parcă ar fi fost cea mai grea povară de pe lume care urma să se lase pe umerii lor.

– Căpitanul o să ne omoare, oftă Green în cele din urmă.

– Nu este vina noastră.

– Cred că ar trebui să-l întrebăm ce să facem cu ea, spuse Green.

– Nu știu pe unde este, răspunse celălalt. Tu știi?

Green clătină din cap.

– Nu e pe navă?

– Nu. Ne-a dat întâlnire pe punte cu o oră înainte să ridicăm ancora. Avea ceva treburi de rezolvat.

– La naiba!

Poppy nu mai auzise niciodată rostindu-se atât de des *la naiba* într-o singură întâlnire, dar nu i se păru important să menționeze.

Green oftă, închizând ochii, cu o expresie ce putea fi descrisă drept întruchiparea celei mai cumplite nenorociri.

– N-avem de ales, spuse el. Trebuie să o luăm cu noi.

– Ce? întrebă celălalt bărbat.

– *Poftim?* zbieră Poppy.

– Doamne, mormăi Green, frecându-și urechile. Tu chiar ai scos strigătul ăsta pe *gură?* El scoase un oftat plin de durere. Sunt prea bătrân pentru asta.

– Nu putem să o luăm! se împotrivi celălalt bărbat.

– Mergi pe mâna lui, spuse Poppy. În mod evident, este un om foarte inteligent.

Prietenul lui Green se îndreptă ceva mai mult de spate și îi aruncă un zâmbet luminos.

– Numele meu e Brown, spuse el și îi făcu un semn politicos din cap.

– Hmm, încântată de cunoștință, spuse Poppy, întrebându-se dacă ar fi trebuit să întindă mâna.

– Tu crezi că eu *vreau* să o iau? întrebă Green. E ghinion să ai o femeie pe navă, cu atât mai mult una ca *ea*.

Poppy întredeschise ușor buzele la auzul insultei.

– Ei bine, dădu ea să spună, doar pentru a fi întreruptă de Brown, care întrebă:

– Ce are ea? Mi-a spus că sunt inteligent.

– Ceea ce ne arată că *ea* nu este. Și, pe deasupra, vorbește.

– Și tu, ripostă Poppy.

– Vezi? spuse Green.

– Nu e atât de rea, insistă Brown.

– Tocmai ai spus că nu o vrei pe vas!

– Ei bine, nu, dar...

– Nu există nimic mai rău pe lume decât o femeie căreia nu-i mai tace gura, mormăi Green.

– Sunt multe lucruri mai rele de atât, spuse Poppy, și ești foarte norocos dacă nu ți-a fost dat să ai parte de ele.

Green se uită lung la ea. Doar o privi. Apoi spuse cu un geamăt:

– Căpitanul o să ne omoare.

– Nu și dacă nu mă luați cu voi, se grăbi să spună Poppy. Nu o să afle niciodată.

– Ba o să afle, spuse Green cu voce amenințătoare. El află mereu totul.

Poppy își prinse ușor între dinți buza de jos, gândindu-se la opțiunile pe care le avea. Nu credea că ar fi putut să fugă de ei, și, oricum, Green îi bloca drumul spre intrare. Se gândi că ar fi putut să izbucnească în plâns și să spere că lacrimile aveau să trezească în ei compasiunea, dar asta presupunea ca bărbații să și *aibă* așa ceva.

Se uită la Green și zâmbi șovăitor, încercând marea cu degetul.

Green o ignoră și se întoarse spre prietenul lui.

– La ce oră... El se opri. Brown dispăruse. Brown! țipă el. Unde dracu' te-ai dus?

Capul lui Brown se ivi din spatele unei grămezi de cufere.

– Iau niște funii.

Funii? Poppy simți că i se usucă gâtul.

– Bine, mormăi Green.

– Nu vreți să mă legați, spuse Poppy, găsind puterea de a rosti acele cuvinte.

– Nu, eu chiar nu vreau, spuse el, dar trebuie, așa că hai să facem să ne fie cât mai ușor amândurora, vrei?

– Doar n-ai impresia că o să vă las să mă luați captivă și o să stau cu mâinile în sân, nu?

– Așa speram.

– Ei bine, n-ai decât să speri cât vrei, domnule, pentru că eu...

– Brown! strigă Green.

Suficient de tare încât să o facă pe Poppy să tacă.

– Am luat funia! se auzi răspunsul.

– Bun. Ia și celelalte lucruri!

– Care celelalte lucruri? îl întrebă Brown.

– Da, spuse Poppy enervată. Care celelalte lucruri?

– Celelalte lucruri, zise Green nerăbdător. Știi la ce mă refer. Și o cârpă.

– Oh, celelalte lucruri, spuse Brown. Exact.

– Care celelalte lucruri? întrebă Poppy.

– Nu vrei să știi, îi răspunse Green.

– Ba fii convins că vreau, ripostă Poppy, tocmai când începea să își spună că poate nu voia.

– Ai spus că nu o să stai cu mâinile în sân, explică el.

– Da, dar ce treabă are asta cu...

– Mai știi când am spus că sunt prea bătrân pentru asta?

Ea încuviință din cap.

– Ei bine, în „asta“ intră și să nu stai tu cu mâinile în sân.

Brown apăru din nou, ținând în mână o sticlă verde care avea un aer vag medicinal.

– Poftim! spuse el și i-o întinse lui Green.

– Nu că n-aș putea să mă descurc cu tine, explică Green, scoțând dopul. Dar de ce să o fac? De ce să mă complic mai mult decât trebuie?

Poppy nu avea un răspuns. Privi lung spre sticlă.

– Vrei să beau asta? șopti ea.

Mirosea groaznic.

Green clătină din cap.

– Ai o cârpă? îl întrebă pe Brown.

– Scuze!

Green mai scoase un geamăt istovit și își aținti privirea spre șalul din in pe care ea și-l îndesase în corsajul rochiei.

– Trebuie să-ți folosim batista, îi spuse el lui Poppy. Nu te mișca!

– Să ce? strigă ea, trăgându-se brusc înapoi, în timp ce el îi smulse șalul.

– Îmi pare rău, spuse el și, în mod ciudat, păru să vorbească serios.

– Nu face asta! spuse Poppy cu respirația tăiată, căutând să se îndepărteze cât mai mult de el.

Dar nu ajunsese chiar foarte departe, din moment ce stătea cu spatele la peretele peșterii, și, în timp ce privi îngrozită, el turnă o cantitate generoasă din lichidul nociv pe materialul vaporos al șalului. Care se udă cât ai zice pește, și vreo câteva picături chiar aterizară pe jos, fiind înghițite numaidecât de pământul jilav.

– Trebuie să o ții pe loc, îi spuse Green lui Brown.

– Nu, zise Poppy, în timp ce brațele lui Brown se înfășurară în jurul ei. Nu!

– Îmi pare rău! spuse Brown, și chiar păru sincer.

Green mototoli șalul în pumn și i-l puse brusc peste gură. Poppy simți că se sufocă, chinuindu-se să respire sub asaltul violent al vaporilor înăbușitori.

Și lumea ei se cufundă în întuneric.

Capitolul 2

Andrew Rokesby străbătu cu pași mari punțile de pe vasul Infinity, făcând o ultimă inspecție, înainte de a ridica ancora la 16.00 fix în acea după-amiază. Totul părea în ordine, de la provă până la pupă și, exceptându-i pe Brown și Green, toți membrii echipajului se aflau la bord și erau pregătiți pentru călătoria care îi aștepta.

– Pinsley! strigă Andrew, înălțând capul spre tânărul din vârful catargului.

– Da, domnule! strigă Pinsley. Ce s-a întâmplat, domnule?

– I-ai văzut pe Brown și pe Green? I-am trimis mai devreme în peșteră, după niște provizii.

– Provizii, domnule? întrebă Pinsley cu un zâmbet obraznic.

Toată lumea cunoștea motivul *real* pentru care Andrew îi trimisese pe Brown și pe Green în peșteră.

– Dacă mișc ușor cârma într-o parte, o să aterizezi peste bord una–două, îl avertiză Andrew.

– Sunt amândoi dedesubt, domnule, spuse Pinsley zâmbind. I-am văzut coborând acum un sfert de oră.

– Jos? întrebă Andrew, clătinând din cap.

Brown și Green avuseseră o treabă de făcut. Nu aveau ce să caute dedesubt.

Pinsley ridică din umeri – sau așa i se păru lui Andrew. Era greu să-și dea seama când razele soarelui îi băteau fix

în ochi.

– Cărau un sac, spuse Pinsley.

– Un sac? repetă Andrew.

Îi trimisese după o ladă de coniac. Fiecare om își avea micile slăbiciuni, ale lui fiind femeile când era la țărm și coniacul franțuzesc atunci când era pe mare. Bea câte un pahar în fiecare seară, după cină. Îl ajuta să păstreze iluzia unei vieți civilizate sau măcar atât de civilizate pe cât și-o dorea.

– Părea un sac foarte greu, adăugă Pinsley.

– Coniac într-un sac, mormăi Andrew. *Madre de Dios*, până acum trebuie să fi fost deja țăndări.

El ridică privirea spre Pinsley, care fixa frânghiile, apoi se întoarse spre scărița îngustă ce ducea în măruntaiele vasului.

Regula lui era să aibă o scurtă discuție cu fiecare membru al echipajului, indiferent de cât de sus sau de jos era plasat pe scara ierarhică, înainte ca Infinity să plece pe mare. Astfel, se asigura că fiecare știa rolul pe care îl juca în noua misiune în care porneau, iar oamenii îi apreciau dovada de respect. Avea un echipaj mic, dar de o loialitate indiscutabilă. Andrew știa prea bine că fiecare om și-ar fi dat viața pentru el. Dar ar fi făcut asta pentru că știau cu toții că și căpitanul lor era pregătit să facă același lucru.

Fără îndoială, Andrew era la comandă, și nu exista om la bord care să îndrăznească să-i contrazică vreunul dintre ordine. Pe de altă parte, nu exista om la bord care să-și fi dorit să o facă.

– Domnule!

Andrew aruncă o privire în spate. Era Green, care, în mod evident, urcase pe cealaltă scară.

– Ah, aici erai, spuse Andrew, făcându-i semn să-l urmeze.

Green era cel mai vechi membru din echipajul lui, alăturându-i-se cu o zi mai devreme decât Brown. Și, de atunci, cei doi nu încetaseră să se ciondănească mai ceva ca două bătrânici.

– Domnule! spuse iar Green, alergând pe punte ca să-l prindă din urmă.

– Vorbim din mers, spuse Andrew, întorcându-i spatele în timp ce se îndreptă spre scara care ducea la cabina lui. Trebuie să duc niște lucruri în cabina mea.

– Dar, domnule, trebuie să...

– Și ce naiba s-a întâmplat cu coniacul meu? întrebă Andrew, urcând treptele două câte două. Pinsley mi-a spus că ați venit la bord cu un sac. Un sac, repetă el clătinând din cap.

– Exact, spuse Green scoțând un sunet ciudat.

Andrew se întoarse.

– Te simți bine?

Green înghiți în sec.

– Ideea este că...

– Ai înghițit cumva în sec adineauri?

– Nu, domnule, eu...

Andrew se întoarse la ale lui.

– Ar trebui să te duci la Flanders ca să rezolvi chestia asta cu gâtul. Are un fel de fiertură care o să te vindece. Are un gust infernal, dar dă rezultate, îți garantez.

– Domnule, spuse Green, urmându-l pe coridor.

– Brown e la bord? întrebă Andrew, apucând mânerul ușii.

– Da, domnule, dar, domnule...

– Bine, deci, o să fim gata să plecăm la timp.

– Domnule! aproape strigă Green, strecurându-se între Andrew și ușă.

– *Ce* s-a întâmplat, Green? întrebă Andrew, cu o răbdare forțată.

Green deschise gura, dar era limpede că îi lipseau cuvintele pentru a-i spune ce voia.

Andrew își strecură ambele mâini sub brațele lui Green, îl ridică pur și simplu și îl dădu laoparte.

– Înainte de a intra..., spuse Green cu voce sugrumată.

Andrew deschise ușa.

Și descoperi o femeie care stătea întinsă pe patul lui legată de mâini și de picioare, cu căluș la gură și arătând de parcă mai avea puțin și scuipa flăcări din ochi dacă așa ceva ar fi fost cu putință.

Andrew o privi lung o clipă, cercetându-i în treacăt părul de un castaniu strălucitor și ochii de un verde aprins. Își lăsă privirea să rătăcească peste trupul ei – era, la urma urmei, o femeie – și zâmbi.

– Un cadou? murmură el. Pentru mine?

*

Dacă scăpa vie din povestea asta, hotărî Poppy, avea să *ucidă* cu mâna ei fiecare nenorocit de bărbat de pe navă.

Începând cu Green.

Nu, cu Brown.

Nu, sigur cu Green. Poate Brown i-ar fi dat drumul dacă ar fi avut ocazia să-l convingă, dar Green nu merita nici mai mult, nici mai puțin decât o variolă care să se abată asupra casei lui.

Până la ultimul lui descendent.

Hmm... Ar fi însemnat că infamul putea să-și găsească o femeie dispusă să facă copii cu el, lucru de care Poppy se îndoia foarte tare. De fapt, se gândi ea cu răutate, avea să

fie imposibil din punct de vedere fizic după ce-și încheia ea socotelile cu el. Când aveai patru frați, învățai nespus de multe despre cum să joci murdar, și, dacă reușea vreodată să-și dezlege legăturile de la glezne, avea să-și înfigă genunchiul fix în...

Clic.

Ea ridică privirea. Venea cineva.

– Înainte de a intra..., se auzi o voce cunoscută.

Ușa se deschise, dezvăluindu-l nu pe Green, nici pe Brown, ci pe un bărbat cu cel puțin zece ani mai tânăr și de o frumusețe atât de orbitoare, încât Poppy era convinsă că ar fi rămas mută de uimire dacă n-ar fi avut călușul la gură.

Părul lui se desena în tonuri calde de castaniu, brăzdat ici-colo de șuvițe aurii decolorate de soare și strâns într-o coadă la ceafă. Avea un chip absolut perfect, cu buze pline, al căror contur fin se curba ușor în sus la colțuri și care conferea o expresie de malițiozitate chipului său. Iar ochii îi erau de un albastru atât de intens, încât le-ar fi putut recunoaște culoarea și din colțul opus al încăperii.

Ochii lui se plimbară peste trupul ei, din cap până în picioare, apoi reveniră în sus. Poppy nu mai fusese niciodată cercetată atât de intim, și, la naiba, simți că roșește.

– Un cadou? murmură el, cu buzele ușor curbate. Pentru mine?

– Hmm... hmm... hmm! mormăi Poppy, luptându-se cu legăturile ei.

– Ei, asta încercam să spun, zise Green, strecurându-se în cameră lângă străinul cel misterios.

– Asta? murmură celălalt bărbat, cu voce catifelată.

– Despre ea, se corectă Green, silabele atârnând greu în aer, de parcă femeia ar fi fost o combinație între Mary cea Sângeroasă și Medusa.

Poppy îl privi încruntată și mârâi.

– Măi, măi, spuse tânărul, arcuind o sprânceană. Nici nu știu ce să spun. Nu este chiar genul meu, dar e totuși fermecătoare.

Poppy îl urmări cu ochi bănuitori pe măsură ce el înaintă în cabină. Abia dacă rostise câteva cuvinte, dar era de ajuns ca să știe că nu era un marinar de rând. Vorbea ca un aristocrat; avea și mișcările unui aristocrat. Ea cunoștea bine specia. Își petrecuse ultimii doi ani încercând (dar nu chiar) să determine un asemenea exemplar să se însoare cu ea.

Bărbatul se întoarse spre Green.

– Există vreun motiv anume pentru care această lady stă întinsă pe patul meu?

– A descoperit peștera, căpitane.

– Căuta peștera?

– Nu știu, domnule. N-am întrebat. Cred că a dat peste ea din întâmplare.

Căpitanul o privi cu o expresie de o indiferență nepăsătoare înainte de a se întoarce spre Green și de a întreba:

– Și ce propui să facem cu ea?

– Nu știu, căpitane. Nu puteam să o lăsăm acolo. Peștera e încă plină cu încărcătura de la ultima noastră călătorie. Dacă o lăsam să plece, sigur povestea cuiva despre asta.

– Sau lua ceva pentru ea, spuse căpitanul gânditor.

Poppy mormăi la auzul insultei. De parcă ar fi fost așa lipsită de principii încât să se apuce de furtișaguri.

Căpitanul o privi cu o sprânceană arcuită.

– Pare să aibă o părere în privința asta, spuse el.

– Are foarte multe păreri, zise Green posomorât.

– Chiar?

– I-am scos călușul cât te așteptam, îi explică Green. A trebuit să i-l punem la loc după un minut. Chiar mai puțin.

– E atât de rău, zici?

Green încuviință din cap.

– M-a și apucat de ceafă cu ambele mâini.

Poppy mormăi încântată.

Căpitanul se întoarse spre ea, părând aproape impresionat.

– Trebuia să-i legați mâinile la spate, spuse el.

– N-am mai stat să o dezleg ca să o leg din nou, mormăi Green, frecându-și capul.

Căpitanul încuviință gânditor.

– N-am avut timp să golim peștera, continuă Green. Și, în plus, n-a mai dat nimeni de ea până acum. E de mare preț și goală. Cine știe ce-om mai avea nevoie să ascundem acolo.

Căpitanul ridică din umeri.

– Nu mai face nici doi bani acum, spuse el, încrucișându-și brațele puternice. Desigur, dacă nu o ucidem.

Lui Poppy i se tăie răsuflarea, sunetul răsunând prin încăpere în ciuda călușului de la gură.

– Oh, nu-ți face griji, spuse el într-o doară. Nu i-am ucis decât pe cei care chiar trebuiau uciși și niciodată o femeie. Chiar dacă, adăugă el, frecându-și absent bărbia, au mai fost una sau două situații... El ridică privirea, orbind-o cu un zâmbet. În fine, nu mă lua în seamă.

– De fapt, domnule, spuse Green, făcând un pas în față.

– Hmm?

– A fost femeia aceea în Spania. În Malaga?

Căpitanul îl privi nedumerit, până când păru să-și amintească.

– Oh, *aceea*. Ei bine, ea nu se pune. Nici măcar nu sunt convins că era femeie.

Poppy făcu ochii mari. Cine *erau* acești oameni?

Și apoi, tocmai când părea că cei doi se vor așeza la un pahar de vorbă, căpitanul deschise ceasul de buzunar cu mișcări precise, aproape militărești, și spuse:

– Trebuie să ridicăm ancora în mai puțin de două ore. Măcar știm cine este?

Green clătină din cap.

– N-a vrut să ne spună.

– Unde e Brown? El știe?

– Nu, domnule, se auzi răspunsul lui Brown, care stătea în pragul ușii.

– Oh, iată-te și pe tine! spuse căpitanul. Eu și Green tocmai discutam despre această situație neașteptată.

– Îmi pare rău, domnule!

– Nu e vina voastră, spuse căpitanul. Ați procedat bine. Dar trebuie să aflăm cine este. E îmbrăcată frumos, adăugă el, făcând semn spre rochia albastră a lui Poppy. Cuiva o să-i fie dor de ea.

El se apropie de pat și dădu să se întindă spre călușul ei. Dar atât Green, cât și Brown săriră în față, Green apucându-l de braț și Brown furișându-se între căpitan și pat.

– Chiar nu vreți să faceți asta, spuse Green.

– Vă implor, domnule, interveni Brown, nu-i scoateți călușul!

Căpitanul se opri o clipă și se uită de la unul la altul.

– Și, mă rog, ce o să facă?

Green și Brown nu spuseră nimic, dar amândoi se traseră în spate, aproape de perete.

– Doamne sfinte, spuse căpitanul nerăbdător. Sunteți oameni în toată firea.

Și apoi, scoase călușul.

– Tu! izbucni Poppy, aproape scuipând spre Green.

Green se făcu alb ca varul.

– Și tu, mârâi ea spre Brown. Și tu! încheie ea, uitându-se încruntată la căpitan.

Căpitanul ridică dintr-o sprânceană.

– Și acum, că ne-ai arătat ce vocabular bogat ai...

– O să vă omor cu mâna mea pe fiecare în parte, șuieră ea printre dinți. Cum îndrăzniți să mă legați și să mă lăsați aici ore întregi...

– Te-am lăsat doar o jumătate de oră, protestă Brown.

– Mie mi s-au părut ore, spuse ea, și, dacă aveți impresia că o să stau aici cu mâinile în sân și o să accept asemenea excese de la o adunătură de pirați idioți...

Ea începu să tușească. Nemernicul de căpitan îi pusese din nou călușul la gură.

– Da, spuse căpitanul. Acum, înțeleg perfect.

Poppy îl mușcă de deget.

– Asta, spuse el calm, a fost o greșeală.

Poppy se uită urât la el.

– A, și, apropo, adăugă el, aproape ca un răspuns întârziat, preferăm termenul de *corsari*.

Ea mormăi, scrâșnind din dinți peste căluș.

– Îți scot călușul, spuse el, dacă îmi promiți că o să te porți cum se cuvine.

Îl ura. Oh, cât de mult îl ura! Durase mai puțin de cinci minute, dar era de acum ferm convinsă că nu urâse

niciodată pe nimeni cu aceeași intensitate, cu aceeași ardoare, cu...

– Foarte bine, spuse el, ridicând din umeri. Noi ridicăm ancora la 16.00 fix, dacă vrei să știi.

Și apoi se întoarse cu spatele și porni spre ușă.

Poppy mormăi. Nu avea de ales.

– Poți să te porți cum se cuvine? întrebă el cu o voce enervant de catifelată și de binevoitoare.

Ea încuviință din cap, dar ochii îi erau furioși.

El se întoarse spre pat.

– Promiți? întrebă el zeflemitor.

Ea își smuci bărbia într-o încuviințare mânioasă.

El se aplecă și îi scoase atent călușul.

– Apă, spuse ea pe nerăsuflate, detestând faptul că implora.

– Cu mare plăcere, spuse el, turnându-i un pahar cu apa din urciorul de pe masa lui. I-l ținu la buze în timp ce bău, din moment ce mâinile îi erau încă legate. Cine ești? o întrebă el.

– Contează?

– Nu neapărat acum, dar s-ar putea să conteze când ne întoarcem, spuse el.

– Nu mă poți lua cu voi! protestă ea.

– Ori te luăm cu noi, ori te ucidem, spuse el.

Ea rămase fără cuvinte.

– Ei bine, nu poți face nici asta.

– Nu cred să ai vreo armă ascunsă în rochie, zise el, sprijinindu-se cu un umăr de perete în timp ce își încrucișă brațele la piept.

Poppy deschise gura, surprinsă, apoi se adună și spuse:

– Poate.

Afurisitul izbucni în râs.

– O să-ți dau bani, zise ea la repezeală.

Sigur îl putea cumpăra. Doar era pirat, pentru numele lui Dumnezeu. Nu?

El arcui o sprânceană.

– Nu cred să ai vreo pungă cu galbeni ascunsă în rochie.

Ea se încruntă la auzul remarcii lui sarcastice.

– Bineînțeles că nu. Dar pot să fac rost de câteva.

– Vrei să fii răscumpărată? întrebă el cu un zâmbet.

– Nu! Normal că nu. Dar dacă îmi dați drumul...

– Nu-ți dă nimeni drumul, o întrerupse el, așa că încetează să...

– Sunt sigură că, dacă stai să te gândești bine..., interveni ea.

– M-am gândit suficient...

– ... O să vezi că...

– Nu-ți dăm drumul...

– ... Nu este o idee chiar atât de bună să...

– Am spus că nu-ți dăm drumul...

– ... Mă luați ostatică. Sigur o să vă stau în cale și...

– Poți să taci?

– ... Și mai mănânc și mult și...

– Tace vreodată? întrebă căpitanul, întorcându-se spre oamenii lui, aflați lângă ușă.

Green și Brown clătinară din cap.

– ... Sigur o să fiu o pacoste pe capul vostru, încheie Poppy.

Urmă un moment de tăcere, pe care căpitanul păru să îl savureze cu nesaț.

– Mi-ai dat toate motivele pentru care să te ucid, spuse el în cele din urmă.

– Ba chiar deloc, răspunse ea cu sufletul la gură. Ți-am dat motive să mă lași să plec, dacă vrei să știi.

– Se vede treaba că sigur trebuie să știu, mormăi el. Apoi oftă, sunetul obosit fiind primul lui semn de slăbiciune, și spuse: *Cine* ești?

– Vreau să știu ce ai de gând să faci cu mine înainte să-mi dezvălui identitatea, zise Poppy.

El făcu semn alene spre legăturile ei.

– Nu prea ești într-o poziție care să-ți permită să ai pretenții acum, nu crezi?

– Ce ai de gând să faci cu mine? repetă ea.

Poate că era o prostie să se încăpățâneze așa, dar, dacă el intenționa să o omoare, nu avea să șovăie, iar accesul ei de furie nu urma să încline balanța nici într-o direcție, nici în alta.

El se așeză pe marginea patului, și apropierea lui o tulbură.

– O să-ți fac pe plac, spuse el, pentru că, deși ai o limbă de șarpe, nu e vina ta că te afli aici.

– Nu e *deloc* vina mea, mormăi ea.

– Tu chiar nu te înveți minte, nu-i așa? o întrebă el. Și eu care voiam să fiu cumsecade cu tine.

– Îmi pare rău! spuse ea repede.

– Nu-mi pare că ai fi prea sinceră, dar îți accept scuzele, spuse el. Și, oricât mi-ar displăcea ideea, o să fii oaspetele nostru la bordul vasului Infinity în următoarele două săptămâni, până când ne încheiem călătoria.

– Nu! strigă Poppy, sunetul îngrozit zburându-i de pe buze înainte de a-și apăsa mâinile legate pe gură.

– Ba mă tem că da, spuse el mâhnit. Știi unde este peștera noastră, și n-am cum să te las aici. După ce ne întoarcem, golim peștera și o să-ți dăm drumul.

– De ce nu o goliți acum?

– Nu pot, spuse el pur și simplu.

– Adică nu o să faci asta.

– Nu, adică nu pot să fac asta, repetă el. Iar tu începi să mă enervezi.

– Nu mă puteți lua cu voi, spuse Poppy și auzi cum vocea i se subțiază de emoție.

Doamne, îi venea să plângă. Auzea lacrimile în vocea ei, le simțea în senzația de arsură din spatele pleoapelor. Voia să plângă cum nu mai plânsese de ani buni și, dacă nu se aduna, avea să-și piardă cumpătul chiar aici, în fața acestui bărbat... acestui bărbat îngrozitor care îi ținea soarta în mâini.

– Ascultă, spuse el, înțeleg în ce situație dificilă te afli.

Poppy îi aruncă o privire care spunea că nu credea o iotă din ce auzea.

– Serios, zise el cu blândețe. Știu cum este să fii încolțit. Nu e deloc distractiv. Mai ales pentru cineva ca tine.

Poppy înghiți în sec, neștiind sigur dacă vorbele lui erau un compliment sau o insultă.

– Dar adevărul este, continuă el, că nava trebuie să plece în după-amiaza asta. Vântul și mareele sunt prielnice, și trebuie să ajungem repede la destinație. Ar trebui să-i mulțumești lui Dumnezeu că nu suntem niște asasini.

– Unde mergem? șopti ea.

El făcu o pauză, părând a se gândi la întrebarea ei.

– O să aflu când ajungem acolo, spuse ea nerăbdătoare.

– Întocmai, zise el, zâmbetul slab de pe buzele lui fiind aproape un salut. Vom naviga spre Portugalia.

Poppy simți cum parcă îi ies ochii din orbite.

– Portugalia? repetă ea și își simți gâtul sugrumat când rosti cuvântul. Portugalia? Și chiar o să fie două săptămâni?

El ridică din umeri.

– Dacă avem noroc.

– Două săptămâni, șopti ea. Două săptămâni.

Familia ei avea să o ia razna de îngrijorare. Reputația ei avea să fie distrusă. Două săptămâni. Două săptămâni întregi.

– Trebuie să mă lași să scriu o scrisoare, spuse ea disperată.

– Poftim?

– O scrisoare, repetă ea, chinuindu-se să se ridice. Trebuie să-mi permiți să scriu o scrisoare.

– Și, mă rog, ce ai vrea să spui într-o asemenea misivă?

– Am venit în vizită la o prietenă, spuse Poppy repede, și, dacă nu mă întorc în seara asta, ea o să dea semnalul de alarmă. Toată familia mea o să vină valvârtej aici. Ea îl privi în ochi. Și crede-mă când îți spun că nu vrei să se întâmple asta.

Privirea lui nu o părăsi o clipă pe a ei.

– Numele tău, milady.

– Familia mea...

– Numele tău, spuse el din nou.

Poppy strânse din buze, apoi zise:

– Poți să-mi spui *domnișoara Bridgerton.*

Și el păli. Chiar *păli.* Își ascunse bine reacția, dar ea văzu cum i se scurge tot sângele din obraji și, pentru prima dată de când se lansaseră în discuție, simți că o încearcă o senzație de triumf. Poate nu avea să fie eliberată numaidecât, dar era totuși prima ei victorie. Desigur, o victorie mică, dar tot victorie rămânea!

– Văd că ai auzit de familia mea, spuse ea cu glas mieros.

În șoaptă, el mormăi ceva ce ar fi șocat, fără îndoială, sensibilitățile lumii bune.

Încet, și părând să facă gestul cu o extraordinară stăpânire de sine, căpitanul se ridică.

– Green! se răsti el.

– Da, domnule! spuse bătrânul și se apropie degrabă.

– Te rog să-i aduci *domnișoarei Bridgerton* tot ce-i trebuie ca să scrie o scrisoare, spuse el, numele ei răsunând ca o otravă nimicitoare pe buzele lui.

– Da, domnule, spuse Green și ieși valvârtej pe ușă, urmat de Brown.

Căpitanul se întoarse spre ea cu o privire hotărâtă.

– O să scrii exact ce-ți zic eu, spuse el.

– Îmi cer scuze, spuse Poppy, dar, dacă aș face asta, prietena mea și-ar da numaidecât seama că s-a întâmplat ceva. *Tu* n-ai putea vorbi ca mine, îi explică ea.

– Prietena ta o să-și dea seama că s-a întâmplat ceva când nu o să te întorci acasă astă-seară.

– Desigur, dar pot să scriu ceva care să o liniștească, răspunse Poppy, și măcar să mă asigur că nu anunță autoritățile.

El strânse din dinți, apoi spuse:

– Nu o să fie sigilată fără aprobarea mea.

– Firește, spuse ea pe un ton mai înțepat.

El o privi încruntat, cu ochi deopotrivă înflăcărați și glaciali... și atât, dar atât de albaștri.

– Trebuie să-mi dezlegi mâinile, spuse Poppy, ridicându-și încheieturile spre el.

El traversă camera.

– Aștept până se întoarce Green.

Poppy decise să se supună. Omul părea să fie de neclintit.

– Ce ramură? întrebă el dintr-odată.

– Poftim?

– Cărei ramură a familiei îi aparții?

Vocea lui era tăioasă, fiecare cuvânt fiind pronunțat cu precizie militărească.

Poppy fu cât pe ce să îi dea o replică insolentă, dar era limpede, după expresia de pe chipul căpitanului, că nu ar fi fost o decizie foarte înțeleaptă.

– Somerset, spuse ea încet. Unchiul meu este viconte. Ei sunt în Kent.

El încleștă maxilarul, și secundele se scurseră în tăcere până când, în cele din urmă, reapăru Green cu hârtie, o pană și o călimară micuță de cerneală. Poppy așteptă răbdătoare în timp ce căpitanul îi dezlegă mâinile și simți cum i se taie respirația de durere când sângele începu să îi curgă din nou prin degete.

– Îmi pare rău pentru asta, mormăi el, și ea îi aruncă o privire tăioasă, scuzele lui luând-o prin surprindere. Din obișnuință, comentă el. Nu din inimă.

– Greu de crezut că ar putea fi altfel, i-o întoarse ea.

El nu răspunse, ci doar îi întinse mâna, în timp ce ea își trecu picioarele peste marginea patului.

– Și ar trebui să sar până la masă? întrebă ea.

Gleznele îi erau încă legate.

– N-aș fi niciodată atât de lipsit de politețe, spuse el.

Și, înainte ca ea să își dea seama de ceea ce voia căpitanul să facă, el o ridică în brațe și o duse la masă.

O așeză fără prea multe menajamente pe un scaun.

– Scrie! porunci el.

Poppy luă pana între degete și o înmuie cu grijă în cerneală, prinzându-și buza între dinți în timp ce încercă să-și dea seama ce să spună mai exact. Ce cuvinte o puteau convinge pe Elizabeth să nu cheme autoritățile – și să îi alerteze familia – când Poppy dispărea două săptămâni?

Dragă Elizabeth, știu că vei fi îngrijorată...

– De ce durează atât de mult? se răsti căpitanul.

Poppy ridică privirea spre el și își arcui sprâncenele înainte de a răspunde.

– Dacă ții neapărat să știi, află că este prima dată când mi se întâmplă să scriu o scrisoare în care explic – fără a explica, desigur – că am fost răpită.

– Nu folosi cuvântul *răpită!* spuse el tăios.

– Întocmai, răspunse ea, aruncându-i o încruntare sarcastică. Ceea ce explică de ce îmi ia atât de mult. Sunt obligată să folosesc trei cuvinte, când orice om normal ar folosi unul singur.

– Un talent despre care ai zice că nu mai are secrete pentru tine.

– Și totuși, spuse ea, încercând să vorbească peste el, asta tinde să complice mesajul.

– Scrie! îi ceru el. Și spune că o să fii plecată o lună.

– O lună? icni ea.

– Sper din inimă să nu fie cazul, mormăi el, dar, așa, când o să te aducem înapoi peste două săptămâni, o să fie un adevărat prilej de bucurie.

Poppy nu era sigură, dar avu impresia că el adăugă în barbă:

– Bucuria *mea.*

Decise să treacă peste. Era cea mai inofensivă dintre insultele lui de până acum, iar ea avea ceva de făcut. Trase adânc aer în piept și continuă cu:

... Dar te asigur că sunt bine. Voi fi plecată o lună, și mă văd nevoită să te rog să păstrezi discreția privind dispariția mea. Te rog să nu îi anunți pe cei din familia mea sau autoritățile, căci primii doar își vor face griji,

iar cei de pe urmă vor duce vestea mai departe... și reputația mea va fi distrusă pentru totdeauna.

Știu că îți cer foarte mult și știu că vei avea mii de întrebări la revenirea mea, dar te implor, Elizabeth, te rog, ai încredere în mine, și voi fi în măsură să-ți explic totul cât de curând.

Sora ta în spirit,

Poppy

– Poppy, zici? spuse căpitanul. N-aș fi ghicit.

Poppy nu îl luă în seamă.

– Pandora, poate, sau Pauline. Sau chiar Prudence, doar de dragul ironiei...

– Poppy este un nume perfect acceptabil! se răsti ea.

Ochii lui îi susținură pe ai ei într-o căutătură incomod de intimă.

– Ba chiar frumos, murmură el.

Agitată, ea înghiți în sec, observând că Green plecase și o lăsase singură cu căpitanul.

– M-am semnat „soră în spirit“ ca să știe că nu am fost constrânsă. Așa ne-am semnat mereu în scrisorile noastre.

El încuviință din cap, luându-i misiva dintre degete.

– Oh, stai! spuse ea degrabă și luă înapoi scrisoarea. Trebuie să adaug un post-scriptum.

– Serios?

– Slujitoarea ei, îi explică Poppy. Trebuia să mă însoțească în după-amiaza asta, și...

– A mai fost cineva la peșteră? o întrebă el tăios.

– Nu, normal că nu, răspunse Poppy. Am reușit să o las la Charmouth.

– Normal.

Tonul lui o făcu să-i arunce o privire piezișă.

– Nu era așa în formă ca să mă însoțească, spuse ea cu o răbdare exagerată. Am lăsat-o la o ceainărie. Crede-mă, așa a fost mai bine pentru amândouă.

– Și totuși, tu ești cea răpită și care se îndreaptă spre Portugalia.

1–0 pentru el. La naiba!

– În orice caz, continuă ea, Mary ar putea să ne facă probleme, dar numai dacă Elizabeth nu ajunge la ea înainte să-și dea seama că s-a întâmplat ceva. Dacă Elizabeth o roagă să nu spună nimic, nu o să spună. Este extraordinar de loială. La Mary mă refer. Ei bine, și Elizabeth, dar cu ea e altceva.

El își frecă fruntea cu o mână, de parcă i-ar fi fost greu să o urmărească.

– Lasă-mă doar să mai scriu ceva, spuse ea și adăugă în grabă:

> *P.S.: Te rog să o asiguri pe Mary că sunt bine. Spune-i că m-am întâlnit din întâmplare cu unul dintre verii mei și am decis să plec într-o excursie cu el. Ea nu* <u>*trebuie*</u> *să spună vreun lucru nechibzuit. Plătește-o pentru tăcerea ei, dacă e nevoie. Îți returnez banii.*

– Verii tăi? murmură el.

– Am mai mulți, spuse ea, căutând să-și imprime o notă amenințătoare în ton.

În afară de o ușoară arcuire a sprâncenei, el nu trădă vreo altă reacție. Poppy îi întinse misiva terminată, iar el o luă, aruncând o ultimă privire peste cuvinte, înainte de a o împături frumos.

Mișcarea lui fu precisă și de o finalitate irevocabilă. Poppy răsuflă cu năduf, pentru că, altfel, ar fi izbucnit în plâns. Așteptă ca el să plece – *sigur* avea să se retragă

acum –, dar căpitanul rămase țintuit locului, cu un aer gânditor, până când spuse:

– Numele tău este foarte neobișnuit. Cum de ai fost numită așa?

– Nu este chiar atât de neobișnuit, mormăi ea.

El se aplecă spre ea, și Poppy păru incapabilă să întoarcă privirea, în timp ce ochii lui se încrețiră la colțuri.

– Nu te cheamă Rose sau Daisy.

Poppy nu avea de gând să răspundă, dar se auzi spunând:

– N-a avut nici o legătură cu florile.

– Serios?

– Fratele meu a venit cu ideea. Cred că avea patru ani. Când era însărcinată cu mine, mama l-a lăsat să-i atingă burtica, și el a zis că parcă aș sări[1] de colo-colo.

El zâmbi, iar zâmbetul îl făcu să pară cu atât mai chipeș.

– Îmi închipui că nu te-a lăsat niciodată să auzi finalul poveștii.

Și cuvintele lui rupseră vraja.

– Fratele meu murit, spuse Poppy și întoarse privirea. Acum cinci ani.

– Îmi pare rău!

– Din obișnuință sau din inimă? întrebă ea arțăgoasă, chiar înainte de a avea ocazia să se gândească la propriile cuvinte.

Sau la tonul ei.

– Din inimă, spuse el încet.

Ea nu zise nimic, ci doar își lăsă privirea să coboare spre masă, încercând să înțeleagă această realitate ciudată în care se trezise dintr-odată. Pirați care își cereau scuze? Bandiți care vorbeau cu eleganța unui duce? Cine *erau* acești oameni?

– Unde să o trimit? întrebă căpitanul, ridicând scrisoarea ei.

– La reședința Briar, spuse Poppy. Este aproape de...

– Oamenii mei vor ști unde să o găsească, o întrerupse el.

Poppy urmări cum el se îndrepta spre ușă.

– Domnule! strigă ea brusc. Hmm, căpitane, se corectă ea, furioasă pe sine că îi oferea respectul unui domn.

El arcui o sprânceană într-o întrebare mută.

– Numele tău, căpitane!

Și se simți încântată că reuși să o spună ca pe o afirmație, nu ca pe o întrebare.

– Desigur, spuse el, făcând o plecăciune curtenitoare. Căpitanul Andrew James, la dispoziția ta. Bun venit la bordul navei Infinity!

– Nici un „Suntem încântați să te avem cu noi“? îl întrebă Poppy.

El râse când puse mâna pe clanța ușii.

– Asta rămâne de văzut.

El scoase ușor capul pe ușă și strigă numele cuiva, iar Poppy îl urmări din spate cum îi dădu tot felul de instrucțiuni – și scrisoarea – unuia dintre oamenii lui. Apoi se gândi că avea să plece, dar, în schimb, el închise ușa și se rezemă cu spatele de ea, privind-o cu o expresie resemnată pe chip.

– Masa sau patul? întrebă el.

„Ce?“ se întrebă în gând.

Și întrebă și cu voce tare:

– Ce?

– Masa? El făcu un semn din cap spre ea înainte de a arăta spre colțul cabinei. Sau patul.

Nu era de bine. Poppy încercă să se gândească repede, să-și dea seama în mai puțin de o secundă atât de intențiile lui, cât și de posibilele ei răspunsuri. Dar reuși să spună doar un:

– Hmm...

– Patul să fie, spuse el răspicat.

Poppy scoase un țipăt în timp ce el o ridică din nou și o aruncă pe pat.

– O să fie mai bine pentru amândoi dacă nu te zbați, o avertiză el.

Ea făcu ochii mari de groază.

– Oh, pentru numele lui... El se opri brusc înainte de a-și încheia replică, apoi continuă cu ceva chiar mai rău. Avu nevoie de o clipă ca să se calmeze, după care spuse: Nu am de gând să te pângăresc, domnișoară Bridgerton. Ai cuvântul meu de onoare.

Ea nu spuse nimic.

– Dă-mi mâna! îi ceru el.

Poppy habar nu avea ce intenții avea el, dar ridică mâna.

– Pe cealaltă, spuse el tăios, apoi o apucă de mâna stângă – cea cu care scria, în ciuda strădaniilor aprige ale guvernantei ei de a o forța să scrie cu dreapta – și o apropie de marginea patului. Într-o fracțiune de secundă, el o legase de șipca lungă din lemn.

Amândoi se uitară la mâna rămasă liberă.

– Ai putea încerca, spuse el, dar nu o să reușești. Și apoi, afurisitul zâmbi. Nimeni nu face noduri ca un marinar.

– În cazul ăsta, ai putea să-mi dezlegi gleznele?

– Nu până nu ieșim în largul mării, domnișoară Bridgerton.

– Nu e ca și cum aș ști să înot, minți ea.

– Să te aruncăm în apă ca să ne dăm seama dacă spui adevărul? o întrebă el. Ca și cum ai da foc unei vrăjitoare. Dacă arde, este nevinovată.

Poppy scrâșni din dinți.

– Dacă mă înec...

– Atunci ești de încredere, încheie el cu un zâmbet larg. Să încercăm?

– Ieși! rosti ea pe un ton încordat.

El scoase un hohot de râs.

– Ne vedem când o să fim în larg, micuța mea mincinoasă!

Și apoi, înainte ca ea să se gândească măcar să arunce cu ceva în el, căpitanul se făcu nevăzut.

---

[1] Joc de cuvinte intraductibil în română, în limba engleză *poppy* înseamnă „mac“, dar *to pop* înseamnă și „a sări“ (n.tr.)

Capitolul 3

– Bridgerton, spuse Andrew în timp ce păși furios pe puntea din față a vasului Infinity. Bridgerton!

Dintre toate femeile de pe lume, cea care se aventurase în peștera lui – care, trebuia spus, trecuse neobservată timp de trei ani – trebuise să fie o *Bridgerton*.

Ar fi fost cu atât mai rău dacă ar fi fost o afurisită de Rokesby.

Slavă Cerului că el nu-și folosise niciodată numele de familie la bordul navei. Tot echipajul îl cunoștea doar ca Andrew James. Ceea ce, tehnic vorbind, nu era un neadevăr. Numele lui complet era Andrew James Edwin Rokesby. I se păruse mai prudent să nu-și expună identitatea aristocratică atunci când preluase comanda pe Infinity, și nu fusese niciodată mai bucuros decât acum de decizia luată atunci. Dacă fata din cabina lui era o Bridgerton, ea știa prea bine cine era familia Rokesby. Or, lucrul acesta nu putea însemna decât un șir nesfârșit de neplăceri pentru toată lumea.

– Bridgerton, aproape că răbufni el într-un geamăt, câștigându-și o privire curioasă de la unul dintre mateloții lui.

Era imposibil să exagerezi spunând cât de bine cunoștea Andrew familia Bridgerton, cel puțin ramura din familie care locuia la reședința Aubrey, în Kent, la mică distanță de casa lui părintească. Lord și Lady Bridgerton erau

aproape ca un al doilea rând de părinți pentru el și deveniseră o familie în adevărul sens al cuvântului cu șapte ani în urmă, când fiica lor cea mare, Billie, se măritase cu George, fratele mai mare al lui Andrew.

Sincer, Andrew era surprins că el și Poppy Bridgerton nu se întâlniseră niciodată. Lord Bridgerton avea câțiva frați mai mici, și, din câte știa Andrew, toți aveau copii la rândul lor. Existau, probabil, zeci de veri Bridgerton împrăștiați prin toate provinciile Angliei. Își amintea vag că Billie îi povestise despre familia din Somerset, dar, dacă vreunii dintre aceștia veniseră vreodată în vizită, probabil o făcuseră când Andrew nu era acasă.

Și, acum, unul dintre ei se afla pe nava lui.

Andrew înjură în barbă. Dacă Poppy Bridgerton îi descoperea adevărata identitate, el urma să aibă mult de furcă. Doar treisprezece oameni știau că Andrew James era, de fapt, Andrew Rokesby, al treilea fiu al contelui de Manston. Dintre cei treisprezece, nouă făceau parte din cercul apropiat al familiei.

Și, dintre cei nouă, nici unul nu cunoștea adevăratul motiv al înșelătoriei.

Totul începuse cu șapte ani în urmă, când Andrew fusese trimis acasă din marină pentru a-și reveni după ce își fracturase brațul. Fusese nerăbdător să se întoarcă la postul lui, la bordul HMS *Titania* – la naiba, muncise din greu pentru recenta promovare la rangul de prim-locotenent –, dar Consiliul Privat al regelui avusese alte gânduri.

În înțelepciunea lor nemărginită, membrii consiliului hotărâseră că cel mai bun loc pentru un ofițer de marină era un mic principat fără ieșire la mare din Europa Centrală. Lui Andrew i se spusese – și acesta era citatul

exact – să fie „încântător“. Și să se asigure că prințesa Amalia Augusta Maria Theresa Josephine din Wachtenberg-Molstein era adusă la Londra, teafără și nevătămată, ca posibilă mireasă pentru Prințul de Wales.

Nu era vina lui Andrew că respectiva căzuse peste bord în timpul traversării canalului. Totuși, Andrew fusese cel care o salvase, și, când ea declarase că nu accepta să se mărite decât cu bărbatul care o salvase, Andrew se trezise atras în inima unui dezastru diplomatic. Ultima parte a călătoriei presupusese nici mai mult, nici mai puțin decât o fugă cu trăsura, demisia nemulțumită a doi membri din consiliu și o oală de noapte răsturnată în capul cuiva. (În capul lui Andrew, nu al prințesei, deși ai fi zis, după felul în care reacționase aceasta, că pățania i se întâmplase chiar ei.)

Era povestea preferată pe care cumnata lui o spusese ani de-a rândul pe la petreceri. Iar Andrew nici măcar nu-i povestise vreodată despre dihor.

În cele din urmă, prințesa nu se măritase cu Andrew sau cu Prințul de Wales, dar consiliul Coroanei fusese atât de impresionat de conduita neclintită a lui Andrew, încât hotărâse că putea să-și slujească țara mult mai bine fără uniformă decât cu ea. Dar nu oficial. Niciodată oficial. Când secretarii de stat îl chemaseră la un interviu, îl lămuriseră că *diplomatic* însemna pentru ei *conversațional*. Nu voiau ca Andrew să negocieze tratate, ci să stea de vorbă cu oamenii. Era tânăr, era chipeș, era fermecător.

Oamenii îl iubeau.

Desigur, Andrew știa asta. Îi fusese dintotdeauna ușor să-și facă prieteni și fusese înzestrat cu darul de a convinge aproape pe oricine să facă aproape orice. Dar i se păruse

ciudat să primească ordinul de a face ceva atât de vag. Și atât de secret.

Desigur, trebuise să renunțe la brevetul de marină. Părinții lui rămăseseră uimiți. Trei ani mai târziu, când preluase comanda unei nave și începuse o viață de corsar, fuseseră extrem de dezamăgiți.

Să fii corsar nu era o profesie nobilă. Dacă un domn din aristocrație își dorea să plece pe mare, el îmbrăca uniforma și jura credință regelui și țării. Nu venea la comanda unui vas cu marinari rău-famați și nu făcea contrabandă cu bunuri ca să se îmbogățească.

Andrew le spusese părinților lui că acesta era motivul pentru care naviga sub un nume fals. Știa că nu erau de acord cu alegerile lui și nu voia să păteze onoarea familiei. Dar părinții lui nu știau – căci nu avea voie să le spună – că nu era doar simplul căpitan al unei nave comerciale. De fapt, nu fusese niciodată *doar* simplul căpitan al unei nave comerciale. Preluase comanda pe Infinity la cererea expresă a Majestății Sale.

Se întâmplase în 1782, în contextul reorganizării guvernului, când Departamentul de Nord și Departamentul de Sud fuseseră transformate în Ministerul de Interne și Ministerul de Externe. După ce afacerile externe se reuniseră, în cele din urmă, într-un singur departament, noul ministru de externe începuse să caute căi ingenioase de a face diplomație și de a proteja interesele Marii Britanii. Îl convocase pe Andrew la Londra aproape imediat după ce preluase noua funcție.

Când Charles James Fox – ministru de externe și fost lider al Camerei Comunelor – îi cerea unui om să-și slujească țara, omul în cauză nu spunea nu. Chiar dacă însemna să-și mintă propria familie.

Andrew nu efectua misiuni pentru Coroană în fiecare călătorie – nu existau atâtea misiuni, și ar fi părut ciudat să stea în port și să taie frunză la câini până venea cineva de la Ministerul de Externe să-i ceară să ducă niște documente în Spania sau să preia un diplomat de la Bruxelles. De cele mai multe ori, Andrew era întocmai ce credea echipajul lui că era – un simplu căpitan de vas, care transporta încărcături preponderent legale.

Dar nu și de data aceasta. Actualul ministru de externe îi încredințase un pachet de documente și îl însărcinase să i le predea ambasadorului britanic din Portugalia. Andrew nu știa exact despre ce era vorba. Rareori i se dezvăluia conținutul documentelor pe care le transporta dintr-o parte în alta. Bănuia că misiunea avea de-a face cu negocierile aflate în plină desfășurare cu Spania, pe tema așezărilor de pe coasta Mosquito. Chiar nu conta. Tot ce conta era că i se spusese să ducă documentele cât mai repede la Lisabona, și asta însemna că trebuia să plece acum, când vântul și mareea îi erau prielnice. Nu mai avea timp să golească peștera pe care o descoperise Poppy Bridgerton. Nici nu avea atât de mult personal încât să lase trei oameni la mal – numărul de care era nevoie pentru a distribui toate bunurile și a o supraveghea pe fată până își terminau treaba.

Dacă ar fi fost vorba doar despre profit, și-ar fi abandonat încărcătura și și-ar fi asumat pierderea financiară. Dar peștera era folosită și ca loc de întâlnire, iar într-una dintre lăzi era ascunsă o scrisoare adresată prim-ministrului, pe care Andrew tocmai o adusese de la un emisar din Spania. Cineva de la Londra trebuia să vină să o recupereze peste două zile. Era esențial ca peștera să rămână neatinsă măcar până atunci.

Așa că trebuia să rămână cu Poppy Bridgerton pe cap.

– Domnule!

Andrew se întoarse și îl văzu pe Brown venind spre el.

– Am livrat scrisoarea, domnule, spuse marinarul.

– Bine, mormăi Andrew. Te-a văzut cineva?

Brown clătină din cap.

– L-am pus pe Pinsley să i-o dea unei menajere. Nimeni nu-l cunoaște pe aici. Și l-am pus să poarte peruca aceea neagră pe care o păstrezi la bord.

– Bun.

– N-am vrut să o lase pe trepte, adăugă Brown. M-am gândit că nu ți-ai dori să riscăm să nu fie citită.

– Nu, bineînțeles că nu, spuse Andrew. Ai făcut ce trebuia.

Brown înclină din cap în semn de mulțumire.

– Pinsley mi-a zis că slujnica urma să o predea numaidecât stăpânei.

Andrew încuviință brusc din cap. Putea doar să spere că totul avea să meargă conform planului. Urma să aibă multe bătăi de cap după ce o aducea pe domnișoara Bridgerton acasă, peste două săptămâni, dar poate reușea măcar să păstreze un minim control asupra situației dacă prietena ei trecea totul sub tăcere. Iar dacă prietena își ținea gura și nimeni nu afla vreodată că Poppy dispăruse, poate că Andrew reușea să evite o eventuală căsătorie cu fata aceasta impertinentă.

Oh, da. Era pe deplin conștient că aceasta era o posibilitate cât se putea de reală. El era un gentleman și compromisese o doamnă, oricât ar fi fost de accidentală întâlnirea dintre ei. Dar el era și o fire pragmatică. Și, cum exista o minimă șansă ca ea să iasă din poveste cu

reputația nepătată, părea că cel mai bine era ca ea să nu afle cine era el cu adevărat.

Cel puțin, așa își tot repeta în sinea lui.

Era timpul să plece, astfel că Andrew își ocupă locul la cârmă, corpul lui încremenind sub iureșul de încântare care îl cuprinse pe măsură ce ridicară ancora și pânzele bătute de vânt ale lui *Infinity* îi împinseră înainte. Odată cu trecerea timpului, ai fi zis că ajunsese să se sature de această senzație, că, după atâtea călătorii pe mare, devenise imun la fiorul pe care îl trezeau înăuntrul lui vântul, viteza și briza mării în timp ce străbăteau valurile înspumate.

Dar era la fel de captivant de fiecare dată. Sângele i se învolbura în vene, plămânii i se umpleau cu aerul sărat și înțepător al mării și Andrew știa că, în acest moment, era exact locul unde trebuia să fie.

Ceea ce era ironic, bănuia el, din moment ce nu se afla chiar într-un loc, ci se deplasa cu repeziciune pe apă. Îi era scris să fie mereu în mișcare? Avea să își trăiască tot restul vieții pe apă? *Trebuia* să-și trăiască tot restul vieții pe apă?

Sau era timpul să se întoarcă acasă?

Andrew scutură din cap. Acum, nu era momentul să se piardă în gânduri. Filosofia era pentru leneși, iar el avea treabă.

Scrută din priviri cerul în timp ce Infinity trecu pe lângă orașul Lyme Regis și ajunse în Canalul Mânecii. Era o zi perfectă pentru navigat, răcoroasă, senină, cu vânt puternic. Dacă vremea rămânea așa, puteau să ajungă în Portugalia peste cinci zile.

– Te rog, Doamne, spuse Andrew, cu expresia sfioasă a omului care nu apela adesea la bunăvoința divinității.

Dacă exista un moment oportun pentru rugăciune, acesta era, fără îndoială, momentul potrivit. Avea

încredere că avea să se descurce până la urmă cu Poppy Bridgerton, dar ar fi preferat totuși să scape de ea cât mai curând cu putință. Întrucât prezența ei putea să însemne sfârșitul carierei lui. La un moment dat, ea avea să afle care era numele lui adevărat. Părea imposibil să nu afle, la cât de bine se cunoștea el cu verii ei.

– Domnule?

Andrew înclină din cap, recunoscându-l pe Billy Suggs, care era, la cei 13 ani ai lui, cel mai tânăr matelot de pe navă.

– Domnule, Pinsley zice că e o femeie pe navă, spuse Billy. E adevărat?

– Da.

Urmă o pauză, apoi Billy continuă:

– Domnule? Nu e piază rea, domnule? Să ai o femeie la bord, domnule?

Andrew se strădui să nu închidă ochii și să ofteze. Iată lucrul de care îi fusese teamă. Marinarii erau cunoscuți pentru tăria cu care credeau în superstiții.

– Astea sunt numai prostii, Billy, spuse el. Nici nu o să știi că e pe aici.

Billy păru să se îndoiască de spusele lui, dar reveni la bucătărie.

– La naiba! spuse Andrew, chiar dacă nu era nimeni care să-l audă. Cu puțin noroc, nici *eu* nu o să știu că e aici.

Capitolul 4

Poppy era în toane foarte proaste când auzi deschizându-se ușa de la cabina căpitanului.

Și credea că avea tot dreptul să se simtă așa. Să fii legat de mâini și de picioare era ceva ce reușea să-ți strice dispoziția. Ei bine, de o mână și de două picioare. Căpitanul James făcuse dovada unei oarecare bunătăți când îi lăsase mâna dreaptă liberă. Nu că i-ar fi fost de vreun folos. Omul nu exagerase când se lăudase cu nodurile pe care le făceau marinarii. Ei îi luase mai puțin de un minut ca să ajungă la concluzia că nu avea nici o șansă să dezlege funia. Poate că o femeie mai bătăioasă ar fi insistat. Dar lui Poppy nu-i plăceau pielea jupuită și unghiile rupte, și era mai mult decât evident că acesta ar fi fost singurul rezultat dacă nu înceta să mai bâjbâie cu nodul.

– Mi-e foame, spuse ea, fără să se mai obosească să vadă cine intrase în cabină.

– Mă gândeam eu, se auzi vocea căpitanului.

O chiflă caldă și crocantă ateriză pe pat lângă umărul ei. Mirosea divin.

– Ți-am adus și unt, spuse căpitanul.

Poppy se gândi să se întoarcă spre el, dar își dăduse de mult seama că orice schimbare de poziție presupunea un volum stânjenitor de mormăieli și răsuciri. Astfel că spuse doar:

– Să-ți umplu patul cu firimituri?

– Există atât de multe replici interesante la o asemenea afirmație, spuse el, și ea auzi zâmbetul leneș din vocea lui. Dar o să mă abțin.

Punctul era al lui, *din nou*. La naiba!

– Dacă vrei, spuse el cu blândețe, te dezleg.

Fu de ajuns pentru ca ea să-și răsucească iute capul.

– Deci am ajuns de mult în larg?

El făcu un pas în față, cu un cuțit în mână.

– Am ajuns destul de departe încât un om ar trebui să fie mult mai puțin isteț decât tine ca să încerce o evadare.

Ea strâmbă din nas.

– Un compliment?

– Absolut, spuse el, cu un zâmbet de-a dreptul fatal.

– Îmi închipui că ai de gând să-ți folosești cuțitul pentru legăturile mele.

El încuviință din cap și o eliberă.

– Nu că alternativa n-ar fi ispititoare.

Ochii ei țâșniră spre chipul lui.

– Glumesc, spuse el, aproape mecanic.

Poppy nu se amuză.

Căpitanul ridică pur și simplu din umeri, smulgându-i funiile de sub glezne.

– Viața mea ar fi mult mai simplă dacă nu ai fi aici, domnișoară Bridgerton.

– Puteai să mă lași în Charmouth, îi aminti ea.

– Nu, spuse el, nu puteam.

Ea luă chifla și se înfruptă cu o mușcătură de proporții nepotrivite pentru o lady.

– *Chiar* ți-e foame, murmură el.

Ea îi aruncă o privire care dezvăluia ce părere avea despre afirmația lui.

El mai azvârli o chiflă în direcția ei. O prinse cu o mână și reuși să nu zâmbească.

– Bravo, domnișoară Bridgerton! spuse el.

– Am patru frați, replică ea ridicând din umeri.

– Chiar așa? întrebă el blând.

Ea ridică în treacăt privirea de la mâncare.

– Suntem teribil de competitivi.

El trase un scaun de sub masa surprinzător de elegantă, apoi se așeză, sprijinindu-și cu o grație leneșă una din glezne pe genunchiul opus.

– Toți sunteți buni la jocuri?

Ea îl măsură din priviri. Și ea putea să fie la fel de nonșalantă ca el. Și, dacă nu putea, avea să moară încercând.

– Unii mai buni decât alții, spuse ea, apoi își termină prima chiflă.

El râse.

– Adică tu ești cea mai bună?

Ea arcui o sprânceană.

– N-am spus asta.

– Nici nu trebuia.

– Îmi place să câștig.

– Celor mai mulți oameni le place.

Era hotărâtă să răspundă cu o replică tăioasă, dar el i-o luă înainte cu:

– Totuși, îmi închipui că ție îți place să câștigi mai mult decât celorlalți.

Ea strânse din buze.

– Un compliment?

El clătină din cap, cu buzele curbate încă într-un vag zâmbet tachinator.

– Nu de data asta.

– Pentru că ți-e teamă că sunt mai bună decât tine?

– Pentru că mi-e teamă că o să faci un coșmar din viața mea.

Buzele lui Poppy se întredeschiseră de surprindere. Nu se așteptase ca el să îi spună asta. Se uită la a doua chiflă, apoi luă o mușcătură.

– Unii ar zice, spuse ea după ce termină de mestecat, că un asemenea limbaj nu este potrivit în prezența unei lady.

– Aici nu prea suntem într-un salon, i-o întoarse el, și, pe deasupra, parcă spuneai că ai patru frați. Sigur te-au făcut să roșești din cap până-n picioare o dată sau de două ori.

Bineînțeles, iar Poppy nu era atât de slabă de înger încât să leșine la auzul câte unei înjurături din când în când. Îl mustrase pe căpitan mai ales ca să-l enerveze și bănuia că el o știa prea bine.

Ceea ce o enervă pe *ea*.

Decise să schimbe subiectul.

– Parcă ziceai că ai adus unt.

El arătă galant spre un mic vas aflat pe masă.

– Sigur nu vrei să-ți arunc și untul, spuse el, în ciuda măiestriei extraordinare cu care prinzi tot felul de lucruri.

Poppy se ridică și se apropie de masă. Se simțea ușor amețită, dar nu-și dădea seama dacă senzația îi era dată de valuri sau de sângele care îi revenea în picioare.

– Ia loc, spuse el, cuvintele răsunând mai mult ca o rugăminte decât ca un ordin.

Ea șovăi, politețea lui fiind mult mai tulburătoare decât ar fi fost lipsa ei.

– Nu mușc, adăugă el, lăsându-se pe spate.

Ea trase scaunul.

– Desigur, decât dacă vrei, adăugă el.

– Căpitane James!

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, domnișoară Bridgerton, ești mai rezistentă de *atât*.

– Nu înțeleg ce vrei să spui, ripostă ea.

Buzele lui se curbară într-un zâmbet ștrengăresc. Nu că ar fi încetat vreodată să surâdă așa. Odiosul arăta mereu de parcă punea ceva la cale.

– Dacă te-ai putea măsura cu mine, spuse el, cu glas ușor zeflemitor, n-ai fi deloc uimită de jocurile mele de cuvinte.

Ea se așeză și se întinse după unt.

– În general, nu glumesc pe teme legate de viața sau virtutea mea, căpitane James.

– O regulă înțeleaptă, spuse el, lăsându-se pe spate, dar eu sigur nu trebuie să mă simt constrâns de ea.

Ea luă cuțitul pentru unt și îl privi gânditoare.

– Nu e suficient de ascuțit ca să-mi faci ceva, spuse căpitanul zâmbind.

– Nu. Poppy oftă și îl trecu prin unt. Păcat! Ea își unse chifla și mai luă o gură. Ai de gând să mă ții numai cu pâine și apă?

– Normal că nu, spuse el. Nu sunt atât de lipsit de eleganță. Cina o să sosească peste... El se uită la ceasul de buzunar. Cinci minute.

Ea îl privi o clipă. Nu părea că dădea să plece pe undeva.

– Ai de gând să mănânci cu mine? îl întrebă ea.

– N-am de gând să mor de foame.

– Nu poți să te duci să mănânci cu... cu...

Ea își flutură mâna oarecum în aer, fără să știe spre ce făcea semn.

– Oamenii mei? încheie el pentru ea. Nu. Suntem o navă mai liberală decât multe altele, dar nu suntem o

democrație. Eu sunt căpitanul. Mănânc aici.

– Singur?

El zâmbi fără grabă și cu viclenie.

– Nu și dacă am cu cine.

Ea își prinse buza de sus între dinți, refuzând să cadă în capcana lui.

– Îți place chifla? o întrebă el fericit.

– Este delicioasă.

– Când ți-e foame, orice poate să aibă gust bun, remarcă el.

– Totuși, spuse ea sincer, e foarte gustoasă.

– Îi transmit complimentele tale bucătarului.

– Aveți un bucătar la bord? îl întrebă ea surprinsă.

El ridică din umeri.

– Se crede francez. Eu am bănuit mereu că s-a născut în Leeds.

– Nu e nimic rău cu Leeds, spuse Poppy.

– Decât dacă ești bucătar francez.

Urma unui râset îi înfioră buzele, luând-o complet prin surprindere.

– Vezi, domnișoară Bridgerton, spuse căpitanul în timp ce ea termină a doua chiflă, nu a fost chiar așa greu, nu-i așa?

– Să mestec? întrebă ea cu un aer nevinovat. Am excelat mereu la asta. Cel puțin de când mi-au crescut dinții.

– Dinți ascuțiți, sunt sigur.

Ea zâmbi. Încet.

– Ca de lup.

– Nu este cea mai îmbietoare imagine, și sigur știi că mă refeream la conversația noastră. El își înclină capul într-o parte, iar surâsul lui deveni mai... devastator. Nu este chiar atât de greu să râzi cu mine.

– Întrebarea mai pertinentă ar fi... De ce ți-ai dori asta?

– Să râzi?

Ea încuviință din cap.

El se apleca în față.

– Ne așteaptă un drum lung până în Portugalia, domnișoară Bridgerton, și, în adâncul inimii, bărbații sunt creaturi leneșe. Sunt obligat să te am la bord, chiar în cabina mea, cel puțin două săptămâni. O să consum mult mai puțină energie dacă nu stai să-ți scuipi veninul în tot timpul pe care îl petrecem împreună.

Poppy reuși să schițeze un zâmbet pieziș care îl oglindea perfect pe al lui.

– Te asigur, căpitane James, că eu nu scuip niciodată.

El râse cu gura până la urechi.

– *Touché,* domnișoară Bridgerton.

Poppy rămase tăcută o clipă. Își terminase cele două chifle, dar cina încă nu sosise, și ea nu mai avea cu ce să-și ocupe timpul. Tăcerea devenea stânjenitoare, și se uita lung la mâinile ei ca să nu privească stăruitor la el.

Îi era *greu* să se uite la el. Nu pentru că ar fi fost atât de chipeș, deși chiar era. Și, chiar dacă Poppy se simțea de obicei ca un pește în apă la majoritatea întâlnirilor din societate, ea era prima care să admită că unii oameni erau pur și simplu *prea* frumoși. Aproape că trebuia să întorci privirea, altfel riscai să ți se împleticească limba în gură și să te transformi într-o nătângă cu acte în regulă.

Dar nu era acesta motivul pentru care căpitanul James o făcea să se simtă atât de stingherită. Era destul de frumoasă, dar era obișnuită să se afle în preajma unor oameni mai atrăgători decât ea. Londra era plină de doamne și domni care se concentrau ore în șir asupra

felului în care arătau. Poppy abia dacă reușea să stea nemișcată pentru ca slujitoarea ei să-i facă părul.

Problema cu căpitanul James nu era frumusețea, ci inteligența lui. Adică omul era prea inteligent.

Poppy vedea asta în ochii lui. Cea mai mare parte din viață, ea fusese fata mai deșteaptă. Și nu era o laudă în van, ci un fapt în sine. Dar nu era atât de sigură că îl putea întrece pe bărbatul din fața ei.

Se ridică brusc și se îndreptă spre hublouri, privind lung spre marea nemărginită. Nu prea avusese șansa să exploreze cabina. Își petrecuse timpul în pat legată și uitându-se lung în tavan. Iar când îi scrisese scrisoarea lui Elizabeth, fusese prea concentrată asupra cuvintelor – și a nevoii de a ține pasul cu căpitanul cel isteț – ca să cerceteze cu atenție împrejurimile.

– Sunt foarte frumoase ferestrele, spuse ea.

Sticla era de o calitate evidentă, poate puțin afectată de vreme, dar nu era deformată sau vălurită.

– Mulțumesc!

Ea înclină din cap, chiar dacă nu se uita la el.

– Toate cabinele de căpitan sunt atât de spațioase?

– Nu pot spune că am făcut un studiu amănunțit pe această temă, dar, judecând după cele în care am mai fost, da. Mai ales pe navele militare.

Ea se întoarse.

– Ai fost la bordul unei nave militare?

El întoarse privirea într-o parte – nici măcar pentru o secundă, însă fu de ajuns pentru a-i da de înțeles lui Poppy că nu voise să dezvăluie un asemenea detaliu.

– Aș pune pariu că ai fost în marină, spuse ea.

– Chiar?

– Ori asta, ori ai ajuns acolo ca prizonier. Și, oricât de ciudat ar suna asta, din moment ce *chiar* m-ai răpit, pare puțin probabil.

– Din cauza structurii mele morale?

– Pentru că ești prea deștept ca să fii prins.

El râse la auzul replicii ei.

– O voi lua drept cel mai de seamă compliment, domnișoară Bridgerton. Mai ales pentru că știu cu câtă părere de rău a fost acordat.

– Ar fi o prostie din partea mea să-ți subestimez inteligența.

– Într-adevăr, și, dacă îmi permiți să-ți fac un compliment, ar fi la fel de prostesc din partea mea să te subestimez.

Urma unui fior cutremură pieptul lui Poppy. Bărbații recunoșteau rareori inteligența unei femei. Și faptul că era *el*...

... N-avea nimic de-a face cu asta, își spuse ea ferm. Ea se apropie de biroul lui, lipit de peretele din colțul opus. Asemenea mesei, era o piesă de mobilier realizată cu măiestrie. De fapt, totul în cabină vorbea despre bogăție și privilegii. Cărțile înghesuite pe raft îi aparțineau unui bărbat educat, iar covorul părea adus din Orient – era ferm convinsă de asta.

Sau poate că el mersese în Orient și îl adusese chiar el de acolo. Oricum ar fi fost, era de calitate.

Își închipuise întotdeauna cabinele de pe nave ca fiind micuțe și înghesuite, dar aceasta era foarte spațioasă. Desigur, nu se compara nici de departe cu dormitorul ei de acasă, dar reușea totuși să facă zece pași între doi pereți, și ea avusese mereu pasul lung.

– Ai rău de mare, domnișoară Bridgerton? o întrebă căpitanul James.

Ea se întoarse brusc, surprinsă că încă nu se gândise la asta.

– Nu știu.

Răspunsul păru să-l amuze.

– Cum te simți acum?

– Bine, spuse ea, pronunțând lung cuvântul cât făcu o pauză ca să-și dea seama de cum se simțea. Nu simțea nimic deosebit, nu îi era greață. Aproape normal, cred.

El încuviință încet din cap.

– E un semn bun. Am văzut bărbați care nu mai erau în stare de nimic nici măcar aici, în apele liniștite ale canalului.

– Acestea sunt ape liniștite? îl întrebă Poppy.

Poate că nu se agitau învolburate, dar podeaua era instabilă sub picioarele ei. Nu semăna deloc cu vâslitul pe un lac.

– Relativ, răspunse el. O să vezi cum sunt apele învolburate de îndată ce ajungem la Atlantic.

– Nu am...

Ea se opri. Bineînțeles că nu ajunseseră încă în Atlantic. Ea știa geografie. Nu avusese niciodată motive să se folosească de cunoștințele ei.

Se strădui să imprime trăsăturilor ei o expresie calmă.

– N-am mai fost niciodată pe mare, spuse ea înțepată. Mă aștept să aflăm cât de curând cum o să-mi fie.

El întredeschise gura ca să spună ceva, dar în acel moment se auzi o bătaie în ușă, și orice ar fi putut spune fu înlocuit de un „Trebuie să fie cina".

Poppy se trase într-o parte în timp ce un băiat cu părul bălai, de vreo zece sau 12 ani, intră cu o tavă cu vase

acoperite și o carafă cu ceea ce părea a fi vin roșu.

– Mulțumesc, Billy! spuse căpitanul.

– Cu plăcere, mormăi Billy, punând tava încărcată pe masă.

Poppy îi zâmbi băiatului – nu avea rost să fii nepoliticos cu toată lumea –, dar era evident că el încerca să evite să se uite în direcția ei.

– Mulțumesc! spuse ea, poate puțin prea tare.

Billy se înroși și încuviință smucit din cap.

– Aceasta este domnișoara Poppy, zise căpitanul, punând o mână pe umărul lui Billy înainte ca băiatul să apuce să fugă. În afară de mine, o să fii singura persoană care are voie să intre în cabina asta ca să se ocupe de ea. Înțelegi?

– Da, domnule, spuse Billy, continuând să nu se uite la ea. Părea de-a dreptul nefericit. Mai aveți nevoie de ceva, domnule?

– Nu, asta e tot. Poți reveni peste trei sferturi de oră ca să iei tava.

Billy încuviință din cap și ieși aproape în fugă din încăpere.

– E la vârsta aceea, spuse căpitanul arcuind ironic din sprâncene, când nimic nu este mai înfricoșător decât o femeie atrăgătoare.

– Este bine de știut că sperii pe cineva, mormăi Poppy ca pentru sine.

Căpitanul scoase un hohot de râs.

– Oh, nu-ți face griji în privința asta. Brown și Green sunt absolut îngroziți.

– Și pe tine? îl întrebă Poppy în timp ce se așeză. Pe tine te sperii?

Își ținu respirația în timp ce așteptă răspunsul lui. Nu știa ce nebunie o făcuse să pună o asemenea întrebare, dar acum, că o făcuse, pielea începu să i se înfioare de nerăbdare.

El nu se grăbi să răspundă, dar Poppy nu credea că o făcea cu scopul de a-i spori neliniștea. Expresia de pe chipul lui deveni gânditoare în timp ce el dădu laoparte capacul de pe felul principal.

– Iepure în vin, murmură el, și nu, *nu* mă sperii.

El ridică privirea, ochii lui întâlnindu-i pe ai ei într-o uluitoare vâlvătaie de azur.

Ea așteptă ca el să dea mai multe detalii, dar nu o făcu, ci puse tocănița aromată în boluri.

– Ce anume te sperie? îl întrebă ea în cele din urmă.

El mestecă. Înghiți.

– Ei bine, nu prea îmi plac păianjenii.

Răspunsul lui fu atât de neașteptat, încât ea pufni ușor.

– Îi plac cuiva?

– Trebuie să existe cineva, îmi închipui, spuse el și ridică leneș dintr-un umăr. Oamenii nu studiază astfel de lucruri la universitate? Naturaliști și cei ca ei?

– Dar, dacă ai fi naturalist, n-ai prefera să studiezi ceva drăgălaș și pufos?

El aruncă un ochi spre bolul lui.

– Cum ar fi un iepure?

Ea se strădui să nu zâmbească.

– Am înțeles aluzia.

– O să fiu sincer cu tine, spuse el, dezvăluind un mic vas plin cu cartofi cu pătrunjel. Cred că am cam vorbit amândoi în dodii.

De data aceasta, ea nu se putu abține. Zâmbi. Și își dădu ochii peste cap.

– Vezi, spuse el, nu sunt atât de înspăimântător.

– Nici eu, i-o întoarse ea.

El oftă.

– Ce vrea să însemne asta? îl întrebă ea, imediat bănuitoare.

– Ce anume?

Ea miji ochii.

– Ai oftat.

– Nu am voie?

– *Căpitane James.*

– Foarte bine, spuse el, oftând din nou, și, pentru prima dată, chipul lui păru aproape obosit. Nu bravam adineauri. Nu mă sperii. Dar o să-ți spun ce anume mă sperie.

El făcu o pauză, iar ea se întrebă dacă o făcea pentru efectul dramatic sau pur și simplu pentru că își măsura cuvintele.

– Sunt îngrozit, spuse el cu o lentoare intenționată în glas, de tot ceea ce reprezinți tu.

Pentru o clipă, Poppy nu reuși decât să-l privească lung.

– Ce vrea să însemne asta? îl întrebă ea, și nu crezu că o spusese pe un ton defensiv.

Nu credea că *era* defensivă. Dar era curioasă. După o astfel de afirmație, cum să nu fii?

El se aplecă înainte, sprijinindu-și coatele pe masă, în timp ce își lipi vârfurile degetelor.

– Tu, domnișoară Bridgerton, ești o lady din lumea bună. Bănuiesc că știi deja că am ceva experiență cu această specie.

Ea încuviință din cap. Era limpede că căpitanul James se născuse gentleman. Era evident în fiecare lucru pe care îl făcea, în tot ce spunea. O vedea în felul în care se mișca și

vorbea și se întrebă dacă ar fi putut un om să renunțe la obiceiurile cu care fusese crescut.

Se întrebă dacă el fusese nevoit să o facă.

– Pe scurt, domnișoară Bridgerton, continuă el, făpturile ca tine n-au ce căuta pe o navă.

Poppy îi aruncă o privire cu subînțeles.

– Credeam că am convenit deja asupra acestui aspect.

– Într-adevăr. Dar, spre disperarea noastră comună, forțe exterioare nouă m-au împiedicat să te duc înapoi la țărm.

– Ce forțe? El îi trimise un zâmbet galeș.

– Nu e un subiect cu care să-ți bați tu căpșorul frumos.

De data aceasta, era *ferm* convinsă că el încerca să o calce pe nervi. Dar afirmația lui condescendentă nu o enervă la fel de mult pe cât o făcuse gândul că el știa foarte bine că avea să o enerveze.

Nu-i plăcea să fie atât de ușor de citit.

Și, mai ales, nu-i plăcea ca el să fie cel care o citea cu atâta ușurință.

Astfel că zâmbi binevoitor și îi mulțumi când îi puse cartofi în farfurie. Iar când îl surprinse privind-o cu o expresie curioasă pe chip, de parcă nu ar fi fost prea sigur de cum să interpreteze lipsa ei de reacție, Poppy își permise să se bucure de micul ei moment de satisfacție. Doar o clipă... tocmai pentru că, sincer, nu credea că era în stare să nu se dea de gol dacă își permitea să se bucure sincer de victoria ei.

Nu voia să își imagineze ce însemna faptul că *asta* trecea drept victorie acum.

– Vin? o întrebă căpitanul.

– Te rog!

El îi umplu paharul, iar totul fu extrem de civilizat. Mâncară în liniște, iar Poppy se bucură să rămână cufundată în propriile gânduri până când căpitanul își înghiți ultima îmbucătură și zise:

– Este un pat confortabil. Firește, când nu ești legat.

Ea înălță deodată capul.

– Poftim?

– Patul meu, spuse el, cu un gest discret în direcția lui. Este foarte comod. Are o protecție... o tragi în sus, și se fixează cu un clic. Te împiedică să cazi din pat pe vreme rea.

Alarmată, Poppy simți cum face ochii mari când se întoarse spre patul lui. Era mai mare decât te-ai fi putut aștepta pentru un vas cu pânze, dar sigur nu atât de mare încât să încapă două persoane. Nu era cu putință ca el să-și închipuie că ar fi... Nu, nu s-ar fi gândit niciodată la una ca asta. Dar el nu avea să doarmă acolo. Îi spusese că îi lăsa ei camera lui.

– Liniștește-te! spuse el. Patul este al tău.

– Mulțumesc! exclamă ea.

– Eu o să dorm pe podea.

Ei i se tăie răsuflarea.

– Aici?

– Unde altundeva m-ai trimite să mă odihnesc?

Trebui să se străduiască de câteva ori înainte de a reuși să spună:

– Altundeva?

El ridică din umeri.

– Nu mai e loc pe nicăieri.

Capul ei se clătină dintr-o parte în alta, cu mișcări scurte și rapide, de parcă astfel ar fi reușit să-i șteargă cuvintele cu buretele.

– Nu se poate.

– Mai este puntea, spuse el, dar mi s-a zis că am un somn agitat. M-aș putea răsturna peste bord.

– Te rog, îl imploră ea, fii serios!

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei, iar Poppy își aminti că el era mai mult decât vreun crai senin și lipsit de griji. În privirea lui nu era nimic amuzant și nici urmă de amuzament.

– Vorbesc serios, spuse el.

– Reputația mea...

– Nu o să se schimbe nicicum. Dacă se descoperă că ai plecat, reputația ta o să fie una cu pământul, indiferent de locul unde voi dormi eu. Dacă nu se descoperă că ai plecat, nimeni nu va ști nimic.

– Oamenii tăi o să știe.

– Oamenii mei *mă* cunosc, spuse el cu o voce care nu accepta vreo împotrivire. Dacă le spun că ești o lady onorabilă și că dorm la ușă ca să te protejez, o să mă creadă pe cuvânt.

Poppy își duse mâna la gură, un gest nervos pe care îl făcea doar când era îngrozită. Sau așa îi plăcea să se mintă. Probabil îl făcea tot timpul.

– Văd că nu mă crezi, spuse căpitanul.

– O să fiu sinceră, zise ea. Nu știu ce să cred.

El o privi lung o clipă.

– Mi se pare corect, spuse el, iar Poppy simți cumva replica lui ca pe un compliment. El se ridică și se îndreptă spre ușă. Îl chem pe Billy să ia farfuriile. Mi-e teamă că sărmanul băiat și-a ieșit din minți. L-am asigurat că nici nu o să știe că ești aici, iar acum, i se cere să-ți ducă toate mesele.

– A trebuit să fie asigurat că nu o să mă vadă? Sunt chiar așa o sperietoare?

Căpitanul James zâmbi, dar fără umor.

– Orice femeie este o sperietoare pe această navă. E mare ghinion.

– *Tu* crezi asta?

Sigur că nu credea. Nu avea cum.

– Cred că a fost un mare ghinion că ai dat peste peștera mea.

– Dar...

– Nu, o întrerupse el cu o autoritate tăioasă. Eu nu cred că femeile aduc ghinion, pe navă sau oriunde altundeva. Dar oamenii mei cred asta, și trebuie să am în vedere detaliul acesta. Acum, am treabă. O să lipsesc cel puțin trei ore. Ar trebui să ai destul timp ca să te pregătești de culcare.

Poppy rămase mută de uimire când îl privi cum se întinde spre mânerul ușii; căpitanul aproape ieși din cabină înainte ca ea să țipe:

– Stai!

Capitolul 5

Andrew răsuflă prelung înainte de a se întoarce. Domnișoara Bridgerton stătea lângă pat, cu o expresie agitată pe chip.

Nu, nu agitată. Stânjenită era probabil o descriere mai exactă. Era limpede că își dorea să spună ceva.

Dar nu spunea, ceea ce ar fi trebuit să fie un motiv de îngrijorare.

– Da? o îndemnă el în cele din urmă.

Ea clătină din cap.

– Nimic.

Andrew avea destulă experiență cu femeile încât să știe că *nu* era adevărat.

– Ești sigură?

Ea încuviință din cap.

Prea bine. Dacă insista. El îi acceptă eschivarea cu o încuviințare din bărbie și se întoarse spre ușă.

– Doar că...

La naiba! Fusese cât pe ce. El se întoarse din nou, întruchiparea răbdării.

– Nu am cu ce să mă îmbrac, spuse ea în șoaptă.

El se luptă cu impulsul de a închide ochii, chiar și pentru o amărâtă de secundă. Nu o crezuse atât de frivolă. Sigur nu credea că avea nevoie de rochii elegante pentru călătoria spre Portugalia.

Apoi ea adăugă:

– Haine în care să dorm și, ei bine, și pentru următoarele zile.

– Ce are ce porți acum? întrebă el, fluturând o mână spre rochia albastră.

Corsajul era făcut dintr-un fel de dantelă cu modele mari, iar fusta era, din fericire, simplă, fără crinolină sau turnură, care i-ar fi îngreunat și mai mult viața la bord.

I se părea că rochia îi venea foarte bine. De fapt, fusese încântat de perspectiva de a i-o scoate – înainte să afle cine era.

– Nu are nimic, răspunse ea, dar nu pot să port rochia două săptămâni la rând.

– În general, oamenii mei poartă aceleași haine până la final.

El nu, dar oamenii lui da.

– În orice caz, spuse ea, părând a se strădui din răsputeri să nu intre în pământ de rușine, nu cred că rochia mea o să fie practică pe punte.

În sfârșit. O problemă cu o soluție simplă ca bună ziua.

– Nu o să ieși pe punte, îi spuse el.

– *Niciodată?*

– Nu este sigur, spuse el direct.

– O să mă sufoc aici.

Ea își flutură brațul în aer, fără să pară că arăta spre cabină, ci că era ușor deranjată de idee.

– Nu fi prostuță! spuse el, tresărind în sinea lui la auzul tonului său disprețuitor.

Ea nu avea să se sufoce, dar avea să se simtă îngrozitor. Își dădea seama că Poppy Bridgerton nu era o fire care să se descurce prea bine cu plictiseala.

Dar nici nu putea să o lase să se plimbe de colo-colo pe vas. Ea era o distragere a atenției de care oamenii lui se

puteau lipsi și, pe deasupra, nu știa nimic despre ce însemna siguranța pe mare. Ca să nu mai vorbim despre cât de superstițioși erau marinarii în privința femeilor, considerând că aduceau ghinion pe o navă. Probabil jumătate dintre oamenii lui s-ar fi apucat să-și facă cruci de fiecare dată când o vedeau.

Din colțul opus al cabinei, domnișoara Bridgerton era încă vizibil tulburată. Și se bâlbâia.

– Dar... dar...

El se întoarse iar spre ușă.

– Îmi pare rău, domnișoară Bridgerton, dar nu avem ce-i face. Este pentru propria ta siguranță.

– Dar vreme de două săptămâni? Să nu vezi soarele două săptămâni?

El arcui o sprânceană.

– Tocmai mă felicitai pentru ferestrele frumoase.

– Nu este același lucru, și știi asta prea bine.

Știa și empatiza. Chiar empatiza. Nu-și putea închipui cum era să fii forțat să rămâi în cabina unui vas timp de două săptămâni, fie și pe un vas atât de bine dotat ca al lui.

– Căpitane James, spuse ea, după ce păru a trage aer în piept ca să-și adune curajul, te rog ca pe un gentleman.

– Aici, te înșeli.

– Nu te preface, căpitane! Poate vrei să ascunzi asta sau poate vrei să te ascunzi *de* asta, dar te-ai născut gentleman. Aproape ai mărturisit-o chiar tu.

El își încrucișă brațele.

– Pe vasul ăsta, nu sunt gentleman.

Poppy și le încrucișă pe ale ei.

– Nu te cred.

Și apoi, ceva se frânse înăuntrul lui. Se frânse pur și simplu. Din clipa în care o văzuse pentru prima dată pe

patul lui, legată de mâini și de picioare și cu căluș la gură, se gândise neîncetat fie la *ea*, fie la nenumăratele probleme pe care le putea face – și avea să le facă – prezența ei într-o misiune atât de delicată.

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, aproape răbufni el, chiar n-ai pic de minte?

Ea dădu să deschidă gura, dar el nu o lăsă să răspundă.

– Ai idee în ce situație primejdioasă te afli? Nu? Ei bine, permite-mi să-ți explic! Ai fost răpită. Ai ajuns pe o navă unde ești singura femeie, iar jumătate dintre oamenii de la bord... El își flutură brațul aproape violent spre ușă. Jumătate cred că însăși prezența ta înseamnă că un taifun stă să se dezlănțuie, dintr-o clipă în alta.

– Un taifun? repetă ea.

– Nu *sunt* taifunuri în regiunea asta, spuse el. Ceea ce ar trebui să-ți dea de înțeles cam cât de mult *nu-și* doresc să te aibă la bord. Astfel că, după umila mea părere, nu că ar fi șanse să ții cont de ea, ar trebui să începi să vorbești cu ceva mai multă circumspecție.

– N-am cerut eu să mă aflu aici! strigă ea.

– Sunt mai mult decât conștient de asta, îi răspunse el. Ca fapt divers... *din nou*... nu sunt deloc încântat să te găzduiesc.

Buzele ei se strânseră într-o linie încordată, și, pentru un moment terifiant, el crezu că ea avea să izbucnească în plâns.

– Te rog, spuse ea. Te rog să nu mă obligi să rămân în cabina asta toată călătoria. Te implor!

El oftă. La naiba cu ea! Era mult mai ușor să-i ignore dorințele când țipau unul la altul.

– Domnișoară Bridgerton, spuse el, încercând să-și păstreze calmul din voce, este de datoria mea ca gentleman

să mă asigur că ești în siguranță. Chiar dacă nu-ți place prea tare.

El aproape se aștepta ca ea să-i spună „Deci *ești* gentleman". Dar ea îl surprinse, căci se abținu de la orice comentarii și, după un moment apăsător de tăcere, spuse:

– Atunci o să ne vedem mai târziu astă-seară.

El încuviință scurt din cap.

– Spuneai că o să lipsești trei ore, nu?

Vocea ei răsună într-o notă formală, aproape ca de afaceri, și îl făcu să se simtă foarte incomod tocmai pentru că nu părea să fie stilul *ei*.

Ceea ce era mai mult decât ridicol. Nu o cunoștea pe Poppy Bridgerton. Nici măcar nu știuse despre existența ei până în această după-amiază. Rămăsese pierdută în pleiada nedeslușită și nesfârșită de veri și verișoare Bridgerton, cu toții anonimi și, pentru el, neînsemnați.

Astfel că nu ar fi trebuit să știe când nu părea să vorbească în stilul ei.

Și nu ar fi trebuit să-i pese.

– O să fiu gata, spuse ea, cu o urmă de mândrie trufașă care tot nu suna cum trebuia.

Dar nici complet ciudat.

– Noapte bună, domnișoară Bridgerton! spuse el.

Făcu o scurtă plecăciune de rămas-bun și ieși din cabină. Fir-ar să fie! Avea nevoie de o băutură. Sau poate de un somn bun.

Aruncă o privire spre ușă, acum închisă și încuiată în urma lui. Avea să doarmă pe podea în noaptea asta. Era prea puțin probabil să se bucure de un somn bun.

Atunci trebuia să-și înece amarul într-un pahar. Imediat.

Domnișoara Bridgerton era încă îmbrăcată din cap până în picioare când Andrew se întoarse, trei ore și jumătate mai târziu, dar își scosese acele din păr, care i se revărsa acum peste umăr într-o coadă împletită. Stătea în capul oaselor pe patul lui, cu păturile trase peste poală. O pernă era îndesată între spatele ei și peretele cabinei.

Perna lui.

Andrew observă că perdelele erau încă deschise, așa că traversă cabina și le trase. Cabina lui se afla la babord, și nu credea că Poppy avea să fie prea încântată de razele fierbinți ale soarelui la răsărit. Nu trecuseră cu mult de solstițiu. Soarele răsărea înfiorător de devreme în această perioadă a anului.

– Ești gata de culcare? o întrebă el.

Cea mai banală dintre întrebări, și totuși i se păru incredibil că reuși să o rostească pe un ton atât de firesc.

Domnișoara Bridgerton ridică privirea din cartea pe care o citea.

– După cum poți vedea.

– Nu o să te simți prea incomod în rochie? o întrebă el.

Ea se întoarse încet ca să se uite la el.

– N-am de ales.

Andrew avea ceva experiență când venea vorba despre a da jos asemenea rochii de pe femei. Știa că trebuia să aibă un fel de cămășuță pe dedesubt în care să îi fie mult mai comod să doarmă.

Dar care în general dezvăluia mult prea multe pentru ca vreunul din ei să se simtă în largul lui.

Nu că ar fi avut *vreo* intenție să se culce cu ea. Ferească sfântul să ajungă măcar să o sărute pe fată. La drept vorbind, era foarte atrăgătoare. Ochii ei aveau o nuanță superbă de verde, undeva între verdele frunzelor și cel al

mușchiului, și avea părul familiei Bridgerton, bogat și strălucitor, de un castaniu îmbietor. Înfățișarea ei nu avea să fie niciodată atât de blajină încât să se încadreze în standardele convenționale de frumusețe, dar lui nu îi plăcuseră niciodată femeile lipsite de expresie. La naiba, nu îi plăcuseră nici măcar bărbații lipsiți de expresie, și, Domnul îi era martor, întâlnise destui pe vremea când își făcea veacul prin cercurile selecte ale lumii bune. Andrew nu înțelesese niciodată de ce era atât de la modă să pari plictisit.

Dezinteresat însemna neinteresant.

Pentru el. Un nou dicton extraordinar. Îl putea folosi cu familia lui când avea să se ducă acasă data viitoare. Probabil aveau să își dea cu toții ochii peste cap, și foarte bine. La urma urmei, așa era în familie.

Doamne, îi era atât de dor de ei. Avea acum unsprezece nepoate și nepoți și nici măcar nu îi cunoscuse pe ultimii doi născuți. Dintre cei cinci frați Rokesby, doar el și fratele lui mai mic, Nicholas, rămăseseră neînsurați. Ceilalți trei erau fericiți și se înmulțeau ca iepurii.

Desigur, nu unul cu celălalt. Cu partenerii lor. El tresări, deși era singurul care știa ce gânduri întortocheate îi treceau prin minte. Era atât de obosit! Fusese o zi de pomină, și lucrurile nu urmau decât să se înrăutățească. Habar nu avea cum urma să poată dormi în noaptea asta. Între locul lui de pe podea și simpla *ei* prezență în încăpere...

Era imposibil să o ignori. Poate ar fi fost mai bine să fie speriată și sfioasă. Ar fi curs șuvoaie de lacrimi, dar măcar, dacă nu o vedea, nu avea să îi mai dea târcoale în gând.

El se apropie de un set de sertare încorporate. Înăuntru se afla cămașa lui de noapte, alături de pulberea de dinți și

de periuță. Billy lăsa de obicei un mic lighean cu apă pe masă, dar era clar că băiatul fusese prea îngrozit de domnișoara Bridgerton ca să revină în cameră. Înșfăcă periuța de dinți și o privi, oftând, în lipsa apei atât de necesare.

– Nici eu nu m-am spălat pe dinți.

El zâmbi. Deci *ea* îl urmărea. Se străduise cam mult să pară absorbită de cartea ei, dar el fusese aproape sigur că avea să renunțe la truc în clipa în care se întorcea cu spatele.

– O să ne miroasă amândurora gura mâine-dimineață, spuse el.

– O perspectivă încântătoare.

El îi aruncă o privire peste umăr.

– N-am de gând să mă sărut cu nimeni. Tu?

Era prea deșteaptă ca să pice într-o capcană atât de evidentă, așa că își băgă periuța de dinți în gură și se spălă fără pudră. Era mai bine decât nimic.

– Nu cred să fie una în plus la bord, spuse ea. O periuță de dinți, vreau să zic.

– Mă tem că nu, dar ești binevenită să folosești un deget și puțin din pudra mea.

Ea oftă, dar încuviință din cap, iar el se trezi ciudat de mulțumit că ea nu era deloc vreo mofturoasă.

– O să ai apă mâine-dimineață, îi spuse el. De obicei, mi se aduce noaptea, dar cred că l-ai speriat pe Billy.

– A venit să ia farfuriile.

– Da, așa este.

Nu îi spuse că fusese nevoit să-l apuce pe băiat de guler și să-l împingă în direcția corectă. Dar mai bine Billy decât oricine altcineva de pe vas. Brown sau Green ar fi fost acceptabili... Andrew îi cunoștea pe amândoi de suficient

timp încât să știe că nu i-ar fi pus siguranța în pericol... dar se îndoia că vreunul din ei și-ar fi dorit să aibă ceva de-a face cu ea.

Andrew se întinse spre sertar ca să-și scoată cămașa de noapte, apoi se opri. La naiba, și el avea să fie nevoit să doarmă îmbrăcat. Nu se putea dezbrăca decât după ce stingea lămpile, și părea oarecum nedemn să-și pună cămașa de noapte în timp ce ea rămânea complet îmbrăcată.

– Gata de somn? o întrebă el.

– Speram să mai citesc puțin. Sper că nu te superi că am împrumutat vreo câteva dintre cărțile tale.

– Deloc. Ai înnebuni fără ceva care să-ți ocupe timpul.

– Câtă mărinimie din partea ta!

El își dădu ochii peste cap, dar nu se obosi să mai răspundă.

– Nu o să mă deranjeze lumina de la lampă. Doar asigură-te că nu adormi cu ea aprinsă.

– Firește.

El simți nevoia de a-și reitera ideea.

– Nu există dezastru mai mare decât focul la bordul unui vas.

– Înțeleg, spuse ea.

Aproape se așteptase ca ea să-i răspundă cu un „Am spus că o să sting lampa" rostit pe un ton acid. Faptul că nu o făcu...

Îl făcu să se simtă ciudat de mulțumit.

– Îți mulțumesc pentru judecata sănătoasă! spuse el.

Observă că ea nu ridicase protecția de la pat și se duse să se ocupe el.

– Căpitane James! exclamă ea și se lipi disperată de peretele din spate.

– Nu-ți face griji pentru virtutea ta, spuse el cu voce obosită. Voiam doar să fac *asta*.

El apucă protecția și o ridică. Era o bucată solidă de lemn, al cărei scop era să-l țină *în* pat pe cel care se odihnea acolo pe timp de vreme rea.

– Îmi pare rău! spuse ea. A fost... instinctul, presupun. Sunt un pic agitată.

El simți cum îi apar cute pe frunte. Nu era vreo scuză spusă în virtutea inerției. Tonul îi fusese prea încordat, prea... cumva. Se întoarse să se uite la ea. Nu se mișcase din colț și părea atât de micuță... nu ca mărime, ci ca expresie, dacă asta avea vreun sens.

Nu că azi ar fi avut ceva sens.

Cu voce liniștită, ea spuse:

– Sunt conștientă că nu m-ai ataca.

Gândul că s-ar fi simțit datoare să-și ceară scuze sau, chiar mai rău, să-l *liniștească* în vreun fel... îl scârbi.

– N-aș face niciodată rău unei femei, spuse el.

– Eu... Buzele ei se întredeschiseră, și rămase cu privirea pierdută în gol. Te cred.

Ceva înăuntrul lui începu să clocotească.

– Nu ți-aș face niciodată rău.

– Mi-ai făcut deja, șopti ea.

Privirile li se întâlniră.

– Mă tem că reputația mea nu o să fie atât de norocoasă, spuse ea.

El se blestemă în gând pentru că nu avea decât platitudini în repertoriu în această seară, dar totuși spuse:

– Toate la timpul lor.

– Și totuși, nu-mi pot lua gândul de la asta.

Inima lui se strânse în piept. Doamne, se simțea de parcă cineva i-ar fi smuls inima. Se întoarse cu spatele –

era un gest de lașitate, o știa prea bine, dar nu avea cuvintele cu care să răspundă la afirmația ei tăcută și bănuia că nu avea să le găsească niciodată pe cele potrivite. Vocea lui se auzi aspru când spuse:

– Mai bine mă duc să-mi fac patul.

Scoase câteva pături în plus din dulap și le așeză pe covor. Îi spusese că avea să doarmă la ușă, dar nu părea să fie nevoie, date fiind zăvorul solid și autoritatea incontestabilă pe care el o avea asupra oamenilor lui. Covorul nu era prea moale, dar era mai bun decât scândurile de pe podea. El stinse o lampă, apoi o alta, până ce nu mai rămase aprinsă decât lampa de lângă pat, care lumina cartea deschisă din poala domnișoarei Bridgerton.

– Ar trebui să iei perna, spuse ea. Eu nu am nevoie de ea.

– Nu. El oftă. Își închipuia că asta era pedeapsa lui. Nu-și dorise să o răpească, dar nu putea să scape de crudul adevăr: această situație nefericită era mult mai rea pentru ea decât pentru el. Nu se mai chinui să se uite la ea în timp ce scutură din cap. Păstrează...

Perna îl lovi din plin în piept.

El zâmbi pieziș. Era încăpățânată chiar și în generozitatea ei.

– Mulțumesc! spuse el și se întinse pe spate, în cea mai comodă poziție cu putință pe o suprafață atât de tare.

O auzi foindu-se, apoi camera se cufundă în întuneric.

– Credeam că o să mai citești, spuse el.

– M-am răzgândit.

Tocmai bine. Avea să îi fie mai ușor să uite de prezența ei pe întuneric.

Doar că nu îi era. Ea adormi prima, iar el rămase singur în noapte, ascultându-i fiecare mișcare în timp ce dormea,

auzindu-i vocea în fiecare respirație liniștită. Și i se năzări atunci că nu petrecuse niciodată noaptea cu o femeie, nu o noapte întreagă. Nu ascultase niciodată somnul unei femei, nici nu-și închipuise vreodată ce intimitate ciudată putea să aibă o asemenea apropiere.

Era ciudat de captivant... să stea așa și să aștepte ca fiecare sunet blând să se înalțe prin aer. Nu reușea să închidă ochii, ceea ce nu avea sens. Chiar dacă ar fi fost lumină în cabină, el nu ar fi avut cum să o vadă, fiind ascunsă în spatele protecției de pat. Nu simțea că trebuia să stea de veghe, dar îi fu imposibil să adoarmă.

Ce îi spusese adineauri? Era un pic agitată.

El o înțelegea perfect.

Capitolul 6

Când Poppy deschise ochii în dimineața următoare, căpitanul James plecase deja. Își mușcă ușor buza de jos în timp ce măsură cu privirea culcușul lui din colțul opus al cabinei. Probabil nu dormise prea bine. Ea îi dăduse perna, dar, altfel, numai covorul îl împiedicase să doarmă direct pe podea.

Nu. Nu avea de gând să se simtă vinovată pentru disconfortul lui. Viața lui nu se schimbase cu nimic. *Ea* era cea care, foarte probabil, era căutată de o armată de oameni, îngroziți de ideea că aveau să îi găsească trupul neînsuflețit pe malul mării. Și familia ei... Doamne, nici nu-și putea închipui prin ce treceau membrii familiei ei dacă Elizabeth se hotărâse să le spună despre dispariția lui Poppy.

Părinții ei pierduseră deja un copil, și lucrul acesta aproape îi distrusese. Dacă aveau să creadă că Poppy pățise ceva...

– Te rog, Elizabeth! șopti ea.

Prietena ei ar fi înnebunită de griji, dar, dacă tăcea, măcar era singura.

– E un monstru, spuse Poppy cu voce tare, chiar dacă știa că nu era adevărat.

Îl ura pe căpitanul James din mai multe motive și nu îl credea când îi spusese că nu avusese de ales decât să o ia cu el în Portugalia – pentru că, sincer, cum să fie cu

putință una ca asta? Dar căpitanul se purta cu ea cu mult mai multă atenție decât ar fi făcut-o probabil majoritatea bărbaților cu profesia lui, și ea știa – pentru că era imposibil să nu știe – că el era un gentleman și un om de cuvânt.

Nu-și putea închipui ce Dumnezeu căuta pe o corabie de pirați.

Observă că pe masă fusese pus un mic vas cu apă, și inima i se strânse ușor în piept la gândul că Billy intrase în cabină când ea dormea.

Se liniști întrucâtva pentru că probabil băiatul se simțise chiar mai stingher.

Decise să nu se simtă vinovată nici pentru asta.

Trebui să coboare protecția de la pat de câteva ori și, odată ajunsă pe podea, o mai ridică și o mai coborî de alte câteva până înțelese cum funcționa. Era un mecanism foarte ingenios și și-ar fi dorit să vadă cum funcționa pe dinăuntru... balamalele, arcurile și altele asemenea. În copilărie, unul dintre frații ei obișnuia să cadă foarte des din pat. Un astfel de instrument ar fi fost extraordinar.

Lăsă protecția în jos, apoi se duse la vasul de pe masă ca să-și dea cu niște apă pe față. Putea la fel de bine să întâmpine ziua cea nouă așa cum trebuia. În cabină era întuneric, doar un firicel subțire de lumină întrezărindu-se de-a lungul marginii perdelei. O privire spre ceas îi spuse că era deja 8.30, așa că trebuia să fie atentă la echilibrul ei – căpitanul avusese dreptate. Marea *era* mai agitată acum, că ajunseseră în apele Atlanticului – și se apropie cu pași legănați spre ferestre, ca să tragă deoparte țesătura grea.

– Oh!

Sunetul îi scăpă printre buze aproape din reflex. Nu știa ce se așteptase să vadă – ei bine, sincer vorbind, se așteptase exact la ceea ce vedea: oceanul desfășurându-se pe kilometri și kilometri, până ajungea să sărute linia albastră a orizontului. Dar, chiar și așa, nu fusese pregătită pentru acea frumusețe pură, pentru nemărginirea și imensitatea imaginii care îi întâmpină privirea.

Sau pentru cât de mică o făcea să se simtă.

Dar era minunat. Nu, era mai mult decât atât. Era extraordinar, și aproape că se bucură de împrejurările care o aduseseră aici și îi permiseseră să savureze o asemenea priveliște.

Își lipi fruntea de sticla rece. Rămase nemișcată vreo zece minute, urmărind dansul valurilor, felul în care își formau coamele înspumate ca bezelele. Din când în când, câte o pasăre săgeta orizontul, și ea se întreba cât erau de departe de țărm și cât de departe putea să zboare o pasăre înainte de a trebui să coboare pe pământ. Și sigur unele păsări puteau să zboare mai departe decât altele... Ce le permitea să facă asta? Greutatea? Anvergura aripilor?

Erau atât de multe lucruri pe care nu le știa și atât de multe lucruri la care nu se gândise vreodată, iar acum era blocată în această cabină, în loc să fie sus pe punte, de unde ar fi putut să aibă o perspectivă mai amplă asupra lumii.

– N-au cum să fie *atât* de superstițioși, mormăi ea, îndepărtându-se de hublou.

Sincer, era ridicol ca marinarii să se agațe de asemenea aiureli în epoca asta. Ochii îi aterizară pe pulberea de dinți pe care i-o lăsase căpitanul. Ea nu o folosise încă. Nu le-ar fi stricat deloc marinarilor ca ea să le ignore toate

superstițiile, să se ducă pe punte și să le sufle tuturor în nas.

Își frecă limba de cerul gurii. Doamne, respirația ei de dimineață era îngrozitoare.

Se spălă pe dinți, plăcându-i aroma de mentă pe care o avea pulberea căpitanului, apoi se așeză pe un scaun lângă hublou, cu cartea pe care începuse să o citească în seara anterioară. Era un tratat de navigație, și, la drept vorbind, nu înțelegea nici jumătate din ce citea, dar era limpede că nu fusese scris pentru începători.

Reușise să mai citească vreo câteva pagini, când se auzi o bătaie în ușă.

– Billy, își spuse ea, pentru că el trebuia să fie.

Ea se ridică în timp ce băiatul intră.

Era mai roșu la față ca oricând, purtând tava cu micul-dejun.

– Bună dimineața, spuse ea, hotărâtă să-l facă să se dea pe brazdă. Oh, ai venit cu ceaiul?

– Da, domnișoară, se bâlbâi el.

– Ce minunat! Nu m-am gândit... ei bine, la propriu, chiar *nu* m-am gândit.

Billy se întoarse spre ea cu o expresie confuză pe chip. Ei bine, nu tocmai. Tot părea că și-ar fi dorit să fie oriunde altundeva, nu în compania ei, dar acum dădea impresia că se mai împăcase cu gândul că nu avea de ales.

– Nu mă gândisem dacă o să fie ceai la bord, îi explică ea. Dar, *dacă* m-aș fi gândit la asta, nu cred că m-aș fi crezut atât de norocoasă încât chiar să fie.

Billy păru să nu știe cum să răspundă la afirmația ei întortocheată, apoi puse tava jos și se apucă să-i facă loc pe masă.

– Căpitanul insistă să avem ceai. Zice că ne ajută să rămânem civilizați. Ceaiul și coniacul.

– Ce noroc pe noi!

Billy scoase un zgomot care ar fi putut să fie un chicot dacă și-ar fi permis să se relaxeze.

– Nu împarte coniacul. Dar lasă ceaiul la liber.

Poppy clipi la numărul mare de cuvinte care tocmai zburaseră de pe buzele băiatului.

– Ei bine, tot un noroc rămâne, spuse ea. Îmi place foarte mult ceaiul.

Billy încuviință din cap.

– Ești o adevărată lady.

Poppy zâmbi melancolic. Chiar era un băiat drăguț.

– Câți ani ai, Billy?

El ridică privirea surprins.

– 13, domnișoară.

– Oh! Aș fi zis că ești mai mic.

Și ar fi putut la fel de bine să-și dea un bobârnac în clipa aceea. Băieților de vârsta lui nu le plăcea niciodată să fie confundați cu niște copilași.

Dar Billy doar ridică din umeri.

– Știu. Toată lumea crede că n-am nici măcar 12 ani. Tătuca spune că el a început să crească abia pe la 16 ani.

– Ei bine, atunci, sunt sigură că o să începi să te înalți cât de curând, spuse Poppy încurajator. Probabil nu o să te mai revăd după călătoria asta, dar, dacă ne-am mai întâlni, mă aștept să te văd înalt cât domnul căpitan.

El zâmbi la auzul cuvintelor ei.

– Nu ești așa rea, domnișoară.

– Mulțumesc!

Încântarea pe care i-o trezi complimentul lui era ușor ridicolă.

– N-am mai întâlnit niciodată o lady adevărată. El se mută de pe un picior pe altul. Nu credeam că o să fii așa drăguță cu mine.

– Încerc să fiu drăguță cu toată lumea. Ea se încruntă. Cu excepția căpitanului, poate.

Billy rămase mut de uimire, părând că nu știe dacă trebuia să râdă sau să geamă.

– Nu-ți face griji, îl asigură ea. Glumesc.

Ei bine, puțin.

– Căpitanul este cel mai bun om, spuse Billy cu înflăcărare. Pe cuvântul meu. Nu o să întâlnești om mai bun. Am zis eu că nu-și împarte coniacul, dar, în rest, este pâinea lui Dumnezeu. Iar mie oricum nu-mi place coniacul.

– Sunt sigură că ai dreptate, spuse Poppy afișând ceea ce numea zâmbetul ei de salon. Era zâmbetul pe care îl folosea când nu voia să fie nesinceră... dar nici nu era sinceră până la capăt. Sunt doar puțin supărată că mă aflu aici.

– Nu ești singura. Billy își acoperi brusc gura cu o mână. Îmi pare rău, domnișoară!

Dar Poppy râdea deja.

– Nu, nu-ți cere scuze! A fost foarte amuzant. Și, din câte am auzit, adevărat.

Billy făcu o grimasă în semn de încuviințare.

– Nu e normal să ai o lady la bord, domnișoară Poppy. Am auzit povești înfricoșătoare despre nenorociri.

– Nenorociri provocate de prezența unei femei?

Billy încuviință din cap, poate un pic prea vehement.

– Dar eu nu le cred. Nu le *mai* cred. Căpitanul mi-a spus că nu e adevărat. Și el nu minte.

– Niciodată?

– Niciodată.

– Ei bine, spuse Poppy cu vioiciune, mulțumesc că mi-ai adus micul-dejun! Mi-e cam foame.

– Da, domnișoară. Dacă vrei, lasă tava afară la ușă. Ca să nu te deranjez când vin să o iau.

Poppy nu putea să-i spună că discuțiile lor aveau să fie, probabil, cel mai interesant lucru al zilei, așa că îi spuse în schimb:

– Nu o să mă deranjezi. Și, pe deasupra, nu cred că am voie să deschid ușa.

Billy se încruntă.

– Nici măcar să o deschizi?

Poppy ridică din umeri și își întinse mâinile pe lângă corp parcă pentru a spune: „Cine știe?"

– Nu am discutat cu căpitanul detaliile șederii mele aici.

– Pare un pic ciudat, spuse Billy, scărpinându-se în cap. Căpitanul nu e, de obicei, așa.

Poppy ridică iar din umeri, de astă dată înclinând ușor capul, cu o expresie care se voia un fel de „nu știu ce să-ți spun".

– Ei bine, zise Billy cu o mică plecăciune, poftă bună! Cred că bucătarul ți-a pus șuncă.

– Mulțumesc din nou, Billy! Eu... Ea făcu o pauză când el deschise ușa. O, ar mai fi un lucru!

El se opri.

– Da, domnișoară?

– Pot să arunc o privire?

– Poftim?

Însăși ideea de a întreba un asemenea lucru era ridicolă.

– Pot să arunc o privire afară? N-am văzut nici măcar coridorul.

– Cum ai ajuns aici?

– Eram într-un sac.

Chipul lui Billy se destinse.

– Dar ești o lady din lumea bună!

– Nu tot timpul, se pare, mormăi ea și se repezi spre ușa deschisă ca să-și strecoare capul prin deschizătură.

– N-ai prea multe de văzut, spuse Billy cu părere de rău.

Dar ei i se păru interesat. Fără îndoială, era cea mai frumoasă parte a vasului – sau, cel puțin, așa își închipuia Poppy. Coridorul nu era luminat, dar un petic de soare licărea pe casa scării, și observă că pereții din lemn erau unși cu ulei și lustruiți. De cealaltă parte a coridorului mai erau trei uși, fiecare având câte un mâner frumos din alamă.

– Cine doarme în celelalte cabine? îl întrebă ea.

– Aceea e pentru ofițer, spuse Billy cu un semn din cap. Numele lui este domnul Carroway. Nu zice prea multe, decât atunci când navighează.

– Și celelalte?

– Aceea e pentru domnul Jenkins. El e căpitan secund. Iar pe cealaltă – Billy arătă spre ușa cea mai îndepărtată – o împart Brown și Green.

– Serios?

Poppy ar fi crezut că dormeau sub punte, cu restul marinarilor.

Billy încuviință din cap.

– Sunt cu căpitanul de cel mai mult. El zice că îi place să răsplătească loialitatea.

– Doamne, spuse Poppy, întinzându-și gâtul, chiar dacă nu mai avea nimic de văzut. Ce revoluționar din partea lui!

– E un om bun, spuse Billy. Cel mai bun.

Poppy bănuia că era de bine dacă acest căpitan James inspira un asemenea devotament, dar, sincer, șuvoiul de

laude începea să fie puțin cam prea de tot.

– Mă întorc după tavă peste o oră, domnișoară, spuse Billy și, cu o încuviințare din cap, plecă valvârtej și urcă scările.

Spre libertate.

Poppy se uită cu jind la fărâma de lumină. Dacă lumina ajungea până spre scări, nu însemna că puteai să vezi cerul de la baza lor? Sigur nu se întâmpla nimic dacă se ducea să arunce iute o privire. Nimeni nu avea să știe. După spusele lui Billy, doar cinci oameni aveau treabă în această zonă a vasului, și toți erau probabil acum la posturile lor.

Cu băgare de seamă, trase ușa, astfel încât să se apropie de toc, fără să se închidă. Se apropie pe vârfuri de scară, simțindu-se ridicol, dar pe deplin conștientă că era probabil cel mai captivant lucru care avea să i se întâmple toată ziua. Când ajunse la capătul coridorului, se lipi cu spatele de perete, mai ales pentru că se simțea ca într-o misiune sub acoperire. Apoi ridică privirea și se aplecă spre scări, hotărând că era o victorie să vadă până și un petic albastru din cer.

Încă un pic și...

Vasul se înclină într-o parte, făcând-o să se rostogolească pe podea. Poppy își frecă șoldul în timp ce se ridică iute, mormăind:

– Fir-ar să...

Încremeni.

Ușa...

Ușa pe care o apropiase cu atâta grijă de toc...

Legănarea neașteptată a vasului o închisese.

Poppy simți cum i se taie respirația și alergă cu sufletul la gură spre cabină, dar, când învârti mânerul ușii, acesta

abia se urni puțin înainte de a-i da de înțeles că rămăsese închisă pe dinafară.

Nu, nu, *nu*. Nu se putea așa ceva. Se rezemă de ușă și se lăsă pe vine. Billy îi spusese că avea să se întoarcă peste o oră ca să recupereze tava. Avea să îl aștepte cuminte aici, și nimeni nu avea să afle nimic.

Apoi se gândi la ceai. Avea să fie rece ca gheața și negru ca smoala când avea să reușească ea să revină în cabină.

Cumva, aceasta părea să fie cea mai mare tragedie.

Capitolul 7

O combinație ciudată de epuizare, enervare și vină îl făcu pe Andrew să-l lase pe domnul Jenkins la cârmă și să coboare ca să vadă ce mai făcea domnișoara Bridgerton. Epuizarea era ceva de la sine înțeles. Nu reușise să doarmă mai mult de trei ore cu o noapte în urmă. Era enervat pe el însuși. Toată dimineața fusese într-o dispoziție foarte proastă, lătrându-și ordinele în stânga și în dreapta și răstindu-se la oameni, nici unul nemeritând accesele lui de furie.

Vina... ei bine, *ea* se făcea vinovată pentru dispoziția lui execrabilă. *Știa* că era spre binele domnișoarei Bridgerton să rămână închisă în cabină, dar nu reușea să scape de imaginea chipului ei îndurerat când îl rugase să o lase să urce pe punte, cu o seară în urmă. Fusese sincer întristată, și gândul îl rodea pe dinăuntru tocmai pentru că știa că, dacă ar fi fost el în locul ei, s-ar fi simțit exact la fel.

Această empatie neașteptată îl înfurie la culme. Nu avea nici un motiv să simtă remușcări pentru că o încuiase în cabină. Nu era vina *lui* că ea se aventurase în afurisita aceea de peșteră. Și poate că nu era vina *ei* dacă ministrul de externe îi ceruse lui să ducă un pachet de documente diplomatice la Lisabona, dar asta nu mai conta. Era cel mai în siguranță în cabina lui. Decizia lui fusese corectă și înțeleaptă, și, în calitate de căpitan, comanda lui nu trebuia să fie pusă sub semnul întrebării.

Dar, de fiecare dată când încerca să-și vadă de activitățile de peste zi, în minte îi apărea chipul mâhnit și tulburat al lui Poppy Bridgerton. Se apucă să facă o însemnare în jurnalul navei, dar pana lui pluti atât de mult deasupra hârtiei, încât o picătură mare de cerneală îi alunecă din vârf și se împrăștie pe foaie. Gândindu-se că poate avea nevoie să-și ocupe mintea cu vreo îndeletnicire mai fizică, decise că putea la fel de bine să urce pe punte. Astfel, ieși din covertă și o luă spre punte, ca să se cațăre pe catarg.

Totuși, odată ajuns acolo, păru să uite de ce venise. Rămase înmărmurit, cu mâna pe grijea, gândurile sale pendulând între domnișoara Bridgerton și neputința lui blestemată de a *nu* se mai gândi la domnișoara Bridgerton. În cele din urmă, se lansă într-un puhoi de invective atât de vulgare, încât unul dintre oamenii lui făcu ochii cât cepele și bătu prudent în retragere.

Reușise să jignească sensibilitățile unui marinar uns cu toate alifiile. În orice alte împrejurări, ar fi fost mândru de asta.

În cele din urmă, cedă în fața vinei și decise să se ducă să vadă ce făcea ea. Probabil murea de plictiseală, își imagină el. Văzuse cartea pe care se apucase să o citească cu o seară înainte. *Metode avansate de navigație maritimă*. Și el o mai citea uneori... de fiecare dată când avea probleme cu somnul. Era soluția magică prin care reușea să adoarmă în mai puțin de zece minute.

Descoperise ceva cu mult mai bun... un roman pe care îl citise cu câteva luni mai devreme și pe care i-l împrumutase domnului Jenkins. Surorii lui îi plăcuse. De altfel, ea i-l și oferise, astfel că se gândi că poate avea să fie pe gustul domnișoarei Bridgerton.

Coborî scările, închipuindu-și cât avea ea să-i fie de recunoscătoare.

În schimb...

– Ce naiba?

Domnișoara Bridgerton stătea pe podea cu picioarele întinse în față și cu spatele lipit de ușa cabinei lui. Pe coridor, cu siguranță *nu* unde trebuia să fie.

– A fost un accident, spuse ea numaidecât.

– Ridică-te! se răsti el.

Ea se supuse, dându-se repede din calea lui, în timp ce el își înfipse cheia în broască.

– N-am vrut, protestă ea, scoțând un țipăt sugrumat când el o apucă de încheietură și o trase în cabină. Doar aruncam o privire pe coridor după ce a plecat Billy și...

– Oh, deci l-ai târât și pe el în povestea asta?

– Nu! N-aș face niciodată așa ceva. Expresia ei căpătă brusc un aer oarecum visător. E un băiat foarte drăguț.

– *Poftim*?

– Scuze! Ideea era că nu aș profita niciodată de bunătatea lui. Este doar un băiat.

Nu știu de ce o crezu, dar o crezu. Dar lucrul acesta nu-i domoli cu nimic furia.

– Am vrut doar să văd cum este dincolo de ușă, spuse ea. Am ajuns aici într-un *sac*, dacă mai ții minte. Și apoi, vasul s-a înclinat într-o parte... adică, mai bine zis, s-a clătinat zdravăn, și eu m-am izbit de perete.

– Și ușa s-a închis, spuse el cu neîncredere în glas.

– Da! exclamă ea, fără a-i înțelege aluzia. Exact așa s-a întâmplat. Și nici n-am apucat să-mi beau ceaiul!

El se uită lung la ea. Ceaiul? Serios?

– Aproape că am izbucnit în plâns, îi mărturisi ea. Încă n-am făcut-o, să știi, în ciuda tuturor lucrurilor, și n-ai

idee cât ești de norocos că nu sunt vreo plângăcioasă. Dar, când am rămas aici și mi-am dat seama că ceaiul meu se răcește, aproape am izbucnit în plâns.

Vorbea cu atâta seriozitate, că era greu să mai fii supărat, dar Andrew era hotărât să încerce.

– Nu m-ai ascultat, spuse el cu voce tăioasă. Ți-am spus răspicat să nu ieși din cameră.

– Dar nava se mișcă!

– Da, cum se mișcă *toate,* răbufni el. Poate ai observat oceanul, nu-i așa?

Buzele ei se strânseră la auzul replicii lui sarcastice.

– Nu sunt obișnuită cu navele, șuieră ea printre dinți. Nu mă așteptam la o asemenea smucitură.

El se aplecă amenințător folosind același ton glacial.

– Nu trebuia să ieși!

– Ei bine, atunci, îmi pare *rău* pentru asta! rosti ea șuierător, fiind probabil scuzele cele mai puțin elegante pe care le auzise vreodată.

Dar, în mod ciudat, i se păru că era sinceră.

– Să nu se mai întâmple! îi spuse el tăios.

Dar o scuti de corvoada de a mai răspunde, întorcându-se cu spatele și ducându-se la biroul lui. Înșfăcă un roman de pe raft, nedorindu-și ca ea să creadă că venise aici ca să-i mai aline din singurătate. Erau pe un vas, și proasta purtare nu avea cum să fie răsplătită. Ea nu respectase instrucțiunile lui clare. Dacă unul dintre oamenii lui ar fi făcut același lucru, ar fi fost surghiunit la prins de șobolani o săptămână întreagă. Sau ar fi fost biciuit, în funcție de gravitatea nesupunerii lui.

Nu era sigur că domnișoara Bridgerton își învățase lecția – la cum o cunoștea, probabil că nu –, dar credea că spusese tot ce era de spus în această privință. Așa că se

prefăcu a căuta ceva pe birou. Totuși, un asemenea truc nu putea să țină la infinit și, cum ea rămase pironită locului și se uita stăruitor la el, Andrew spuse, poate un pic mai aspru decât ar fi fost nevoie:

– Mănâncă-ți micul-dejun! Și apoi – Dumnezeule, ai fi zis că era ca și cum mama lui s-ar fi aflat chiar în aceeași cabină, trăgându-l de ureche și spunându-i să se poarte cum se cuvenea –, se auzi cum își drege glasul și adaugă: Te rog!

Poppy amuți. Căpitanul James trecea de la un subiect la altul cu o rapiditate care o amețea.

– Eu... bine.

Ea îl privi o clipă, apoi se apropie cu grijă – nu știa de ce; i se păru doar că nu trebuia să scoată nici un zgomot – de masă. După ce se așeză, dădu laoparte capacul de pe farfurie. Ouă, șuncă și pâine prăjită. Reci ca gheața.

Dar calul de dar nu se caută la dinți, și, tehnic vorbind, *era* vina ei că rămăsese închisă pe dinafară, astfel că mâncă în liniște și fără să se plângă. Ouăle erau de-a dreptul groaznice, dar pâinea prăjită și șunca rămăseseră acceptabile, chiar dacă se răciseră.

Trebuia să se bucure că nu i se oferise un terci de ovăz.

Biroul căpitanului se afla în colțul opus al cabinei, așa că îl vedea perfect de la spate în timp ce el păru să cotrobăie după ceva.

– Unde este cartea de navigație? o întrebă el în cele din urmă.

Ea avu nevoie de un moment ca să mestece și să înghită.

– Cea pe care o citeam aseară?

– Da.

– E încă pe pat. Ai nevoie de ea?

– Pentru domnul Carroway, spuse el brusc. Navigatorul.

– Da, știu, zise ea în timp ce se ridică și se îndreptă spre pat. Billy mi-a povestit despre el. Căpitanul secund este domnul Jenkins, nu-i așa?

– Da.

– Cred că este util să știu cum îi cheamă pe ofițeri, chiar dacă este puțin probabil să interacționez vreodată cu ei.

Maxilarul lui se încleștă.

– Îți place la nebunie să-mi tot subliniezi asta, nu?

– Este una dintre puținele mele plăceri, murmură ea.

El își dădu ochii peste cap, dar nu mai răspunse în nici un alt fel, astfel că ea luă ghidul de navigație de pe pat și i-l întinse.

– Să sperăm că domnul Carroway are deja toate abilitățile descrise în carte.

Căpitanul nu păru deloc amuzat.

– Te asigur că are toate abilitățile de care este nevoie.

Și iată că i se întâmplă din nou. Drăcușorul nesăbuinței apăru din nou pe umărul ei, îndemnând-o să-i arate că era la fel de deșteaptă ca el. Cu un zâmbet în colțul gurii, murmură:

– Dar *tu* le ai?

Și își regretă numaidecât cuvintele.

Lui, pe de altă parte, păru să-i placă la nebunie întrebarea. Zâmbetul lui se desenă leneș și cu o urmă de vagă superioritate. Și aerul dintre ei parcă izbucni în flăcări.

El se aplecă în față, și, pentru o clipă, Poppy avu impresia că avea să se întindă și să o atingă. În schimb, ea se trezi dându-și stânjenită o șuviță de păr pe după ureche, de parcă brațul ridicat ar fi putut vreodată să se transforme într-un fel de scut împotriva lui.

– Oh, domnișoară Bridgerton, spuse el, chiar vrei să ne aventurăm în discuția asta?

Ce fată prostuță, prostuță de tot! Ce Dumnezeu fusese în mintea ei? Acesta nu era un joc pentru ea, cu atât mai puțin dacă adversar îi era el. Căpitanul James nu semăna cu nici unul dintre cunoscuții ei. Se purta și vorbea ca un gentleman și, din multe puncte de vedere, *era* un gentleman, dar îi făcea o plăcere evidentă să treacă dincolo de granițele bunelor maniere. Desigur, ea se trezise într-o situație pentru care *nu* existau reguli de bune maniere, dar avea senzația că, și dacă l-ar fi întâlnit într-o sală de bal, el s-ar fi comportat exact în același mod.

Unii oameni încălcau regulile.

Alții își doreau pur și simplu să le încalce.

Poppy nu era sigură din ce categorie făcea ea parte. Poate din nici una. Nu știa de ce, dar gândul o mâhni.

– Câți ani ai, domnișoară Bridgerton? o întrebă căpitanul.

Poppy fu pusă imediat în gardă.

– De ce întrebi?

Desigur, nu îi răspunse la întrebare. Continuă să o fixeze cu ochii lui galeși.

– Fă-mi pe plac!

– Foarte bine, spuse ea, când nu reuși să găsească vreun motiv pentru care să nu-și dezvăluie vârsta. Am 22 de ani.

– Deci ești suficient de mare ca să fii măritată.

Simțea că în cuvintele lui se ascunde o insultă, chiar dacă nu era foarte sigură care anume.

– Nu sunt măritată pentru că nu vreau, spuse ea cu un aer formal și tăios.

El era încă prea aproape, și ea nu se simțea în largul ei lângă pat, astfel că încercă să pună capăt discuției și dădu

să-l ocolească. Se apropie de fereastră, dar el o urmă pas cu pas.

Vocea lui răsună plină de aroganță și de amuzament atunci când o întrebă:

– Nu vrei să te măriți sau nu vrei să te măriți cu nici unul dintre bărbații care ți-au cerut mâna?

Poppy rămase cu privirea ațintită spre întinderea azurie.

– Nu înțeleg de ce te-ar privi asta.

– Întreb, murmură el, apropiindu-se ceva mai mult, doar pentru a-mi da seama care sunt abilitățile *tale*.

Ea se trase în spate, uitându-se la el împotriva propriei dorințe.

– Poftim?

– În arta *flirtului*, domnișoară Bridgerton. El își puse o mână în dreptul inimii. Doamne, tragi concluzii pripite!

Ea se strădui din răsputeri să nu scrâșnească din dinți.

– Nu mă ridic, după cum prea bine ai demonstrat, la standardele tale în domeniu.

– Am să o iau ca pe un compliment, chiar dacă sunt ferm convins că nu asta ai vrut să fie.

Apoi se îndepărtă și îi întoarse spatele în timp ce se îndreptă spre biroul lui.

Însă Poppy nici nu apucă să răsufle, că el se întoarse brusc și remarcă:

– Dar sigur ești de acord că flirtul este o artă, nu o știință.

Nu mai avea nici cea mai vagă idee despre ce vorbeau.

– Nu o să fiu de acord cu așa ceva.

– Atunci crezi că este o știință?

– Nu! aproape strigă ea. El o tachina, și amândoi știau asta, iar ea detesta faptul că el câștiga această întrecere ciudată dintre ei. Dar știa că trebuia să rămână calmă, așa

că avu nevoie de o clipă ca să se adune. De fapt, de câteva clipe. Și de o inspirație foarte adâncă. În cele din urmă, cu o seriozitate demnă de admirație, ea își împinse bărbia ușor în sus și spuse: Nu cred să fie nici una, nici alta, iar aceasta sigur nu este o discuție pe care se cade să o poarte doi oameni necăsătoriți.

– Hmm. El păru să se gândească la spusele ei. Eu cred mai degrabă că tocmai doi oameni necăsătoriți sunt cei care ar trebui să poarte o asemenea discuție.

Gata! Ea nu mai avea *nimic* de spus.

Dacă el voia să continue, nu avea decât să o facă până îi săreau ochii din cap, dar ea încheiase discuția. Se întoarse la micul-dejun, ungându-și pâinea prăjită cu atâta ardoare, încât cuțitul alunecă și i se opri în mână.

– Au, mormăi ea, mai degrabă de uimire decât de durere.

Era doar un cuțit de unt, mult prea teșit ca să taie pielea.

– Te-ai rănit?

Ea mușcă înfuriată din pâinea prăjită.

– Nu vorbi cu mine!

– Ei bine, asta este cam greu, din moment ce suntem colegi de cabină.

Mâinile ei loviră în masă cu o forță uluitoare, și Poppy sări în picioare.

– *Încerci* să mă torturezi?

– Știi, spuse el gânditor, cred că da.

Ea simți că rămâne fără cuvinte și, pentru o clipă, nu reuși decât să se uite lung la el.

– De ce?

El ridică din umeri.

– Mă enervezi.

– Ei bine, și tu mă enervezi pe mine, i-o întoarse ea numaidecât.

Și apoi, el izbucni în râs. Râse cu poftă, de parcă n-ar mai fi putut să se abțină, de parcă ar fi fost singura reacție posibilă la cuvintele ei.

– Ei, hai, domnișoară Bridgerton, spuse el când o surprinse uitându-se la el de parcă ar fi luat-o razna, până și tu trebuie să recunoști că am atins un nou prag. El mai chicoti un pic, apoi adăugă: Mă simt de parcă m-am întors în copilărie, când mă certam cu unul dintre frații mei.

Ea simți cum înlemnește, dar doar pentru o clipă.

El îi oferi un zâmbet complice.

– Mă încearcă așa o nevoie nebună să te trag de păr și să-ți spun: „Tu mă enervezi mai mult".

Ea strânse din buze, pentru că nu voia să spună ceea ce-și dorea să spună din toată inima: „Tu mă enervezi și *mai mult*".

El o privi.

Ea îi întoarse privirea.

Amândoi mijiră ochii.

– Știi că vrei să o spui, o îmboldi el.

– Nu vorbesc cu tine.

– Tocmai ai vorbit.

– Tu nu ai toate țiglele pe casă, nu?

– Cred că am ajuns deja la concluzia că ne purtăm amândoi ca niște copii.

– Bine. Tu mă enervezi și mai mult. Mă enervezi mai mult decât toți frații mei la un loc. Mă enervezi cum te enervează un neg la picior, cum te enervează ploaia care strică o petrecere în grădină, cum mă enervează de-mi vine să urlu citatele greșite din Shakespeare!

El o privi cu un respect înnoit.

– Ei bine, murmură el, nimic nu poate ieși din nimic.

Ea se uită urât la el.

– Ce-i? Am citat perfect. *Regele Lear*, cred. El lăsă ușor capul într-o parte. De asemenea, ai negi?

Ea își azvârli brațele în aer.

– Oh, Doamne!

– Pentru că, dacă ai, ar fi doar politicos să-mi spui. Sunt foarte contagioși, să știi.

– O să te omor cu mâna mea, zise ea, afirmația ei fiind mai mult o concluzie neîncrezătoare decât o exagerare. Până la sfârșitul călătoriei, te voi fi strâns de gât. Sunt mai mult decât convinsă.

El se întinse și luă o bucățică din șunca ei.

– Să sugrumi un om e mai greu decât crezi.

Ea clătină din cap neîncrezătoare.

– Să îndrăznesc să te întreb de unde știi așa ceva?

El se bătu cu pumnul în piept și spuse:

– Corsar – de parcă asta ar fi o explicație suficientă. Ți se întâmplă adesea să ajungi prin locuri dubioase. Nu că aș fi sugrumat *eu* pe cineva, dar am văzut oameni încercând.

Vorbea cu atâta nepăsare, că ai fi zis că discuta despre cele mai noi bârfe din sat sau despre vreo schimbare iminentă de vreme. Poppy nu reușea să-și dea seama dacă era îngrozită sau fascinată. Subiectul trebuia să fie trecut undeva pe lista lucrurilor pe care nu le menționai la micul-dejun, totuși...

Nu se putu abține.

– Știu că nu ar trebui să întreb, dar...

– Am intervenit, spuse el, dând laoparte capacul de pe ceainic și aruncând o privire înăuntru. Își ridică privirea, albastrul ochilor lui licărind malițios printre gene. Bănuiesc că asta *era* întrebarea ta.

Era tulburătoare ușurința cu care îi citea gândurile, dar sigur orice om sănătos la cap ar fi pus aceeași întrebare.

– Da, confirmă ea, dar te asigur că nu vreau să aflu detaliile.

– Te rog, domnișoară Bridgerton. Știi prea bine că vrei. El se sprijini cu șoldul de marginea mesei și se aplecă nonșalant spre ea. Dar n-am să-ți spun povestea. Va trebui să mă implori mai târziu.

Poppy clătină din cap, refuzând să se mai lase atrasă în vreun alt schimb de replici demn mai degrabă de vârsta adolescenței. În ritmul ăsta, riscau să se adâncească într-o buclă nesfârșită de „ba tu; nu, ba tu" până ajungeau în Portugalia. Pe deasupra, văzuse deja măiestria cu care îi răstălmăcea cuvintele și înțelese că nu avea rost să facă mare tam-tam pentru nici o frază care conținea cuvântul *a implora*.

– Acela e un pelican? întrebă el, întinzându-și brațul în față în timp ce își aținti privirea spre fereastră.

Ea îl plesni peste mână.

– Nu te atinge de șuncă!

El îi șterpeli ultimul triunghi de pâine prăjită.

– A meritat să încerc.

– Căpitane James, tu câți frați ai?

– Patru. El mușcă un colț de pâine prăjită. Trei frați și o soră. De ce întrebi?

Ea aruncă o privire cinică spre pâinea prăjită furată transformată acum de mușcătura lui într-un romb ușor neregulat.

– Știam că trebuia să ai mai mulți.

El zâmbi larg.

– Ești foarte perspicace, nu?

– Pun pariu că nu ești cel mai mare.

– Ei bine, asta e evident. Dacă aș fi fost moștenitorul, nu mă mai aflam aici, în largul mării, nu-i așa?

Nu era moștenitorul...

– Interesant, murmură ea.

– Ce anume?

– Te-ai referit la fratele tău mai mare ca fiind „moștenitorul". Trebuie să provii dintr-un mediu anume ca să faci asta.

– Nu neapărat, spuse el, dar Poppy știa că încerca să-și acopere urmele.

Îi mai scăpase un detaliu despre originea lui, ceea ce însemna că ea știa acum două lucruri despre el: servise în marină și probabil familia lui făcea parte din nobilime.

Desigur, el nu confirmase nici unul din detalii, dar Poppy avea încredere în concluziile ei.

– În fine..., spuse ea, hotărând să nu meargă mai departe pentru moment. Era mai bine să păstreze asul în mânecă pentru o dată viitoare. Nu te porți ca fratele mai mare.

El încuviință din cap într-un mod cât se poate de curtenitor, confirmând spusele ei.

– Aș mai băga mâna în foc și că nu ești – ea își lipi un deget de buze în timp ce se gândi – nici cel mai *mic*.

El păru amuzat de afirmația ei.

– Dar...

– Al doilea după cel mai mic. Categoric.

– Vai, domnișoară Bridgerton, ai dreptate. Pot să te întreb cum de ai ajuns la concluzia asta?

– Nu ești răsfățat, spuse ea cu un aer gânditor, așa că n-aș crede că ești cel mai mic.

– Nu ți se pare că sunt răsfățat? Sunt impresionat.

Ea își dădu ochii peste cap.

– După cum tocmai ai demonstrat cu atâta iscusință, ești extraordinar de enervant. Îndeajuns cât să fii al doilea cel mai tânăr.

– Extraordinar de enervant? El scoase un hohot de râs. Venind de la tine, o iau drept cel mai mare compliment.

Ea înclină din cap cu delicatețe.

– Chiar te rog, dacă asta îți oferă alinare.

El se aplecă spre ea, iar vocea îi deveni răgușită.

– Eu am mereu nevoie de alinare, murmură el.

Obrajii lui Poppy izbucniră în flăcări. 1–0 pentru el, La naiba!

Zâmbetul lui larg lăsă să se înțeleagă limpede că era pe deplin conștient de suferința ei, dar probabil i se făcu milă de ea, pentru că își băgă în gură ultima bucățică de pâine prăjită și spuse:

– Iar acum, mă văd nevoit să întreb pe unde te situezi tu în familia ta.

– Chiar la mijloc, răspunse ea, ușurată că reveniseră la subiectul de mai devreme. Doi frați pe o parte și doi pe cealaltă.

– Nici o altă soră?

Ea clătină din cap.

– Ei bine, asta explică multe.

Ea își dădu ochii peste cap. Iar.

El păru ușor dezamăgit că ea nu îl rugă să dezvolte, dar probabil bănuia că ea avea să îl implore mai târziu să-i spună și povestea asta.

– Atunci eu mă duc la ale mele, zise el. Vasul nu merge singur.

– Dar sigur domnul Jenkins sau domnul Carroway se pot ocupa de asta.

– Firește, încuviință el. Dar îmi place să fiu cu ochii în patru. Peste zi, îmi petrec rareori mult timp în cabină.

– *De ce* ai coborât?

El o privi pierdut o clipă, apoi spuse:

– Ah, da, cartea. El luă cartea, schiță o ușoară fluturare în aer cu ea și spuse: Trebuie să-i dau asta domnului Carroway.

– Te-aș ruga să-l saluți din partea mea, dar bineînțeles că nu-l cunosc.

El îi trimise un zâmbet ironic.

– Cea mai mare plăcere a ta.

– Cel puțin pentru moment.

El îi recunoscu gluma cu o încuviințare din cap.

– Bravo, domnișoară Bridgerton!

El ieși pe ușă, lăsând-o singură cu micul-dejun și gândurile ei, care, din păcate, erau o învolburare de plăcere provocată de complimentul lui și supărare stârnită de faptul că se simțea așa.

Bănuia că nu avea decât să se învețe cu un asemenea conflict interior. Avea o vagă bănuială că urma să o însoțească de-a lungul întregii călătorii.

Capitolul 8

Restul zilei se desfășură fără alte incidente. Poppy găsi un roman pe care nu-l observase pe raft cu o seară în urmă și îi aruncă o privire, mutându-se – după cum îi dictă plictiseala – din pat pe un scaun, pe un alt scaun și înapoi în pat. Când cerul începu să se întunece, ea se duse la hublouri, dar acestea erau probabil orientate spre est, căci cerul se preschimbă din albastru în bleumarin și negru, fără vreo urmă de portocaliu sau de roz.

Poate că fusese și un moment de indigo pe acolo pe undeva, dar asta era cel mai probabil doar o speranță deșartă.

Totuși, era logic că, dacă era cu fața spre est în drumul spre Portugalia, vestul rămânea în spate. Se consolă cu gândul că avea să se bucure de nenumărate apusuri pe drumul de întoarcere acasă. Bănuia că se putea trezi devreme ca să vadă răsăritul, dar își cunoștea destul de bine obiceiurile încât să știe că un asemenea *lucru* nu avea să se întâmple.

Ciocănitul timid al lui Billy se auzi la ușă, și, chiar dacă Poppy știa că băiatul avea cheie, se duse să-l întâmpine. I se păru un simplu gest de politețe, din moment ce el căra, probabil, o tavă grea.

– Bună seara, domnișoară, spuse el când o văzu.

Poppy se trase deoparte pentru a-l lăsa să treacă.

– Intră! Cina miroase delicios.

– Pui în sos, domnișoară. Am mâncat și eu ceva mai devreme. Chiar a fost bun.

– Ce fel de sos?

Billy puse tava pe masă și se încruntă.

– Nu știu exact. Cred că e un fel de sos maroniu.

– Sos brun, spuse ea cu un zâmbet prietenos. Este unul dintre preferatele mele.

Billy îi zâmbi înapoi, iar ea își închipui că băiatul avea să numească acest fel de mâncare „pui în sos brun“ pentru tot restul vieții.

– Căpitanul o să ia cina aici astă-seară? îl întrebă ea.

– Nu știu, domnișoară. Am adus mâncare cât pentru doi, dar e foarte ocupat pe punte.

– Ocupat? Sper că nu s-a întâmplat nimic.

– Oh, nu, spuse el pe un ton liniștitor. Mereu are multe de făcut. Noi ne-am gândit doar că ți-ar fi foame.

– Noi?

– Eu, Brown și Green, spuse Billy. Luă o farfurie goală de pe tavă și se apucă să-i pregătească locul la masă. Am vorbit despre tine.

– Vreau să știu ce ați spus despre mine?

– Ei bine, *eu* am spus doar lucruri frumoase.

Poppy tresări.

– Nu m-am înțeles prea bine cu Brown și Green la început.

– Ei bine, nu poți fi acuzată că ești supărată, spuse Billy loial.

– E foarte fru...

– Și *ei* doar își făceau treaba.

Poppy decise să nu intre în detalii.

– Într-adevăr.

– Căpitanul a spus că au voie să vină să te vadă. Adică dacă eu sunt ocupat. Billy îi aruncă o privire compătimitoare. Și nimeni altcineva. Dar a spus-o tare ciudat.

– Cum adică?

– El a spus... Billy schiță o grimasă încordată. Probabil am înțeles eu greșit. Vorbește uneori cam pompos.

– Ce a *spus*, Billy?

– El a spus... Billy făcu o nouă pauză, clătinând din cap în sus și în jos în timp ce își murmură cuvintele înainte de a le rosti cu voce tare. A spus că ar fi cea mai mare plăcere a lui dacă n-ai avea ocazia să nu mai cunoști pe nimeni altcineva.

Poppy își apăsă o mână peste gură, dar nu reuși să-și înăbușe chicotelile.

– Eu cred că înseamnă că te place, spuse Billy.

– Oh, nu, spuse ea cu promptitudine. Te asigur că nu.

Billy ridică din umeri.

– N-a mai vorbit niciodată despre altă lady.

– Foarte probabil pentru că sunt singura care a urcat la bord, răspunse Poppy, cu ironie.

– Ei bine, este adevărat, confirmă Billy. Cel puțin, din câte știu eu. Se întoarse să-i aranjeze locul la masă, apoi făcu același lucru pentru căpitan. În caz că *vine* la cină. Adică o să vină la masă. Trebuie să mănânce, și mănâncă mereu în cabina lui. Poate doar nu în același timp cu tine. Băiatul se trase un pas în spate, apoi făcu semn spre vasul acoperit din centrul mesei. E unul dintre felurile lui preferate. Pui în sos brun. Îi place.

Poppy își înăbuși un zâmbet.

– Sunt sigură că este delicios.

– Mă întorc după tavă la... Ei bine, nu, spuse Billy încruntat. Nu știu când o să mă întorc după tavă, pentru că nu știu când o să ia cina căpitanul. Se gândi o clipă. Nu-ți face griji, văd eu cum fac.

– Am toată încrederea în puterea ta de deducție, spuse Poppy în joacă.

– Nu știu ce înseamnă asta, zise Billy cu mare entuziasm, dar cred că e de bine.

– E de foarte bine, spuse Poppy râzând. Te asigur.

El făcu spre ea un semn prietenos din cap și ieși. Poppy doar surâse și clătină din cap. Aproape nu-i venea să creadă că era același băiat care nici măcar nu îndrăznea să se uite spre ea cu o zi în urmă. O resimți ca pe o victorie personală faptul că îl făcu să stea de vorbă cu ea. O victorie personală îmbucurător de neașteptată, din moment ce Billy era acum singurul ei prieten de pe vas.

– Bucură-te că *ai* un prieten, se muștrului ea.

Se putea și mai rău. Își tot repetase asta toată după-amiaza. În Anglia, era foarte posibil ca toată viața ei să se fi năruit deja – nu putea ști sigur până nu se întorcea –, dar, pentru moment, era sănătoasă, în siguranță și – dădu laoparte capacul de pe platou și își adulmecă cina – hrănită extraordinar de bine.

– Pui în sos brun, murmură ea.

Era o descriere potrivită. Își puse o porție în farfurie, împreună cu o porție dintr-un fel nefamiliar de orez , apoi puse capacul la loc pentru ca mâncarea să rămână caldă până venea căpitanul James.

Nu ca ouăle ei. Sau precum ceaiul.

„Nu a fost vina lui“, își aminti în sinea ei. Se făcea *vinovat* de o mulțime de alte lucruri, dar ea nu-l putea învinovăți pentru micul-dejun.

Mâncă în tăcere, privind marea insondabilă care i se dezvăluia prin hublou. Trebuia să fie lună plină, pentru că îi vedea reflexiile eterice pe valuri, dar nu reușea să lumineze prea mult întunericul nopții. Cerul era negru ca de smoală și nesfârșit, stelele scânteind ca niște ace. Cerul se simțea uriaș peste întinderea apei, atât de diferit de cum era acasă. Sau poate nu era deloc diferit și era o consecință a faptului că acum se simțea mult mai singură.

Cât de diferită ar fi fost această călătorie în împrejurări mai prielnice. Încercă să-și imagineze cum ar fi să plece pe mare cu familia ei. Desigur, nu avea să se întâmple niciodată. Nici unul din părinții ei nu era pasionat de călătorii. Dar Poppy dădu frâu liber imaginației... ea stând pe punte cu frații ei, râzând în timp ce vântul și valurile îi făceau să se dezechilibreze. Oare vreunul ar avea rău de mare? Richard, cel mai probabil. Avea probleme cu o mulțime de feluri de mâncare. În copilăria lor, vărsase mai mult decât toți ceilalți patru la un loc.

Poppy chicoti în sinea ei. La ce lucruri se gândea și ea. Dacă ar fi fost acasă, i-ar fi povestit totul mamei doar ca să o audă țipând. Anne Bridgerton chiar avea simțul umorului, dar acesta nu se aplica și când venea vorba despre fluidele corpului. Poppy, pe de altă parte, fusese mult prea influențată de frații ei ca să mai fie atât de pretențioasă.

Roger fusese cel mai rău. Și, bineînțeles, cel mai bun. Era cel mai înverșunat apărător al ei, dar mult prea malițios și amuzant ca să fie vreodată sever. Era și deștept, la fel de deștept ca ea, dar el era cel mai mare, iar anii în plus de experiență și educație îi împiedicaseră pe ceilalți să țină pasul. De exemplu, nu ar fi lăsat niciodată o simplă

broască râioasă în patul fratelui lui. Ar fi fost mult prea plictisitor.

Nu, când Roger apela la amfibieni, se asigura că aceștia cădeau din cer. Sau cel puțin din tavan și direct în capul lui Richard. Poppy încă nu știa cum de îi reușise asta cu atâta precizie.

Apoi mai era ceea ce el obișnuia să numească „bijuteria coroanei lui". Își petrecuse șase luni învățând-o în secret pe Poppy un vocabular inventat, iar ea îl ascultase conștiincioasă, scriind în caietul ei lucruri precum:

> *tinton,* substantiv; crusta delicioasă din zahăr ars de pe o budincă.

și

> *fimple,* adverb; aproape, aproximativ

El își declarase scopul vieții atins în ziua în care ea se dusese la mama și o întrebase:

– Este prăjitura cu mere *fimple* gata? Știi ce-mi place când este cu *tinton.*

Mama ei aproape leșinase pe loc. Tatăl, după ce aflase cât de temeinic se pregătise Roger, își spusese că nu era sigur că putea să pedepsească un plan atât de bine gândit. Chiar susținuse că poate o asemenea ispravă trebuia răsplătită. De fapt, era posibil ca Roger să fi primit spada nouă mult dorită dacă doamna Bridgerton nu ar fi auzit. Cu o putere pe care nu ar fi bănuit-o nimeni, ea își pocnise soțul peste ceafă și îl întrebase:

– Tu ai *auzit*-o pe fiica ta? Vorbește cu slujitoarele despre must de prune și *infinitinfinit!*

– Îi place mustul de prune în mod deosebit, spusese Roger cu un zâmbet ștrengăresc.

Domnul Bridgerton se întorsese spre el cu un geamăt ce aducea a oftat.

– Îți dai seama că *trebuie* să te pedepsesc acum?

Poppy nu știuse niciodată prea sigur ce pedeapsă alesese tatăl ei, dar își amintea că Roger mirosise a coteț de găini vreo câteva săptămâni și, dovedind că pedeapsa era uneori pe măsura faptei, mama îl pusese să scrie de o mie de ori „Nu o să-mi mai infinitinfinit sora" în caietul lui.

Dar nu trebuise să scrie decât de 900 de ori. Poppy se dusese pe furiș să-l ajute, luând pana și scriind fraza de o sută de ori pentru el.

Era fratele ei preferat. Ar fi făcut orice pentru el.

Și-ar fi dorit să poată încă face orice. Chiar și acum, după cinci ani, îi venea atât de greu să creadă că nu mai era.

Cu un oftat, apoi un altul și un altul, rătăci fără țintă prin cabină. Căpitanul James nu îi spusese la ce oră își lua de obicei cina, dar, după ce ceasul bătu ora 19.00, apoi 20.00, apoi 21.00, ea decise că nu avea rost să se mai abțină de la budincă. Poppy luă cea mai mare din cele două felii de plăcintă, apoi trase un scaun aproape de hublou ca să se uite afară în timp ce mânca.

– Felicitări bucătarului, murmură ea, aruncând o privire spre locul în care stătea cealaltă bucată de plăcintă pe masă. Dacă nu se întoarce până la...

22.00, hotărî ea. Dacă până la 22.00 nu apărea căpitanul, mânca și felia lui de plăcintă. Așa era corect.

Între timp, avea să mănânce puțin câte puțin. Poate reușea să o păstreze până...

Coborî privirea spre farfuria goală. Nu mai conta. Dulciurile nu rezistau niciodată prea mult la ea. Richard fusese exact opusul, savurând fiecare bucățică până la final,

moment în care gemea de plăcere, nu doar pentru că budinca era deosebit de delicioasă (chiar dacă așa și era, căci bucătarul lor se pricepea de minune), ci mai degrabă ca să-i chinuiască pe frații lui mai nerăbdători. Odată, Poppy îi șterpelise unul dintre biscuiți, de enervare, dar și de foame, și, când el își dăduse seama, o altoise zdravăn.

Apoi tatăl ei îl altoise zdravăn pe el.

Și meritase. Chiar și atunci când mama o luase deoparte ca să-i țină o predică despre cum se purta o lady, meritase. Mai bine de atât ar fi fost doar dacă Poppy l-ar fi altoit cu mâna ei.

– A altoi, spuse ea cu voce tare.

Îl plăcea cuvântul. Semăna cu sensul lui. Onomatopee. Un alt cuvânt care îi plăcea.

În mod ciudat, *acesta* nu semăna cu sensul pe care îl avea. O onomatopee ar fi trebuit să fie una dintre viețuitoarele acelea târâtoare cu picioare ciudate.

Privi spre farfuria din mână.

– Farfurie, spuse ea. Nu, nu semăna deloc cu ceea ce era. Bol?

Doamne, acum, se apuca să treacă prin veselă.

Fusese *vreodată* mai plictisită de atât?

Se afla pe un *vas,* pentru numele lui Dumnezeu. Îndreptându-ne spre ținuturi exotice. Nu ar fi trebuit să se simtă de parcă i se usca creierul. Ar fi trebuit să se simtă...

Ei bine, ar fi trebuit să simtă groază, dar o simțise deja, așa că nu merita acum un dram de entuziasm? Fără îndoială, își câștigase acest drept.

– Da, întocmai, spuse ea hotărât.

– Da? se auzi vocea amuzată a căpitanului James.

Poppy scoase un țipăt surprins și aproape sări de pe scaun. Era o minune că nu scăpase farfuria de desert.

– Cum ai reușit să intri atât de încet? întrebă ea.

Chiar dacă, sincer, sună mai degrabă ca o acuzație.

Căpitanul doar ridică din umeri.

– Ai mâncat? o întrebă el.

– Da, spuse Poppy, încă așteptând ca pulsul să-i revină la normal. Își flutură mâna spre masă. Ți-am păstrat și ție un pic. Nu știu dacă mai este caldă.

– Probabil nu mai este, spuse el, îndreptându-se direct spre masă. Nu părea îngrijorat. Ah... El oftă apreciativ. Pui în sos brun. Preferatul meu.

Poppy întoarse deodată capul.

El îi aruncă o privire ciudată.

– S-a întâmplat ceva?

– Pui în sos brun? Așa îi spui de fapt?

– Cum altfel să-i spui?

Gura lui Poppy se deschise și rămase așa două secunde prea mult. În cele din urmă, schiță o mișcare încurcată cu mâinile și spuse:

– Nu contează.

Căpitanul ridică din umeri, nepăsător la elucubrațiile ei, și se apucă să mănânce cu viteza unui bărbat care muncise din greu toată ziua.

– Pui în sos brun, își spuse Poppy. Cine să fi știut?

Căpitanul se opri cu furculița în aer.

– Ai vreo problemă cu mâncarea?

– Nu, spuse ea. Nu. Doar că... Ea clătină din cap. Nu-i nimic. Am vorbit cu mine toată ziua.

El luă o gură și încuviință din cap.

– Spre deosebire de toți oamenii pe care nu o să ai niciodată ocazia să-i cunoști?

Ea strânse din buze, încercând – și probabil eșuând – să pară serioasă.

– Acum, doar îmi iei toată bucuria.

El zâmbi fără nici o urmă de regret.

– Văd că te tulbură gândul.

– Domnișoară Bridgerton, tu mă tulburi *mereu.*

Ea își împinse cu trufie bărbia în față.

– Atunci înseamnă că ziua n-a trecut degeaba.

Căpitanul sorbi lung din vin, apoi își înăbuși un râgâit cu mâna.

– Întocmai.

Poppy bătu darabana pe coapsă, încercând să pară că mai avea și altceva de făcut decât să-l urmărească mâncând (când, firește, amândoi știau că nu avea altceva de făcut decât să-l urmărească mâncând). Se simțea ridicol de stânjenită, așa că se întoarse spre hublou și se prefăcu a se uita afară. Bănuia că se și uita, dar priveliștea nu se schimbase în ultimele două ore. Astfel că, la drept vorbind, era mai curând un fel de stat cu privirea ațintită la geam.

– Ai venit târziu azi, spuse ea în cele din urmă.

Vocea lui se auzea din spatele ei, caldă, adâncă și înnebunitor de provocatoare.

– Ți-a fost dor de mine?

– Normal că nu. Ea se întoarse, încercând să păstreze un aer dezinteresat. Dar eram curioasă.

Umbra unui zâmbet devastator se ivi pe buzele lui. Poppy își închipuia cu ușurință zeci de doamne leșinând în fața unui asemenea zâmbet.

– Ești mereu curioasă, nu? murmură el.

Ea deveni imediat bănuitoare.

– Nu o spui ca pe o insultă.

– Nu este o insultă, zise el pur și simplu. Dacă erau mai mulți oameni curioși, eram cu mult mai avansați ca specie.

Ea făcu un pas spre el fără să-și dea seama.

– Ce vrei să spui?

El își lăsă gânditor capul într-o parte.

– Greu de spus. Dar îmi place să cred că, până acum, am fi călătorit deja prin lume cu mașini zburătoare.

Ei bine, era cea mai ridicolă idee pe care o auzise ea vreodată. Așa că se așeză chiar în fața lui și spuse:

– E cea mai ridicolă idee pe care am auzit-o vreodată.

El chicoti.

– E limpede că tu nu ești *suficient* de curioasă.

– Vreau să te anunț că...

Poppy se încruntă când un instrument cu aripi, roți și, poate, niște flăcări i se ivi brusc în imaginație. Fu de ajuns pentru a-i distrage atenția de la primul ei răspuns, pe care îl oferise mai mult ca să se apere.

Ea crescuse alături de patru frați. Să se apere era mereu prima reacție.

– Crezi că e posibil? întrebă ea. Se aplecă înainte, cu brațele încrucișate pe masă. Mașini zburătoare?

– Nu văd de ce n-ar fi. Păsările zboară.

– Păsările au aripi.

El ridică din umeri.

– Putem să construim aripi.

– Atunci de ce nu s-a făcut asta până acum?

– Oamenii au încercat.

Ea clipi nedumerită.

– Da?

El încuviință din cap.

Oamenii construiseră aripi și încercaseră să zboare, iar ea nu *știa* nimic despre asta? Ce nedreptate strigătoare la cer!

– Mie nu-mi spune nimeni nimic, mormăi ea.

El izbucni într-un hohot de râs.

– Mi-e greu să cred că este adevărat.

Ochii ei se îngustară parcă pentru a zecea oară de când începuseră să discute.

– De ce?

– Curiozitatea despre care povesteam adineauri.

– Doar pentru că *întreb* nu înseamnă că oamenii îmi și spun lucruri.

El lăsă capul într-o parte.

– Ai *întrebat* pe cineva despre oamenii care construiesc aripi?

– Bineînțeles că nu.

– Atunci n-ai de ce să te plângi.

– Pentru că nu *știam* că ar trebui să întreb, protestă ea, vorbind pe nerăsuflate. Ai nevoie de o anumită bază de cunoștințe înainte de a pune întrebările potrivite.

– Este adevărat, murmură căpitanul James.

– Și e de la sine înțeles, continuă Poppy, calmată întrucâtva de ușurința cu care el fusese de acord cu ea, că nu mi s-a oferit șansa de a studia fizica.

– Ai vrea?

– Să studiez fizica?

El făcu un gest curtenitor cu mâna.

– Nu asta e ideea, spuse ea.

– Ba cum să nu fie, când este vorba despre aerodinamică.

– Asta spuneam și eu! Ea își împinse degetul spre el atât de brusc, încât el clipi. Nici nu știam că este un cuvânt.

– Se înțelege de la sine, spuse el. N-ai nevoie...

– Nu asta e ideea.

– Iar cu ideile, spuse el, părând aproape uimit.

Ea se încruntă.

– Mi-am dat seama de sens după ce ai spus-o. Nu asta e...

Ea își mușcă limba.

– Ideea? îi sări el în ajutor.

Ea îi aruncă o privire încruntată.

– Femeile ar trebui să aibă drepturi egale la educație, spuse ea pe un ton mai înțepat. Cele care își doresc.

– Aici, nu o să auzi nici o obiecție din partea mea, spuse căpitanul, întinzându-se spre plăcintă. Ce bucățică îngrozitor de mică, mormăi el.

– Dar este foarte bună, îi spuse ea.

– Mereu. El luă o gură. Felia ta a fost mai mare?

– Desigur.

El încuviință vag din cap, de parcă nici nu s-ar fi așteptat la altceva, iar Poppy rămase tăcută cât el își termină plăcinta.

– Mereu iei cina atât de târziu? îl întrebă ea după ce el se lăsă pe spătarul scaunului.

El ridică privirea, aproape de parcă ar fi uitat de prezența ei.

– Nu mereu.

– Ce ai făcut?

El păru ușor amuzat de întrebare.

– În afară de a fi căpitanul vasului?

– Speram să-mi spui ce *înseamnă* să fii căpitanul vasului.

– Îți spun, se surprinse el zicând. Doar că nu în seara asta.

El căscă și se întinse, mișcarea asta având ceva uluitor de intim. Nici un alt gentleman cunoscut nu ar fi făcut vreodată așa ceva în prezența ei – desigur, cu excepția celor din familie.

– Iartă-mă, murmură el clipind, de parcă tocmai își aminti că nu mai putea să-și facă de cap în cabină.

Ea înghiți în sec.

– Cred că o să mă pregătesc de culcare.

El încuviință din cap. Păru brusc epuizat, iar Poppy se simți cuprinsă de cea mai stânjenitoare răbufnire de compasiune.

– A fost o zi deosebit de obositoare? se auzi întrebând.

– Un pic.

– Din cauza mea?

El schiță un zâmbet ironic.

– Mă tem că nu pot să dau vina pe tine, domnișoară Bridgerton.

– Oricât de mult ți-ar plăcea?

– Dacă ai găsi o cale prin care să-ți asumi responsabilitatea pentru o velă ruptă, un vânt supărător și trei cazuri de dizenterie, ți-aș fi foarte recunoscător.

Aproape scuzându-se, ea spuse:

– Mi-e teamă că pentru vânt e nevoie de un talent supranatural pe care nu-l dețin.

– Spre deosebire de vela ruptă și dizenterie?

– Aș putea să mă descurc, dacă aș avea puțin timp să mă organizez. Ea făcu o mișcare vag sarcastică cu mâna. Și dacă mi s-ar permite să ies pe punte.

– Vai, sunt mult prea crud.

Ea se rezemă cu cotul de masă și își sprijini gânditoare bărbia în mână.

– Și totuși, nu cred că-ți stă în fire.

– Să fiu crud?

Ea încuviință din cap.

El zâmbi, abia vizibil, de parcă ar fi fost prea obosit ca să dea un răspuns în toată regula.

– A trecut doar o zi, și totuși mă cunoști deja mult prea bine, domnișoară Bridgerton.

– Cumva, am impresia că nici n-am început.

El o privi curios.

– Vorbești de parcă aproape ți-ai dori.

Vocile lor se îndulciră, notele dure ale discuției fiind tocite de oboseală. Și poate de respect.

Poppy se ridică, neliniștită de acel gând. Ea nu îl respecta pe căpitanul James. Nu putea să-l respecte. Și sigur nu trebuia să-l *placă,* oricât ar fi fost de agreabil ca om.

Era obosită. Nu mai avea simțurile atât de ascuțite.

– E târziu, spuse ea.

– Într-adevăr, răspunse el, și îl auzi cum se ridică de pe scaun, apoi se îndreptă spre vasul cu apă adus de Billy cândva între antreu și desert. Trebuia să se spele pe față și pe dinți și să-și pieptene părul. O făcea în fiecare seară și era hotărâtă să-și păstreze obiceiul și pe mare, oricât de ciudat ar fi fost să-și facă tabieturile în fața unui bărbat.

Și totuși, era cu mult mai *puțin* ciudat decât ar fi trebuit să fie.

„Nevoile sunt prioritatea“, își spuse ea în timp ce scoase pulberea pentru dinți. Nimic mai mult. Dacă se obișnuia cu prezența lui, se obișnuia pentru că *trebuia*. Ea era o femeie pragmatică, nu cădea pradă isteriilor. Se mândrea cu asta. Dacă trebuia să se spele pe dinți în fața unui bărbat pe care tocmai îl cunoscuse, sigur nu avea să-și plângă de milă.

Aruncă o privire peste umăr, convinsă că el știa cumva că se gândea la el, dar el păru cufundat în ale lui, frunzărind niște hârtii pe birou.

Cu o răsuflare resemnată, Poppy își privi degetul și turnă puțină pulbere mentolată. Se întrebă dacă trebuia să schimbe degetul la fiecare periaj. Pulberea pentru dinți îi putea irita pielea.

Se spălă pe dinți, apoi pe față și, după ce se asigură că el nu se uita, își scoase acele din păr și își trecu degetele prin el, căutând să țină cât mai bine locul periei din păr de mistreț pe care o folosea acasă. După ce își împleti părul în coadă, nu mai avea nimic de făcut decât să se bage în pat.

Ea se întoarse, făcând un pas spre pat, apoi îl zări, cumva mult mai aproape decât se așteptase.

– Oh! țipă ea. Îmi pare rău...

– Nu, este doar vina mea. Nu credeam că o să te întorci și...

Ea făcu un pas spre stânga.

El făcu un pas spre dreapta.

Amândoi scoaseră niște sunete de stânjeneală.

– Îmi pare rău! mormăi căpitanul.

El făcu un pas spre stânga.

Ea făcu un pas spre dreapta.

– Vrei să dansăm? întrebă el în glumă, iar ea i-ar fi răspuns pe măsură.

Dar corabia începu să urce brusc pe un val și apoi să coboare, făcând-o să se împleticească într-o parte – și se trezi salvată de două mâini calde care o cuprinseră de talie.

– Acum, chiar că... Ea ridică privirea, dar fu o greșeală. Dansăm, șopti ea.

Nu se mișcară, nu spuseră nici măcar un cuvânt. Poppy nu-și mai dădea seama nici dacă răsuflau. Ochii lui îi susținură pe ai ei, însă erau atât de strălucitori, atât de uimitor de albaștri, încât Poppy simți cum era atrasă în mreaja lor.

Ea nu se mișcă, nici măcar un centimetru, totuși simți atracția.

– Îți place să dansezi? o întrebă el.

Ea încuviință din cap.

– Când este muzică.

– Nu o auzi?

– *Nu* o aud.

Se întrebă dacă el știa că-și dorea, de fapt, să spună că nu *trebuia*. Pentru că era acolo, o simțea pe pielea ei – muzica lină a vântului și a valurilor. Dacă ea ar fi fost altcineva – nu, dacă *el* ar fi fost altcineva –, acesta ar fi fost un moment încărcat de romantism și de o nerăbdare plină de dorință.

Într-o altă viață, într-o altă lume, el poate s-ar fi aplecat spre ea.

Ea poate ar fi ridicat privirea.

Poate s-ar fi sărutat.

Ar fi fost un moment îndrăzneț. Scandalos. Ce amuzant era să te gândești că, dacă ar fi fost la Londra, ar fi putut să fie ruinată de un sărut! Părea ceva atât de neînsemnat acum, în comparație cu, oh, ideea de a fi răpită de pirați.

Și totuși, în timp ce rămase pierdută în ochii căpitanului, gândul nu i se mai păru deloc neînsemnat.

Ea se trase brusc înapoi, îngrozită de calea pe care se aventuraseră gândurile ei, dar mâinile lui nu se mișcară, mari și calde pe șoldurile ei, ținând-o, dacă nu pe loc, cel puțin în echilibru.

Să fie în siguranță.

– Apa, spuse el cu voce aspră. Este agitată în seara asta.

Nu era, dar ea aprecie minciuna.

– Mă țin bine acum, spuse ea, punând o mână pe masă pentru a-l liniști. Sau poate pentru a se liniști pe ea.

El îi dădu drumul și făcu un pas politicos în spate.

– Îmi cer scuze, spuse el. De obicei, nu sunt atât de neîndemânatic.

Altă minciună. Alt semn de amabilitate. Nu fusese neîndemânatic. Dimpotrivă. Ea fusese cea care se împiedicase. Ar fi trebuit să-i răsplătească generozitatea spunând același lucru, dar tot ce mai reuși să îngaime fu:

– Nu mai am nevoie de pulberea pentru dinți.

El avu nevoie de o clipă mai mult decât s-ar fi așteptat ca să răspundă, iar, când o făcu, zise distras doar:

– Desigur.

Apoi căpitanul făcu un pas, dar, de data asta, ea așteptă o fracțiune de secundă ca să-și dea seama încotro o lua și să nu-i mai stea în cale.

– Mulțumesc, adăugă el.

Totul era foarte ciudat. Exact cum trebuia să fie, se gândi Poppy.

– Mă duc în pat, spuse ea.

El era ocupat să se spele pe dinți, dar se întoarse cu spatele pentru a-i oferi intimitate. Nu era sigură de ce, căci amândoi știau că avea să doarmă îmbrăcată. Totuși, frumos din partea lui, și încă un semn al statutului lui de gentleman.

– Gata! strigă ea.

El termină cu spălatul pe dinți și se întoarse.

– O să sting lămpile cât de curând.

– Mulțumesc!

Ea își trase cuverturile până sub bărbie ca să-și slăbească centura rochiei fără ca el să vadă. Era hotărâtă să ardă rochia odată ce se întorcea acasă. Poate avea să ceară să i se mai facă una la fel pentru că îi plăcea materialul, dar pe aceasta...

Avea să o pună pe foc.

Se așeză pe o parte, cu fața spre perete, permițându-i aceeași intimitate pe care i-o oferise mai devreme. Totuși, îi auzea fiecare mișcare, cum își aranjează locul de dormit, cum își scoate cizmele.

– Oh, perna! își aminti ea dintr-odată. O înșfăcă de sub cap și i-o aruncă peste umăr. Poftim!

Auzi o bufnitură ușoară, apoi un mormăit.

– Ai o țintă impecabilă, murmură el.

– Te-am nimerit?

– Din plin.

Poppy zâmbi.

– În față?

– N-ai tu norocul ăsta.

– N-am văzut ce și cum, protestă ea.

– În umăr, îi spuse el, stingând ultima lampă. Acum, liniște și treci la culcare!

În mod surprinzător, ea chiar adormi.

Capitolul 9

Problema, își dădu seama Andrew în dimineața următoare, în vreme ce întoarse corabia pentru ca vântul să bată din plin în pânze, era că Poppy Bridgerton nu era îngrozitoare.

Dacă ar fi fost îngrozitoare, el ar fi putut să închidă ușa de la cabină și să uite de ea.

Dacă ar fi fost îngrozitoare, încurcătura în care nimerise ar fi putut chiar să-i trezească o oarecare plăcere nedemnă.

Dar ea nu era îngrozitoare. Era o pacoste – sau, mai degrabă, prezența ei era o pacoste –, dar nu era îngrozitoare.

Ceea ce complica și mai mult lucrurile.

Siguranța fetei sigur merita prețul plictiselii ei, dar ideea nu reușea să-l facă să se simtă mai bine pentru că o izolase în cabină, având drept companie doar câteva cărți și o vedere spre ocean.

Andrew se trezise deja de câteva ore. Rareori mai dormea după răsăritul soarelui. Billy trebuia să-i fi adus deja micul-dejun, un lucru deloc lipsit de importanță. Băiatul nu era cel mai strălucit când venea vorba despre discuții, dar acum, că trecuse peste groaza pe care i-o trezea musafira lor, sigur îi putea oferi câteva momente în care să-și ia mintea de la ale ei.

Măcar nu mai trebuia să mănânce un mic-dejun rece. Domnișoara Bridgerton nu avea să mai facă această

greșeală.

Nu era genul care să repete o greșeală.

Totuși, trebuia să se ducă să vadă ce făcea. Așa se cădea. Ea era oaspetele lui.

Oarecum.

În orice caz, era cu siguranță responsabil pentru ea. Și aici era vorba atât despre sănătatea ei mintală, cât și despre cea fizică. În plus, se gândise la ceva care să mai alunge monotonia. Nu știa de ce nu-i trecuse prin minte mai devreme – poate pentru că încă fusese atât de îngrozit de situația neașteptată în care se treziseră amândoi.

Avea un puzzle din lemn, după modelul hărților care făcuseră furori la Londra. Dar al lui era mult mai complicat. Când se apucase de el, avusese nevoie de câteva ore ca să pună totul cap la cap. Nu era mult, dar avea să o ajute să-și umple timpul.

Și avea să îi placă la nebunie. Știa asta cu o certitudine pe care nu și-o putea explica, cu excepția faptului că îi plăcuse și *lui* la nebunie, iar el și domnișoara Bridgerton păreau să aibă aceeași minte analitică, fascinată de rezolvarea problemelor. Avea impresia că ar fi fost buni prieteni dacă ea nu ar fi pus în pericol secrete de stat atunci când se aventurase în peștera lui.

Sau dacă el nu ar fi răpit-o. Se punea și asta la socoteală.

– Jenkins, ia cârma! strigă el, ignorând expresia îndoielnică de pe chipul secundului său.

Andrew lăsase cârma din mână mult mai mult timp decât de obicei. Dar nu exista nici o lege care să spună cât timp trebuia să-și petreacă un căpitan la cârma vasului...

– Oh, pentru numele lui Dumnezeu, mormăi el.

Nu trebuia să se explice în fața nimănui, cu atât mai puțin față de sine însuși.

Din fericire, Jenkins preluă comanda fără nici un comentariu, iar Andrew coborî două câte două treptele care duceau pe puntea principală, apoi coborî trei câte trei până la cabina lui.

Ciocăni hotărât la ușă înainte de a băga cheia în broască, intrând înainte ca domnișoara Bridgerton să aibă șansa să-l invite înăuntru.

Stătea la masă, cu părul castaniu prins la întâmplare. Pe tava din fața ei se vedea ce îi mai rămăsese de la micul-dejun: trei căpșune și un colț de pâine prăjită.

– Nu-ți plac căpșunele? o întrebă el, înșfăcând-o pe cea mai mare din farfurie.

Ea ridică privirea din cartea pe care o citea.

– Îmi fac rău.

– Interesant! El mușcă din căpșună. La fel i se întâmplă și cumnatei mele. Eu n-am fost de față, dar Edward – fratele meu – mi-a spus că este o priveliște de neuitat.

Ea își puse un semn în carte – un ghid subțire al Lisabonei, remarcă el în treacăt. Foarte practic din partea ei, chiar dacă nu avea de gând să îi permită nici măcar să pună un deget pe pământ portughez –, apoi o lăsă deoparte.

– Îmi imaginez că este o priveliște pe care nu-ți dorești să o vezi.

– Într-adevăr. El se cutremură. Cred că s-a folosit cuvântul *îngrozitor*, iar fratele meu nu este un om al hiperbolelor.

– Spre deosebire de tine?

El își apăsă o mână în dreptul inimii.

– Eu exagerez doar când este absolut necesar.

– Fratele tău mi se pare încântător.

– E însurat, răspunse imediat Andrew.

– Asta îl face mai puțin încântător?

Discuția părea teribil de amuzantă pentru Poppy, ceea ce ar fi trebuit să-l irite, dar, în schimb, îl făcea să se simtă... ciudat?

Enervat?

Trecuse multă vreme de când limba lui volubilă nu se mai încurcase așa.

Din fericire, însă, domnișoara Bridgerton nu păru să aibă nevoie de un răspuns. În schimb, ea împinse farfuria spre el.

– Poți să iei restul dacă vrei.

Andrew îi acceptă invitația și mâncă o căpșună întreagă, rămânând numai cu frunzulițele verzi între degete. Le puse pe farfuria ei, apoi se rezemă cu șoldul de marginea mesei și o întrebă:

– *Tu* te simți îngrozitor?

Ea scoase un râs surprins.

– În momentul ăsta?

El își înclină capul, un mic salut la răspunsul ei.

– Nu, spuse ea, o urmă de umor făcându-i vocea să răsune încântător de caldă. Totuși, începe să mă mănânce toată pielea și simt că nu mai am aer. Sincer, aș prefera să evit aceste două lucruri când sunt închisă într-o cabină.

– O să-i transmit bucătarului, spuse Andrew, terminând ultima căpșună. Poate să-ți dea altceva.

– Mulțumesc! Aș aprecia.

El o privi o clipă, apoi spuse:

– Suntem alarmant de civilizați, nu-i așa?

– E alarmant că ni se pare atât de alarmant, i-o întoarse ea.

– Sunt multe de analizat în comentariul ăsta, spuse el, îndepărtându-se de marginea mesei, dar, din păcate, nu

am timp.

– Și totuși, mi-ai oferit câteva minute din timpul tău prețios, remarcă ea. Cărui fapt îi datorez plăcerea companiei tale?

– O plăcere, zici? murmură el, îndreptându-se spre dulapul lui. Nu o lăsă să răspundă înainte de a adăuga: Nu? O să fie.

– Despre ce vorbești?

Îi plăcu tonul ei nedumerit, dar nu se deranjă să dezvolte în timp ce căută prin lucrurile lui. Trecuse ceva timp de când folosise puzzle-ul, care era îndesat undeva în spatele dulapului, după un caleidoscop spart și o pereche de șosete. Piesele din lemn erau puse într-un săculeț de catifea mov cu șnur auriu. Una peste alta, era foarte elegant.

Îl puse pe masă.

– M-am gândit că ți-ar putea plăcea chestia asta.

Ea se uită la săculețul de catifea, apoi la el, cu sprâncenele arcuite întrebător.

– Este o hartă descompusă, îi spuse el.

– O ce...

– N-ai văzut niciodată una?

Ea clătină din cap, așa că el deschise săculețul și lăsă bucățile să alunece pe blatul din lemn al mesei.

– Erau foarte la modă acum vreo zece ani, îi explică el. Un cartograf pe nume Spilsbury a fixat o hartă pe o placă din lemn, apoi a decupat țările și mările. S-a gândit că putea fi de ajutor că să înveți geografia. Cred că primele exemplare au ajuns la familia regală.

– Oh, știu despre ce vorbești! exclamă ea. Dar cele pe care le-am văzut nu aveau nici pe departe atâtea piese.

– Da, acesta este unic. L-am comandat chiar eu. El se așeză pe un scaun în diagonală față de al ei și împrăștie câteva dintre bucăți, răsturnându-le astfel încât fața cu harta să fie în sus. Cele mai multe hărți descompuse sunt decupate de-a lungul granițelor – granițe naționale, râuri, coaste... ceva de genul. Eu știu bine geografie, dar îmi place mult să pun piesele cap la cap, așa că am întrebat dacă al meu putea fi decupat în mai multe forme mici, la întâmplare.

Buzele ei se întredeschiseră de uimire, iar ea luă o piesă.

– Și trebuie să le potrivești, spuse ea cu o încântare aproape reverențioasă. Este genial! Câte piese sunt?

– Cinci sute.

– Nu te cred!

– Mai mult sau mai puțin, recunoscu Andrew cu modestie. Nu le-am numărat.

– O să le număr eu, spuse domnișoara Bridgerton. Nu este ca și cum n-aș avea timp.

Nu părea să o fi zis ca să se plângă, așa că el mai întoarse câteva piese și spuse:

– Cel mai bun mod de a începe este să cauți...

– Nu, nu-mi spune! îl întrerupse ea. Vreau să-mi dau seama singură.

Ea luă o bucată și o privi cu ochii mijiți.

– E mic scrisul, spuse el.

– Am ochii tineri. Ea ridică privirea, ochii menționați adineauri sclipind de încântare. Scrie *IC*. Nu e de mare ajutor. Dar este albastru, deci ar putea să fie Marea Baltică. Sau Atlanticul.

– Sau Pacificul.

Ea păru surprinsă.

– Cât de mare este harta?

– Toată lumea cunoscută, îi spuse el, puțin surprins de urma de lăudăroșie din vocea lui.

Era mândru de puzzle. Din câte știa, nici o altă hartă nu mai fusese decupată în atâtea piese. Dar nu de aceea se lăudase și nici pentru că ea era atât de evident fericită pentru prima dată de când o cunoscuse. Ci pentru că...

Doamne, își dorise să o impresioneze.

El se ridică brusc.

– Trebuie să mă întorc la ale mele.

– Da, bine, spuse ea distrasă, mult mai interesată de puzzle decât de orice ar fi avut el de spus. O să fiu aici, după cum știi.

El o privi în timp ce se îndreptă spre ușă. Ea nu îi aruncă nici măcar o privire. Ar fi *trebuit* să fie bucuros că nu observase schimbarea lui bruscă de dispoziție.

– Billy o să-ți aducă de mâncare în după-amiaza asta, spuse el.

– Ar fi drăguț.

Ea mai luă o piesă și o studie, sorbind o gură de ceai înainte de a o lăsa deoparte ca să cerceteze o altă piesă.

El lovi ușor în mânerul ușii.

– Vrei ceva în mod special?

– Hmm?

– De mâncare. Vrei ceva în mod special? În afară de căpșune, desigur.

Ea ridică privirea și clipi, de parcă ar fi fost surprinsă că se mai afla încă acolo.

– Nu-mi place foarte mult sparanghelul, dacă asta mă întrebi.

– Este puțin probabil să dai de sparanghel la bord, spuse el. Încercăm să facem un stoc de fructe și legume, dar niciodată ceva atât de scump.

Ea ridică din umeri și se întoarse la puzzle.

– Sunt sigură că orice o să fie în regulă.

– Bun. El își drese glasul. Mă bucur că te descurci atât de bine. Îmi dau seama că nu este o situație ideală.

– Mmm... hmm.

El înclină capul într-o parte, privind-o în timp ce se apucă să întoarcă piesele pentru ca harta să fie îndreptată spre ea.

– E chiar păcat că nu mai am un alt puzzle la fel, spuse el.

– Hmm.

– Eu mă duc.

– Hmm... mmm.

Această replică o spuse mișcând vioi din cap în sus și în jos, de parcă și-ar fi luat rămas-bun.

– Ei bine, spuse el ursuz. Pe curând!

Ea ridică o mână în semn de salut, chiar dacă atenția ei rămase concentrată asupra pieselor din lemn.

– Pa!

Andrew ieși din cabină și ajunse pe coridor, asigurându-se că închide și încuie ușa în urma lui. Desigur, ea putea să iasă. Ar fi fost iresponsabil din partea lui să o lase acolo fără posibilitatea de a ieși. Infinity nu avusese niciodată o problemă, dar trebuia să fii atent când erai pe mare.

El descuie ușa și intră înapoi.

– Știi că ai o cheie, da?

Cuvintele lui îi atraseră atenția.

– Poftim?

– O cheie. Acolo, în sertarul de sus. Este foarte puțin probabil, dar, dacă intervine vreo urgență, o să poți să ieși din cabină.

– N-ai veni după mine?

– Păi, aș încerca... Se simți deodată foarte stânjenit. Nu era o senzație plăcută... sau cunoscută. Sau aș putea să trimit pe cineva. Dar este important să poți ieși singură dacă este necesar.

– Deci ceea ce-mi zici, spuse ea, este că ai încredere că nu o să plec din cabină.

Nu prea se gândise la asta, dar...

– Da, răspunse el. Cred că am.

– E bine de știut.

El se uită lung la ea. Ce naiba însemna asta?

– Mulțumesc pentru puzzle! spuse ea, schimbând subiectul cu o viteză neliniștitoare. Nu știu dacă ți-am spus asta. Chiar a fost foarte frumos din partea ta.

– A fost o nimica toată, spuse el, iar capul și umărul îi tresăriră ușor.

Simțea cum i se încălzesc obrajii.

Ea zâmbi – o expresie drăgălașă și caldă, care îi lumină ochii, iar el își spuse că, acum, culoarea lor semăna mai mult cu verdele mușchiului decât cu al frunzelor, deși poate era doar de la lumina care se strecura înăuntru prin hublouri...

– Nu spuneai că ai treabă? îi aminti ea.

El clipi.

– Da, desigur. Scutură ușor din cap. Rămăsesem doar să mă gândesc o clipă.

Ea zâmbi din nou, de data asta cu un aer de amuzament. Sau poate de nerăbdare. Era limpede că-și dorea să scape de el.

– Atunci o să plec.

El înclină scurt din cap și se îndreptă spre ușă.

– Oh, stai! strigă ea.

El se întoarse. Dar nu cu nerăbdare. Fără urmă de nerăbdare.

– Da?

Ea făcu semn cu mâinile spre micul-dejun.

– Ai vrea să duci și tava? O să am nevoie de mai mult loc pentru puzzle, nu crezi?

– Tava, repetă el posomorât.

Voia ca el să ducă tava. El era căpitanul propriului vas.

– Aș aprecia foarte mult.

El luă tava.

– Pe diseară, domnișoară Bridgerton!

Pe diseară. Absolut. Nu avea să se întoarcă să vadă ce mai făcea până atunci. Fără doar și poate.

Poppy mai avea doar un sfert din puzzle când auzi o bătaie puternică în ușă, urmată de sunetul cheii răsucindu-se în broască.

– Căpitane James! spuse ea cu o oarecare uimire.

Ca de obicei, omul era ridicol de chipeș. Care era treaba cu bărbații și părul vâlvoi? Și, spre deosebire de dimineață, cămașa îi era descheiată la gât. Sincer, nu o deranja deloc, dar, din politețe, își feri privirea și se întoarse la piesa de puzzle pe care o ținea în mână. Era posibil să aparțină Canadei. Sau poate Japoniei.

– Credeai că sunt Billy? o întrebă el.

– Nu, el n-ar bate niciodată cu o asemenea autoritate. Dar ai spus că nu te întorci până diseară.

El își drese glasul și făcu semn spre peretele din colțul opus.

– Trebuie să iau ceva din dulap.

– O cravată, poate, murmură ea.

Își văzuse doar frații într-o asemenea stare de răvășeală. Dar frații ei nu arătaseră *așa*. Sau, dacă arătaseră, ei nu prea îi păsase.

Căpitanul, pe de altă parte... ei bine, deja recunoscuse în sinea ei că era chipeş. Atât timp cât nu recunoștea asta în fața lui, nu avea de ce să-și facă griji.

El își atinse gâtul, iar ea își închipui că uitase că-și scosese lavaliera.

– Deseori, renunțăm la formalitățile la bord.

– E foarte cald azi?

– E cald când stai la soare.

Probabil așa ajunsese părul lui să fie brăzdat de atâtea șuvițe aurii. Ar fi putut să bage mâna în foc că nu fusese atât de strălucitor pe vremea când trăia tot anul în Anglia.

Strălucitor? Se strădui să-și revină în fire. Asemenea adjective nu aveau ce să caute în mintea ei în timp ce rămânea blocată pe acest vas. Era o idee fantezistă, prostească și...

Adevărată, fir-ar să fie! Pirații nu ar fi trebuit să fie murdari și grosolani? Căpitanul James arăta de parcă urma să bea ceaiul cu regina.

Cu condiția să poarte lavalieră.

Îl urmări cum scotocește prin dulap. (Era cu spatele la ea și, prin urmare, nu avea nici un motiv să nu se uite după pofta inimii.) După câteva clipe, el scoase ceva, dar îndesă obiectul în buzunar înainte ca ea să-și dea seama despre ce era vorba.

Ea reveni la puzzle chiar când el se întoarse.

– Cum merge? o întrebă el.

– Foarte bine, mulțumesc, spuse ea ușurată că nu o prinsese trăgând cu ochiul. Am început cu piesele de pe margine.

El aruncă o privire spre opera ei. Era foarte mândră de cadrul dreptunghiular pe care îl crease.

Vocea lui răsună chiar din spatele ei.

– Mereu un plan bun.

Ea tresări. Nu-și dăduse seama că era atât de aproape.

– Hmm... Am încercat să triez restul pieselor după culoare. Este dificil, totuși. Majoritatea sunt de culori foarte deschise și...

De ce era atât de cald? Nici măcar nu o atingea, totuși simțea căldura pe care o radia corpul lui. Nu îndrăznea să se întoarcă, dar cât *era* de aproape?

Ea își drese glasul.

– Îmi este greu să fac diferența dintre roz și această nuanță.

Ea ridică o piesă pe care erau reprezentate, în mod evident, și apa, și pământul. Un colț era de un albastru-deschis, iar restul era într-o nuanță palidă de piersică.

– E sigur roz, spuse el la urechea ei, apoi se aplecă în față și, întinzând brațul pe lângă ea, duse mâna spre o piesă triunghiulară aflată undeva în spatele cadrului.

Pânza cămășii lui îi foșni la ceafă, și, pentru o clipă, ea uită să mai respire.

Nu-și amintea dacă știuse vreodată.

El puse piesa peste grămada ei roz și își retrase brațul, atingându-i umărul în treacăt.

Pielea ei se înfioră.

Era de la căldură. Asta trebuia să fie. În sfârșit, soarele se înălțase îndeajuns de sus pe cer încât să nu se mai strecoare înăuntru prin hublouri, dar cabina avusese la dispoziție toată dimineața ca să se încălzească. Ea fusese atât de absorbită de puzzle, că nici nu observase. Dar acum, era încercată de furnicăturile pe care le simțeai când

aveai nevoie de o băutură rece. Și, la fel cum nu putea să ignore niciodată sughițul atunci când mama ei îi spunea „Nu te mai concentra asupra lui și o să dispară“, nu putea nici să nu mai fie atât de conștientă de acea senzație.

Și de el, care era scandalos de aproape.

Căpitanul întinse mâna după o altă piesă, de culoarea lavandei, dar era mai departe decât fusese cealaltă, și, când ea se întoarse, observă capul lui chiar în dreptul capului ei. Dacă el se întorcea... Dacă ea se întorcea...

S-ar săruta.

– Oprește-te! strigă ea.

El își îndreptă spatele.

– S-a întâmplat ceva?

– Nu, spuse ea, absolut îngrozită de răbufnirea ei. Nu. *Nu*. Încercă să facă astfel încât ultimul *nu* să sune amuzant, dar avea impresia că nu reușise. Își drese glasul, dându-și câteva secunde în plus ca să se liniștească înainte de a vorbi din nou. Iar, când o făcu, degetele de la mâini îi erau răsfirate ca steluțele de mare pe masă, ca să-și țină echilibrul. Doar că-mi doresc să termin singură. Nu vreau nici un ajutor.

El se îndepărtase, iar, când ea se uită la chipul lui, se simți ușurată să vadă că în expresia lui nu se citea nimic malițios, ștrengăresc sau măcar plin de *insinuări*. În schimb, el părea aproape sfios.

– Îmi pare rău! spuse el. Îmi plac la nebunie chestiile asta.

– Nu... nu-i nimic, spuse ea, detestându-și bâlbâiala. Doar că... gata!

El se îndepărtă, iar ea crezu că o ia spre ușă, dar se opri brusc și se întoarse, sprijinindu-se cu mâinile de spătarul scaunului din fața ei.

– De ce ești atât de plăcută?

Ea clipi nedumerită.

– Poftim?

– Ești extraordinar de amabilă azi.

El făcu ochii mici, dar nu o privi *chiar* bănuitor.

– Spre deosebire de...

Capul lui i se înclină într-o parte, de parcă nu s-ar fi gândit la asta.

– Când ai sosit, presupun.

– Într-un *sac,* vrei să zici?

El își flutură vag o mână în aer.

– Este din cauza puzzle-ului?

– Ei bine...

Poppy făcu o pauză, neștiind cum să răspundă. De ce *era* agreabilă? Bărbatul acesta înnebunitor o ținea aici împotriva voinței ei – nu că ar fi putut să facă ceva în privința asta, aici, în nemărginirea oceanului. Poate că s-ar fi purtat altfel dacă ar fi fost într-un han sau într-o casă – undeva de unde să-și închipuie posibilitatea rezonabilă a unei evadări. Dar aici, pe navă, nu aveai nimic de câștigat dacă erai îndărătnic. Nu când mai avea de petrecut două săptămâni în compania lui.

Ea se uită la căpitan, sperând să fi zăbovit îndeajuns pentru ca el să fi trecut peste, dar nu, el continuă să se uite la ea cu o nerăbdare de un albastru strălucitor, așteptând răspunsul ei.

– Presupun, spuse ea cu grijă, că sunt așa pentru că nu am nici un motiv întemeiat să nu fiu agreabilă. N-am unde să mă duc. Sigur nu pot să scap și aș fi o nătângă să cred că mi-ar fi mai bine singură în Portugalia decât cu protecția ta. Așa că, îmi place sau nu, sunt legată de tine.

El încuviință încet din cap.

– După cum eu sunt legat de tine.

– *Oh,* adăugă ea cu un accent aparte, și nu-mi place.

Bărbia lui se trase înapoi, subliniind nedumerirea care se citea pe chipul lui.

– Am spus „îmi place sau nu", îi explică ea. Vreau să fie clar că nu. Adică nu-mi place.

– S-a notat, remarcă el.

– Dar, adăugă ea, ridicându-se, te-ai purtat cu mine cu o oarecare urmă de respect, așa că mă străduiesc să fac și eu la fel.

Una din sprâncenele lui se arcui.

– Doar o oarecare urmă?

Ea îi răspunse cu aceeași expresie.

– Încă dormi în cabina asta, nu-i așa?

– Pentru protecția ta, îi aminti el.

– Ușa se încuie.

– Eu *nu* dorm jos.

– Cum nu am văzut încă nici un centimetru din vas, în afară de cabină și de coridor, nu aș putea spune dacă danele de jos sunt potrivite.

El zâmbi condescendent.

– Crede-mă când îți spun că, și dacă ai umbla în voie pe Infinity, nu ți-ar fi permis să te apropii de zona marinarilor.

Ea înclină ușor capul spre ușă.

– Am observat alte trei cabine pe această punte.

– Într-adevăr. Sunt foarte mici.

– Dar suficient de mari încât să încapă doi bărbați, tind să cred. Brown și Green nu dorm în aceeași cabină?

– Nici Brown, nici Green nu sunt căpitanul acestei nave.

– Deci ceea ce spui, de fapt, este că mândria ta este prea mare ca să împarți o cabină cu altcineva.

– O împart cu *tine*.

– O decizie pe care încă nu o înțeleg. Ea pufni. Îți dai seama că, dacă am fi în altă parte, ar trebui să te însori cu mine.

Cuvintele îl făcură să zâmbească larg, și zâmbetul acela era de o fascinație letală, diabolică. El se aplecă spre ea.

– Vai, domnișoară Bridgerton, mă ceri de soț?

– Nu! aproape urlă ea. Îmi răstălmăcești cuvintele.

– Știu, spuse el, aproape înțelegător. Mi le servești pe tavă.

Ea se încruntă.

– Retrag tot ce am spus când am zis ești un gentleman.

Totuși, el continuă să zâmbească. Afurisitului i se părea *amuzant*. Sau, mai exact, o găsea pe *ea* amuzantă, ceea ce era cu atât mai rău.

– Apropo, spuse el, am decis să dorm în cabina navigatorului în seara asta. Într-adevăr, sunt două dane.

– Tocmai ai spus...

El ridică o mână.

– Un om înțelept nu se ceartă niciodată când îi ies lucrurile cum vrea. M-aș gândi că este valabil și pentru femei.

Avea dreptate. La naiba! Totuși...

– Ce te-a făcut să-ți schimbi părerea? îl întrebă ea suspicioasă.

– Oh, păi să vedem... Durerea de gât, durerea de spate și faptul că aproape că am adormit la cârmă azi-dimineață.

– Serios?

– Nu, nu chiar, răspunse el. Apoi se prea poate să fi gemut chiar în acea clipă. Dar mi-am dorit.

Poppy încercă să pară mâhnită. Și chiar era. Dar era ceva savuros la ideea de a și-l închipui adormind în timpul

serviciului, iar ea nu reușise să-și ascundă chiar *toată* bucuria din voce.

Schadenfreude[2], fă cunoștință cu Poppy Bridgerton.

– Am luat măsuri în privința echipajului, spuse căpitanul James, și am încredere că nu o să te deranjeze nimeni.

Ea încuviință smerită din cap. Câștigase. Câștigase! Dar știa cum erau bărbații și știa că trebuia să-l lase să creadă că victoria îi aparținea lui. Astfel că zâmbi îmbietor și îi spuse:

– Mulțumesc!

El își încrucișă brațele.

– Desigur, o să o ții încuiată.

– Cum vrei.

– Și trebuie să înțelegi că aceasta rămâne cabina mea și că o să intru și o să ies după bunul-plac în timpul zilei.

– Toate lucrurile tale sunt aici, murmură ea cu bunăvoință, deși probabil strică totul când adăugă: Vezi cât sunt de plăcută?

---

[2] Un termen german care înseamnă „plăcere provocată de ghinion (al altuia)" și poate fi tradus prin „bucurie malefică", „satisfacție cinică". (n.tr.)

Capitolul 10

Plăcută, într-adevăr. Fata punea ceva la cale. Dar ce anume... Andrew nu-și putea închipui. O crezuse când îi spusese că nu plănuia vreo evadare. Era mult prea inteligentă pentru asta. Poate avea să încerce ceva după ce reveneau pe pământ britanic, dar sigur nu înainte.

Dar, când aveau *să se întoarcă* pe pământ britanic... Ei bine, voia să scape de ea imediat, nu-i așa?

– S-a întâmplat ceva? o auzi el întrebând. Ai devenit brusc foarte sceptic.

Se uită la ea. Păr castaniu, ochi verzi, rochie albastră... totul era la fel. Și totuși, *el* se simțea diferit.

Dar nu era din cauza *ei*, își spuse el. Adevărat, prezența ei transformase călătoria într-una cum nu mai experimentase niciodată, dar nu era ea motivul neliniștii lui. De luni bune nu se mai simțea deloc în apele lui.

Ceva înăuntrul lui parcă se zdruncinase de la locul lui. Se simțea descentrat.

Neliniștit.

Era o senzație pe care o vedea de obicei ca pe semnalul că era timpul să plece pe mare. Nu era un spirit căruia îi era dat să rămână prea mult timp într-un singur loc. Acesta era un lucru esențial în existența lui, făcea parte din el, la fel cum făceau și umorul lui impertinent, ochii lui albaștri sau fascinația lui pentru tot ce era mecanic. Acesta era motivul pentru care își implorase părinții să-i permită

să se retragă de la Eton în ultimul an și să se înroleze în marină. Acesta era motivul pentru care aceștia îl lăsaseră să meargă până la capăt cu decizia lui, chiar dacă el știa că ei ar fi preferat ca Andrew să-și încheie studiile.

Nici măcar nu încercaseră să-i sugereze să meargă mai departe la Cambridge, chiar dacă Andrew fusese dintotdeauna pasionat de inginerie și de arhitectură și nu i-ar fi stricat, poate, o anumită îndrumare în acest sens.

Nu ar fi reușit niciodată să o scoată la capăt cu cei trei ani de universitate. Nu la vremea aceea, cel puțin. Abia dacă putea sta locului. Prelegerile și seminariile ar fi fost un chin.

Dar un alt fel de neliniște se înrădăcinase de curând în pieptul lui. O nevoie de schimbare, da, dar nu o schimbare *constantă*. Vedea din nou căsuța aceea, cea care rămăsese ascunsă atâta vreme undeva în mintea lui. Se schimba ușor de fiecare dată când se gândea la ea – un spalier ici, o nouă sculptură din piatră colo... Și, desigur, nu era niciodată foarte sigur de cât de mare trebuia să fie. Voia să trăiască singur? Să aibă o familie?

Nu putea să fie nici prea mică, decise el. Chiar dacă nu urma să aibă niciodată familia lui, avea să își dorească mult spațiu pentru nepoatele și nepoții lui. Copiii aveau nevoie de spațiu ca să alerge, să exploreze. El avusese o copilărie de poveste. Copiii familiilor Rokesby și Bridgerton formaseră un mic trib și obișnuiau să cutreiere în voie pământurile celor două moșii. Pescuiau, se cățărau și născoceau tot felul de schițe imaginare cu prinți și cavaleri, pirați și regi. Și, bineînțeles, Ioana d'Arc și regina Elisabeta, pentru că Billie Bridgerton refuzase să joace rolul de domniță în primejdie.

Când ploua, se jucau tot felul de jocuri și construiau case din cărți. Andrew bănuia că începuseră să facă și lecții de la un punct încolo, dar până și acestea erau distractive datorită măiestriei cu care părinții lui le alegeau profesorii. Înțeleseseră că învățatul putea să fie distractiv, că nu aveai nimic de câștigat dintr-un devotament orb față de o disciplină riguroasă, cel puțin nu cu copiii a căror vârstă avea o singură cifră.

Părinții lui erau oameni extraordinar de înțelepți. Cât de ironic și, bănuia el, de logic că nici unul dintre copiii lor nu își dăduse seama cu adevărat de asta până nu ajunsese la vârsta maturității.

Trebuia neapărat să se întoarcă pentru a-și revedea familia. Trecuse mult prea mult.

– Căpitane James?

Domnișoara Bridgerton stătea acum lângă el. Nici nu-și dăduse seama că se ridicase de la masă.

– Căpitane James? spuse ea din nou. Ești bine?

– Scuze! El căută să se adune. Mă pierdusem în gânduri... Ei bine, sincer, nu exista nici un motiv pentru care să nu-i spună adevărul. Mă gândeam la familia mea.

– Ah, da, la fratele tău, spuse ea, și în ochi i se aprinse o scânteie malițioasă. Cel care nu exagerează. Însurat cu o lady îngrozitoare care detestă căpșunile.

Și iată cu câtă simplitate îl făcu să râdă.

– Te asigur că nu e îngrozitoare. De fapt, chiar ți-ar plăcea de ea. Ea...

El se opri. Fusese cât pe ce să-i spună că Cecilia traversase un ocean ca să-și caute fratele rănit, că pretinsese că era măritată cu un bărbat care își pierduse memoria doar ca să aibă în continuare grijă de el. Cecilia nu se considera deosebit de îndrăzneață sau de

încăpățânată – nici măcar acum – și spunea adesea că ar fi fost tare fericită să nu mai călătorească niciodată la mai mult de 20 de kilometri distanță de casă. Dar când era nevoie – când alții aveau nevoie –, își găsea puterea.

Dar nu putea dezvălui mai multe detalii despre familia lui. Nici nu ar fi trebuit să menționeze numele lui Edward, dar, sincer, ce familie nu avea câte un Edward între cei mai tineri urmași? Totuși, dacă se apuca să vorbească despre George, Nicholas și Mary... Combinația de nume era mult mai specifică. Și cu George pe care îl menționase deja, însurat cu verișoara lui Poppy, Billie...

– Ți-e dor de ei? îl întrebă domnișoara Bridgerton.

– De ai mei? Cum să nu?! Tot timpul.

– Și totuși, ai ales să-ți duci viața pe mare.

El ridică din umeri.

– Îmi place și marea.

Ea se gândi o clipă la cuvintele lui, apoi spuse:

– Mie nu-mi este dor de ai mei.

El o privi cu sinceră uimire.

– Adică bineînțeles că mi-e *dor* de ei. Dar oricum nu trebuia să fiu cu familia mea acum.

– Ah, da, își aminti el. Erai în vizită la prietena ta din Charmouth. Lady Armitage.

Ea clipi surprinsă.

– Mai știi cum o cheamă?

– Nu trebuie să te duc înapoi la ea?

Ea dădu să deschidă gura, dar apoi văzu expresia de pe chipul ei și își dădu seama...

– Pentru numele lui Dumnezeu, femeie, doar nu credeai că o să te las pe docuri, nu?

Ea își prinse buza între dinți.

– Păi...

– Ce fel de om crezi că sunt? El se îndepărtă cu pași apăsați, furios de părerea pe care o avea despre el. La naiba, femeie, tu tot insiști că sunt un gentleman. Cum ai putut să crezi că nu o să mă asigur că ajungi cu bine la prietena ta?

– M-ai răpit, sublinie ea cu glas aproape politicos.

– Iar vorbim despre asta, răbufni el.

Ea făcu ochii mari și scoase un sunet care se traducea clar prin: „Nu-mi vine să cred că ai spus asta".

El își înfipse mâinile în șolduri.

– Am stabilit deja că nu am avut de ales.

Ea ridică dintr-un umăr.

– Așa spui tu.

Aici, cam avea dreptate, dar nu era ca și cum ar fi putut să-i explice. Nici măcar părinții lui nu știau că își petrecuse ultimii șapte ani în serviciile secrete ale Coroanei.

Totuși, nu avea de gând să muște din momeala ei și să se lanseze într-o altă ceartă despre cum și de ce ajunsese ea pe Infinity.

– În orice caz, spuse el pe un ton ferm, nu o să fii lăsată pe docuri ca o marfă nedorită. Încă nu știu *cum* o să te ducem acasă, dar o să te ducem, te asigur.

El o privi lung, așteptând răspunsul ei.

Pe care ea i-l oferi.

– Tehnic vorbind, spuse ea, cu expresia atentă a celui care mergea ca pe ace, chiar *sunt* o marfă nedorită.

El avu nevoie de o clipă ca să asimileze ideea ei.

– Pe tema *asta* vrei să te cerți?

– Ei bine, sigur nu o să mă cert că *nu* ar trebui să mă duci în siguranță la reședința Briar. Deși poate ai vrea să fii atent.

Ea își arcui sprâncenele, amintindu-i de nenumăratele ori când sora lui, și cumnata lui, și *cealaltă* cumnată a lui îi dădeau sfaturi inutile.

– Elizabeth nu este chiar atât de dispusă ca mine să încalce regulile, spuse domnișoara Bridgerton. Sunt șanse mari să fi chemat deja autoritățile.

„Ca să nu mai vorbim despre toată familia Bridgerton", se gândi el sumbru.

Ea se întoarse la masă.

– Probabil nu ar fi înțelept din partea ta să te apropii prea mult de casă.

El aproape zâmbi.

– Ți-e teamă că aș putea să fiu arestat?

Ea pufni.

– Am convingerea că o să eludezi legea.

Nu era sigur că era un compliment. Dar nici nu era sigur că nu era. Și sigur nu-și dădea seama ce i-ar fi plăcut să fie.

El își drese glasul.

– Ar trebui să mă întorc la ale mele. Sunt multe lucruri care îmi solicită atenția.

Ea încuviință din cap absent, cercetând mai multe piese de puzzle.

– Îmi închipui. Sunt surprinsă că ai rămas în cabină atât de mult timp.

Nu la fel de surprins ca el.

– Te anunț că am de gând să-mi iau în continuare masa de seară aici, spuse el făcând semn din cap spre masă, deși mi se pare că ești foarte prinsă de puzzle.

Ea zâmbi fără nici o urmă de regret.

– Mă tem că nu pot să-mi cer scuze pentru asta.

– Nici nu m-aș aștepta să o faci.

El coborî privirea, văzu o piesă care reprezenta clar insulele Orkney și o puse la locul ei.

Ea îl plesni peste mână.

– Încetează! Ai mai făcut asta!

– Știu, dar n-am cum să ascund că sunt mai bun la asta decât tine.

Încruntarea de pe chipul ei era atât de minunată, încât el trebui să o facă din nou.

– Ai deschis hublourile? o întrebă el cu un aer nevinovat.

Ea se răsuci brusc pe scaun.

– Se deschid?

El mai luă o piesă și o puse la locul ei.

– Nu.

El zâmbi când ea se întoarse ca să se uite urât la el.

– Îmi pare rău! Nu mă pot abține.

– În mod evident, mormăi ea.

– Era Norvegia, îi veni el în ajutor.

– Îmi dau seama. Și apoi, cu ceea ce trebuia să fie o recunoaștere atât de invidioasă că merita aplaudată, ea adăugă: *Acum*.

– N-am fost niciodată acolo, spuse el pe un ton relaxat.

Folosindu-și timbrul obișnuit.

– În Norvegia? Ea încercă să pună o piesă în extremitatea cea mai sudică a Africii. Nici eu.

El zâmbi, din moment ce amândoi știau că ea nu ieșise niciodată din Anglia. Cel puțin, nu pe uscat.

– Nu o să se potrivească, spuse el, cu cele mai bune intenții. Acolo, ai America de Sud.

Domnișoara Bridgerton privi încruntată piesa de puzzle pe care o ținea în mână. Avea forma unui romb, un

– Era preferatul meu.

– Cum îl chema?

Ea se uită la el, iar Andrew surprinse în ochii ei un licăr de recunoștință pentru că întrebase.

– Roger, spuse ea. Îl chema Roger.

Andrew se gândi la frații lui. Nu avea un preferat – sau, cel puțin, nu credea să aibă. Dar, chiar dacă ai lui erau în viață, Andrew putea să-și închipuie durerea mai bine decât ar fi fost de așteptat. Fratele lui, Edward, fusese ofițer de armată și dispăruse în timpul războiului din America. Andrew crezuse că murise. Nu spusese nimic nimănui. Mama lui, în special, i-ar fi înroșit urechile dacă ar fi dat de înțeles că își pierduse speranța.

Dar, în inima lui, Andrew începuse să-și deplângă fratele.

Își crezuse fratele mort aproape un an și i-ar fi plăcut să-i ofere cuvinte de alinare lui Poppy, dar nu putea. Povestea întoarcerii căpitanului Edward Rokesby din morți era mult prea cunoscută. Astfel că Andrew se așeză lângă ea și spuse din nou:

– Îmi pare rău!

Ea îi acceptă regretele cu un semn scurt din cap. Și apoi, după doar câteva clipe, gura i se strânse cu hotărâre. Bătu darabana de mai multe ori pe masă, apoi se întinse după piesa de puzzle pe care o avusese de curând în mână.

– Trebuie să recunosc, îi spuse ea, cu o voce care arăta limpede schimbarea de subiect, că nu prea seamănă cu un corn[3].

Cu un zâmbet, Andrew luă piesa dintre degetele ei.

– Cred că și-a luat numele de la Hoorn.

– De la ce?

El chicoti.

– De la Hoorn. Este un oraș din Olanda.

Detaliul nu părea să o impresioneze.

– Ca să vezi! Ei bine, nu am fost nici *acolo*.

El se aplecă spre ea, atât cât umărul lui să se atingă complice de al ei.

– Nici eu.

– *Este* surprinzător, spuse ea, aruncând o privire furișă spre el. Îmi închipuiam că ai fost peste tot. Cu excepția Norvegiei, se pare.

– Vai, nu! Treburile mele mă țin pe drumuri deja bătătorite.

Era adevărat. Andrew își petrecea cea mai mare parte din timp ducând documente în aceleași trei sau *patru* țări. Mai ales în Spania și Portugalia.

– Cum se scrie? îl întrebă ea dintr-odată.

– Hoorn? *H-O-O-R-N*. De ce?

– Mă întreb dacă există pe undeva un oraș al Bunei S-P-E-E-R-A-N-Ț-E.

El izbucni în râs.

– Dacă există, mi-aș dori să-l vizitez.

Cu toate acestea, ea nu-și epuiză întrebările.

– Știi care a fost primul?

– Dintre capete? Cred că a fost Capul Bunei Speranțe. Dacă îmi amintesc bine, numele i-a fost dat de un rege portughez.

– Portughez, zici? Atunci rămâne stabilit. Ne oprim în Capul Bunei *Speeranțe* pe drumul de întoarcere de la Lisabona. Îi ochi îi jucară licăriri de veselie. Crezi că domnul Carroway știe drumul până acolo?

– Dacă a citit blestematul ăla de ghid de navigație, o să știe.

Ea râse veselă, iar sunetul răsună de-a dreptul minunat, o izbucnire uluitoare de umor și bucurie. Genul de sunet pe care Andrew nu era obișnuit să-l audă când călătorea pe mare. Marinarii aveau glumele lor, dar erau grosolane, ca între bărbați, nimic atât de inteligent ca vorbele de duh ale lui Poppy Bridgerton.

Poppy. Numele chiar i se potrivea. Ce păcat ar fi fost dacă s-ar fi dovedit vreo înfumurată plicticoasă!

– Capul Bunei Speeeeerante, chicoti ea, luând un accent care sigur nu exista decât înăuntrul acestei cabine. Buuuuuuuunei Speeeeeeerante.

– Încetează! spuse el. Nu mai pot.

– Buuunei Speeeeeeeeeeeerante, aproape cântă ea. Locul cel mai plin de speranță din Portugalia.

– Sincer, s-ar putea ca accentul tău să fie cel mai înfricoșător lucru pe care l-am auzit vreodată.

Ea se întoarse cu o falsă indignare.

– Nu crezi că sună a olandeză?

– Nici măcar un pic.

Ea scoase un pufnet zeflemitor.

– Ei bine, este dezamăgitor. Chiar îmi dau silința aici.

– Asta a fost clar.

Ea îl înghionti cu cotul, apoi făcu semn cu capul spre piesele puzzle-ului.

– Îmi imaginez că nu vezi Capul Bunei Speranțe în haosul ăsta.

El îi aruncă o privire piezișă.

– Credeam că nu vrei ajutor.

– Nu vreau ajutor pe care să *nu-l* solicit, îl lămuri ea.

– Mă tem că îmi place să ofer ajutor doar atunci când nu mi se cere.

– Deci *nu-l* vezi.

El zâmbi malițios.

– Pe nicăieri.

Ea râse din nou și lăsă capul pe spate de la atâta veselie. Andrew era fascinat. Crezuse că era frumoasă, dar, în acel moment, ea deveni cu mult mai mult. *Frumoasă* era o idee plicticoasă și statică, iar Poppy Bridgerton nu avea să fie niciodată așa.

– Doamne, spuse ea ștergându-se la ochi. Dacă mi-ai fi spus când am ajuns aici că o să râd...

– *Eu* sigur nu te-aș fi crezut.

– Da, ei bine... Cuvintele ei rămaseră suspendate undeva în aer, iar el simți clipa în care gândurile ei o forțară să revină la buna-cuviință. Expresia de pe chipul ei se stinse și magia dispăru ca prin minune. Tot aș prefera să fiu acasă.

– Știu, spuse el și fu încercat de cea mai intensă dorință de a-i acoperi mâna cu a lui.

Dar nu o făcu.

Ea vorbi șovăielnic, rostindu-și cuvintele sacadat și, chiar dacă ridică ochii spre ai lui, nu îi susținu privirea mult timp înainte de a o îndrepta spre un punct aflat undeva dincolo de umărul lui.

– Nu vreau să crezi... că doar pentru că se mai întâmplă să râd din când în când... sau chiar să apreciez compania ta...

– Știu, spuse el.

Ea nu avea nevoie să termine fraza.

El nu voia ca ea să termine fraza.

Dar oricum o termină.

– Nu ar trebui să crezi că te iert.

El știa și asta, dar, la capitolul lovituri sub centură, cuvintele ei își atinseră spectaculos ținta.

Și surprinzător de adânc.

El se ridică.

– Ar trebui să plec.

Ea nu spuse nimic până când el nu ajunse la ușă. Cu toate acestea, probabil bunele ei maniere ieșiră învingătoare, pentru că, înainte ca el să plece, Poppy spuse:

– Îți mulțumesc din nou! Pentru puzzle.

– Cu plăcere! Sper să-ți placă.

– Da. Îmi... Ea înghiți în sec. Îmi place.

El făcu o plecăciune, schițând un semn scurt și formal din bărbie, care îi transmise tot respectul pe care trebuia să i-l ofere.

Și o șterse din cabină.

Andrew ajunsese deja pe punte înainte de a-și lua o clipă ca să se oprească și să tragă aer în piept. Nu avusese de gând să plece atât de brusc, dar domnișoara Bridgerton îi intrase pe sub piele și...

La naiba, pe cine credea că ducea de nas? Nici măcar nu plănuise să coboare în cabină până la lăsarea serii, dar, din pură stupiditate, își dorise să vadă cum se descurca ea cu puzzle-ul, apoi trebuise să inventeze o scuză pentru prezența lui acolo.

Nici măcar nu știa *ce* luase din dulap. Băgă mâna în buzunar și scoase...

O pereche de chiloți.

Dumnezeule!

Un moment, se gândi să le arunce peste bord. Ultimul lucru de care avea nevoie era ca unul dintre oamenii lui să-l întâlnească în timp ce-și ținea în mână lenjeria intimă, ca o spălătoreasă care o luase razna.

Dar nu se putea convinge să scape de o pereche perfectă de chiloți doar pentru că *ea*...

Nu, pentru că *el*...

Sigur nu era pentru că *ei*...

Mototoli lenjeria și o îndesă în buzunar.

„Iată", se gândi el. *Acesta* era blestemul despre care tot pălăvrăgeau oamenii lui. O femeie la bord nu avea să facă fulgerul să nimerească fix catargul sau să provoace o invazie de șobolani și lăcuste. În schimb, el avea să o ia razna. Până ajungeau în Portugalia, avea să își piardă parțial mințile și, până reveneau în Anglia, urma să fie nebun de legat.

Nebun... de legat...

– S-a întâmplat ceva, căpitane?

Andrew ridică privirea, nedorindu-și măcar să-și imagineze ce față făcuse de unul dintre oamenii lui îndrăznise să-l întrebe așa ceva. Un tânăr marinar pe nume John Wilson se afla la doar câțiva metri distanță, privindu-l fie cu curiozitate, fie cu îngrijorare. Andrew nu-și dădu exact seama.

– Nu, spuse Andrew tăios.

Obrajii deja roșii ai lui Wilson se aprinseră mai mult, iar tânărul încuviință mecanic din cap.

– Bineînțeles. Scuze că am întrebat!

La naiba, acum, Andrew se simțea groaznic.

– Ei, ce sarcină ai azi? îl întrebă el, în speranța că interesul avea să șteargă notele tăioase din tonul lui de mai devreme. În plus, nu era neobișnuit să pună întrebări. Era absolut normal să întrebe când se întâlnea cu unul dintre oamenii lui.

Când nu avea îndesată în buzunar o pereche de chiloți.

Pentru că putea să recunoască față de sine că își dorise să vadă o fată.

Doamne sfinte, călătoria asta trebuia să se termine cât mai curând.

– Am fost pe catarg, spuse Wilson, făcând un semn din cap spre vele. Am verificat frânghiile.

Andrew își drese glasul.

– Toate bune?

– Da, domnule. Doar una care a avut nevoie de reparație, însă nu a fost nimic grav.

– Excelent! Andrew își drese glasul. Bine. Nu te mai rețin.

– Nici o problemă, domnule. Tura mea tocmai s-a încheiat. Mă duceam jos. E rândul meu la un hamac.

Andrew încuviință din cap. Ca pe multe alte vase similare, hamacele se împărțeau. Marinarii nu dormeau toți în același timp. Nu aveau cum. Nu puteai lăsa niciodată coverta nesupravegheată, iar o infimă parte din echipaj trebuia să lucreze toată noaptea. Vântul nu se oprea când apunea soarele.

Cabinele de dormit erau deja pline. Ar fi fost o risipă de spațiu să fi oferit atâtea hamace pentru ca fiecare marinar să-l aibă pe al lui. Andrew nu știa ce fel de mecanism de rotație foloseau oamenii ca să le împartă. Văzuse mai multe sisteme pe diferite vase. Dar, oricum ar fi fost, nu glumise când îi spusese lui Poppy că refuza să doarmă jos. Când se înrolase inițial în marină, avusese partea lui de dormit prin hamace.

El era căpitanul vasului Infinity. Își câștigase dreptul de a nu dormi în încâlceala de frânghii năclăite de sudoarea altora.

Dar cușeta de rezervă a domnului Carroway ar trebui să fie în regulă pentru tot restul călătoriei. Andrew nu era străin de ideea de disconfort, dar de ce să doarmă pe podea, când, de cealaltă parte a coridorului, avea la dispoziție un pat perfect? Poate nu la fel de bun ca patul *lui*, dar, cum patul *lui* era momentan ocupat de Poppy Bridgerton...

Patul lui.

Poppy Bridgerton.

Ceva se încleștă înăuntrul lui. Ceva care semăna suspect de mult cu dorința.

– Nu, spuse el cu voce tare. Nu.

– Căpitane?

La naiba, Wilson nu ajunsese prea departe.

– Nimic! se răsti Andrew, de data aceasta fără să-i mai pese dacă îl speria pe om cu tonul lui.

Wilson se grăbi să-și ia tălpășița, iar Andrew rămase singur.

Apăsat de o presimțire groaznică.

Și cu o pereche de chiloți în buzunar.

---

[3] În limba engleză, *horn*

Capitolul 11

Următoarele zile trecură fără incidente. Poppy termină puzzle-ul, îl desfăcu și îl făcu din nou. Nu mai era nici pe departe la fel de satisfăcător a doua oară, dar era un mod mai bun de a-și petrece timpul decât celelalte opțiuni pe care le avea la dispoziție. Opțiuni care, din moment ce terminase de citit singura operă de ficțiune de pe raftul de cărți, constau din nestemate precum *Metodele inginerești ale vechilor otomani* și *Capodopere agrare din Kent.*

De ce avea nevoie un căpitan de navă de un ghid al capodoperelor agrare ea nici nu-și putea închipui, dar chiar se bucură de câteva clipe de plăcere la secțiunea dedicată moșiei Aubrey, proprietatea de la țară unde crescuse tatăl ei și unde încă locuiau verișorii ei.

Poppy vizitase reședința Aubrey de mai multe ori, dar nu recent. Când era vorba ca familia ei să se vadă cu verii lor aristocrați, cel mai probabil o făceau la Londra. Avea sens, își spunea Poppy. Lord și Lady Bridgerton din Kent aveau o reședință splendidă în capitală, ceea ce însemna că domnul și doamna Bridgerton din Somerset nu erau nevoiți să aibă una. Actualul viconte, fratele mai mare al tatălui ei, era un bărbat generos și nu accepta sub nici o formă ca frații lui și familiile lor să stea în altă parte. Din fericire, avea loc din plin. Reședința Bridgerton era un conac grandios, impunător, cu o sală de bal impresionantă

și peste o duzină de dormitoare, situat chiar în inima cartierului Mayfair.

Acolo locuise Poppy de-a lungul celor două sezoane din Londra. Părinții ei rămăseseră la țară – nici unul nu aprecia în mod deosebit viața la oraș. Probabil acesta era motivul pentru care acceptaseră cu bucurie propunerea lui Lady Bridgerton de a se ocupa ea de prezentarea și debutul în societate al lui Poppy. Asta, dar și faptul că mătușa Alexandra era vicontesă și, prin urmare, un sponsor de seamă pentru o fată care căuta să se mărite.

Deși aparent nu suficient de influentă, din moment ce Poppy avea deja la activ două sezoane fără să-și fi găsit soț. Totuși, nu era vina mătușii Alexandra. Poppy *primise* o cerere în căsătorie, și, deși domnul era înstărit și arăta bine, avea și o latură moralizatoare care, se temea Poppy, avea să se consolideze și înrăutățească odată cu înaintarea în vârstă. Până și mătușa Alexandra, care era nerăbdătoare să-și vadă sarcina îndeplinită, fusese de acord cu ea.

Alți câțiva domni își exprimaseră interesul, dar Poppy nu-i încurajase. (Mătușa Alexandra nu fusese nici pe departe atât de înțelegătoare în privința *asta*.) Dar Poppy se ținuse ferm pe poziții. Avea să fie nevoită să-și petreacă restul vieții în compania viitorului ei soț, oricine ar fi fost el în cele din urmă. Era prea mult să spere la cineva cu care să fie interesant să vorbească? Cineva care să o facă să râdă?

Oamenii pe care îi întâlnise la Londra păreau să vorbească doar unul despre altul, și, deși Poppy nu era cu totul împotriva bârfelor (sincer, cel care susținea asta mințea de înghețau apele), cu siguranță în viață erau multe lucruri mai importante decât discuțiile despre cursele de

cai, datoriile la jocurile de noroc și dacă nasul unei anumite domnișoare era prea mare.

Poppy învățase să nu pună întrebările care îi treceau atât de des prin minte. Se dovedise că domnișoarele pe care mătușa i le alesese ca tovarășe potrivite de companie nu erau interesate să afle de ce unele animale aveau mustăți și altele nu. Iar când Poppy se întrebase cu voce tare dacă toată lumea vedea același cer albastru, trei domni diferiți se uitaseră la ea de parcă ar fi avut un moment de nebunie chiar în fața ochilor lor.

Unul chiar se retrăsese nervos.

Dar, sincer, Poppy nu-și dădea seama de ce nu se gândea *toată* lumea la asta. Ea nu reușise niciodată să pătrundă în mintea altcuiva. Poate ce i se părea ei albastru era portocaliu pentru altcineva.

Nu aveai cum să demonstrezi că nu era.

Dar Poppy nu voia să rămână fată bătrână. Așa că se resemnase cu ideea unui alt sezon la Londra în anul următor, cu condiția ca mătușa Alexandra să accepte să o sponsorizeze din nou.

Dar toate acestea se schimbaseră. Sau poate ar fi fost mai corect să spunem că se *puteau* schimba. Cine știa în ce stare avea să fie reputația ei când Infinity avea să revină în Anglia? Exista șansa să se ducă pe furiș la reședința Briar fără ca nimeni (cu excepția lui Elizabeth Armitage) să afle ceva, iar Poppy se agăța de acea posibilitate, dar chiar era o speranță firavă.

Poate că trebuia să se considere norocoasă că părea să fi ajuns în singura bandă de pirați scrupuloși din lume. Sau corsari, sau comercianți, sau cum voiau ei să-și spună. Bănuia că *avea* noroc. Situația ei ar fi putut fi cu mult mai rea. Ar fi putut să fie bătută. Să fie violată.

Sau moartă.

Dar ea nu avea de gând să fie recunoscătoare. Refuza să simtă recunoștință pentru bărbații care, cel mai probabil, îi distruseseră viața pentru totdeauna.

Cea mai grea parte – cel puțin, pentru moment – era incertitudinea. Nu vorbeam aici despre o situație de genul „O să-mi placă la operă în seara asta sau o să mi se pară plictisitor?“, ci mai degrabă „Viața mea o să continue ca până acum sau o să fiu pe veci o proscrisă a societății?“

Cel mai ciudat lucru era că avea impresia că s-ar fi simțit diferit dacă ar fi știut că Elizabeth reușise să păstreze discreția în privința dispariției ei. Dacă ar fi *știut* că nimeni nu avea să o arate vreodată cu degetul și nu urma să spună: „Este fata aceea desfrânată și decăzută, care a fugit cu pirații“. (Pentru că avea să se spună asta. Era cu mult mai savuros decât adevărul, iar, în chestiuni care țineau de reputație, femeia era mereu de vină.) Dacă Poppy ar fi putut să fie sigură că urma să se bucure de aceeași viață pe care o lăsase în urmă.....

Ar fi fost tentată să creadă că se simțea bine.

Oh, încă era mâhnită că trebuia să rămână închisă în cabină și că nu mai luase o gură de aer proaspăt de aproape o săptămână. *Chiar* i-ar fi plăcut să exploreze restul navei. Poppy se îndoia că urma să mai aibă ocazia să facă din nou o asemenea călătorie și întotdeauna fusese interesată să vadă cum funcționau lucrurile. O corabie cu pânze era plină de astfel de enigme. De exemplu, cum ridicau pânzele? Era nevoie de mai mulți oameni sau doar de unul? Mai mult de trei? Cum era depozitată mâncarea, oare se ocupase cineva să facă o analiză ca să-și dea seama dacă se putea găsi o soluție mai igienică? Cum erau distribuite sarcinile și cine făcea programul de lucru?

Ea îi adresase căpitanului zeci de întrebări, iar, spre meritul lui, el îi răspunsese la cele mai multe. Aflase despre biscuiții uscați și de ce trebuia să fie recunoscătoare că nu era nevoită să-i mănânce. Știa acum că soarele răsărea și apunea mai repede lângă Ecuator și că un val uriaș din ocean se numea tsunami – și, nu, căpitanul James nu experimentase niciodată un tsunami, dar întâlnise pe cineva care o făcuse, iar descrierea încă îi trezea coșmaruri.

Lui Poppy îi plăcea să-l întrebe despre marinarii de pe *Infinity*, iar el îi spusese că veneau din douăsprezece țări diferite, inclusiv două din Imperiul Etiopian. (Pe care acum îl putea localiza cu ușurință pe o hartă.) Căpitanul James încercase să i-i descrie, explicându-i că trăsăturile lor erau foarte diferite față de cele ale bărbaților pe care îi întâlnise în vestul continentului, dar Poppy era mult mai interesată de obiceiurile lor decât de cum arătau.

Voia să stea de vorbă cu acești bărbați care crescuseră pe un alt continent, să-i întrebe despre viața și despre familiile lor și cum li se pronunțau numele (pentru că sigur căpitanul James nu le pronunța corect). Nu urma să mai aibă niciodată o asemenea șansă. Londra era un oraș cosmopolit, iar, în timpul celor două sezoane petrecute în capitală, Poppy văzuse mulți oameni de rase și culturi diferite. Dar nu i se permisese niciodată să discute cu nici unul dintre ei.

Pe de altă parte, până în această săptămână, nu-i trecuse niciodată prin minte că și-ar dori să o facă. Ceea ce o făcea să se simtă... ciudat. Ciudat și incomod.

Nu era cel mai plăcut dintre sentimente și o făcea să se întrebe ce alte lucruri îi mai scăpaseră. Întotdeauna se crezuse o fată curioasă și cu mintea deschisă, dar începea

să-și dea seama de cât de incredibil de mică fusese lumea ei.

Dar, în loc de Etiopia, ajunsese să afle mai multe despre Kent. (*Metodele inginerești ale vechilor otomani* se dovedi a fi mai mult o carte despre inginerie decât despre otomani și, astfel, nu numai că *nu* era exotică, ci și absolut indescifrabilă.)

Așa că Poppy cerceta ilustrațiile cu sera de la reședința Aubrey după cină – poate pentru a douăsprezecea oară – când căpitanul James i se alătură, anunțându-și prezența cu aceeași bătaie ascuțită înainte de a intra.

– Bună seara, spuse ea, ridicând privirea de pe scaunul pe care îl dusese lângă hublouri.

Priveliștea nu se schimba, dar era frumoasă, iar Poppy începuse să simtă o stranie fascinație față de întinderea nemărginită.

Căpitanul nu părea la fel de obosit ca în ultimele nopți. Poate pentru că toți marinarii își reveniseră după problemele la stomac și se întorseseră la datorie. Bănuia că toată lumea trebuia să muncească mai mult când trei oameni erau bolnavi.

– Bună seara, spuse el cu un aer politicos. Se duse direct la masă, săltă capacul de pe una dintre farfurii și inspiră adânc. Tocană de vită. Mulțumescu-ți ție, Doamne!

Poppy nu-și putu înăbuși chicotul.

– Preferata ta?

– Este una dintre specialitățile lui *monsieur* LaBaker, confirmă căpitanul.

– Pe bucătarul tău îl cheamă LaBaker? Serios?

Căpitanul James se așeză și începu să se înfrupte din cina lui, luând două guri zdravene înainte de a spune:

– Ți-am zis că este din Leeds. Cred că a pus pur și simplu un La în fața numelui și l-a pronunțat în franceză.

– Foarte întreprinzător!

Căpitanul îi aruncă o privire peste umăr.

– N-are decât să spună că este și un cartof atât timp cât îmi gătește în continuare.

Poppy, fiind Poppy, începu imediat să se întrebe cum *nu* putea să-și spună domnul LaBaker ca să mai fie bucătarul lui.

Căpitan, probabil. Era greu să-ți imaginezi că ar fi tolerat căpitanul James una ca asta.

– De ce zâmbești așa? o întrebă el.

Poppy clătină din cap. Era genul de rătăcire în gânduri pe care nu avea rost să încerci să o explici.

El își întoarse scaunul ca să o vadă fără să mai fie nevoit să se răsucească. Apoi se lăsă pe spate cu grația lui masculină relaxată și își întinse picioarele lungi în față în timp ce un zâmbet diabolic îi încolți pe buze.

– Pui ceva la cale împotriva mea?

– Mereu, confirmă ea.

Răspunsul ei îl făcu să zâmbească larg – sincer –, iar Poppy trebui să-și reamintească faptul că nu-i păsa dacă îl făcea să zâmbească.

– Încă mă chinuiesc să-mi și iasă, spuse ea cu un oftat.

– Cumva, mă îndoiesc de asta.

Ea ridică din umeri, urmărind cum el se întoarce la cina lui. După trei guri de tocană, o jumătate de chiflă și puțin vin, ea întrebă:

– Oamenii tăi mănâncă aceeași mâncare ca tine?

– Desigur. El păru oarecum jignit că întrebase. Se servește ceva mai simplu, dar nu accept să li se ofere ceva de calitate mai proastă.

– Un om flămând nu poate munci din greu? murmură ea.

Auzise spunându-se asta și era sigură că era adevărat – ea însăși nu făcea nici cât o ceapă degerată când îi era foame –, dar i se părea o afirmație oarecum egoistă, de parcă omul merita să mănânce doar pentru că muncea în serviciul superiorilor lui.

Ochii căpitanului se îngustară, și, pentru o clipă, i se păru că o judecă. Și poate nu în mod favorabil ei.

– Un om flămând se pierde repede cu firea, spuse el cu voce liniștită.

– Sunt de acord, răspunse la repezeală Poppy.

Nu avea nevoie să-l impresioneze pe acest bărbat – ar fi trebuit să fie invers, dacă era vorba să impresioneze cineva pe cineva –, dar nu dădea bine ca el să rămână cu o părere proastă despre ea.

Ceea ce era o prostie. Nu trebuia să-i pese.

Dar aparent îi păsa, pentru că adăugă:

– Nu am vrut să spun că aș fi de părere că singurul motiv pentru care un om ar trebui hrănit bine este capacitatea lui de a munci din greu.

– Nu? murmură el.

– Nu, spuse ea hotărât, pentru că tonul lui fusese *prea* blând, iar ea se temea că nu o credea. Sunt de acord cu tine că un om flămând se pierde cu firea. Dar multor oameni nu le pasă de dispoziția celor pe care îi consideră inferiori.

Vocea lui răsună tăios și categoric când spuse:

– Eu nu sunt unul dintre acei oameni.

– Nu, spuse ea. Nu credeam că ai fi.

– Sunt multe motivele pentru care îmi hrănesc oamenii bine, adăugă el. Și, nu în ultimul rând, faptul că sunt oameni.

Poppy încuviință din cap, hipnotizată de ferocitatea senină a vocii lui.

– Dar mai sunt și altele, continuă el. O navă nu este același lucru cu o moară, un magazin sau o fermă. Dacă nu punem împreună umărul la muncă, dacă nu avem încredere unul în altul, murim. Este atât de simplu.

– Nu este motivul pentru care ordinea și disciplina sunt esențiale în marină?

El încuviință scurt din cap.

– Trebuie să existe o ierarhie de conducere și un singur superior. Altfel, ar fi anarhie.

– Revoltă.

– Întocmai.

El despică un cartof cu furculița, dar apoi păru să uite că făcuse asta. Ochii i se îngustară, iar degetele de la mâna liberă bătură darabana pe masă.

Făcea asta când se gândea. Poppy se întrebă dacă își dădea seama de ticul lui. Probabil că nu. Oamenii își recunoșteau rareori propriile gesturi.

– Cu toate astea, spuse el atât de brusc, încât ea tresări, aici nu suntem în marină, și nu pot să invoc regele și Coroana ca să câștig loialitatea oamenilor. Dacă îmi doresc oameni care să muncească din greu, aceștia trebuie să știe că sunt respectați și că o să fie răsplătiți.

– Cu mâncare bună? îl întrebă ea cu neîncredere.

Cuvintele îl amuzară.

– Mă gândeam mai degrabă la o mică parte din profit, dar, da, și mâncarea bună ajută. Nu vreau să conduc o navă plină de suflete chinuite. Nu e nimic plăcut în asta.

– Pentru tine *sau* pentru suflete, glumi ea.

El își înclină furculița spre ea în semn de salut.

– Exact. Poartă-te frumos cu oamenii, iar ei o să se poarte frumos cu tine.

– De asta te-ai purtat frumos cu mine?

– Tu asta crezi? El se aplecă în față, cu un zâmbet binevoitor și leneș pe buze. Că m-am purtat frumos cu tine?

Poppy se chinui să nu reacționeze la expresia lui. Avea un fel de a o privi care o făcea să se simtă de parcă ar fi fost singura ființă din lume. Era intens și palpitant, iar ea trebuia să învețe cum să se întărească în fața acestor senzații, mai ales că nu avea cum să fie singura care se bucura de atenția lui neabătută.

– Că te-ai purtat frumos cu mine? replică ea. Pe lângă faptul că m-ai răpit, da, cred că te-ai purtat frumos. Nu pot spune că am fost tratată urât. Plictisită de moarte, poate, dar nu tratată urât.

– Simt o ironie aici, remarcă el. Te afli, probabil, în cea mai mare aventură din viața ta și te plictisești.

– Ce amabil din partea ta să subliniezi asta, spuse ea sec, dar, ca să vezi, și mie mi-a venit exact acest gând în minte. De două ori.

– De două ori?

– Pe oră, mormăi ea. La naiba, de două ori pe oră. Cel puțin.

– Domnișoară Bridgerton, nu știam că vorbești urât.

– Este un obicei pe care l-am deprins de curând.

El zâmbi cu gura până la urechi, cu o urmă de malițiozitate.

– În ultima săptămână?

– Câtă perspicacitate, căpitane James!

– Dacă îmi permiți să-ți fac un compliment...

Ea își înclină capul grațios. El îi așteptă încuviințarea.

– Dintre toți partenerii mei de discuție, tu te plasezi cu ușurință între primii cinci.

Ea își arcui o sprânceană.

– Mai sunt patru oameni pe lumea asta care te consideră la fel de enervant ca mine?

– Știu, spuse el și clătină întristat din cap. E greu de crezut. Dar – își ridică furculița, cu un morcov în vârf – partea proastă este că există în lumea asta patru oameni care mă enervează la fel de mult pe cât mă enervezi tu.

Ea se gândi o clipă.

– Mi se pare liniștitor.

– Da?

– Când o să mă întorc acasă și nu o să te mai văd niciodată... Ea își strânse mâinile în dreptul inimii și oftă cu un aer teatral, de parcă s-ar fi pregătit pentru monologul de final. ... O să mă consolez cu gândul că, undeva în această lume mare și crudă, *cineva* te scoate din sărite.

El se uită lung la ea o clipă, mut de uimire, apoi izbucni în râs.

– Oh, domnișoară Bridgerton, spuse el, rostindu-și cuvintele între hohotele de râs, ai urcat pe primul loc.

Ea îl privi cu bărbia ușor înălțată și cu un zâmbet isteț.

– Încerc să excelez la toate capitolele.

Căpitanul James ridică paharul.

– Nu mă îndoiesc de asta nici măcar o clipă. El bău, aparent în onoarea ei, apoi adăugă: Și sunt convins că-ți iese de minune.

Ea îi mulțumi cu un semn regal din cap.

El mai sorbi o dată lung, apoi înălță paharul în fața lui și urmări lichidul roșu-închis pe care îl rotea.

– Trebuie să-ți mărturisesc, spuse el, că, în ciuda viziunii mele egalitariste, nu-mi împart vinul.

– L-ai împărțit cu mine.

– Da, ei bine, *tu* ești un caz special.

– Păi, cum să nu fiu?! mormăi Poppy.

– Poate chiar mi-aș fi împărțit și coniacul, continuă el, dacă aș avea. La privirea ei întrebătoare, el adăugă: Este ce ar fi trebuit să-mi aducă Brown și Green din peșteră.

– Și, în schimb, m-au adus pe mine.

Poppy nu era chiar sigură, dar avu impresia că îl auzi mormăind:

– Să ne ajute Dumnezeu!

Ea pufni. Nu se putu abține.

– Ai grijă cum te porți, îi spuse el fără să clipească. Aș putea să-ți dau grog.

– Ce este *grogul?*

Îl auzise pe Billy vorbind despre asta. Părea să îi placă.

Căpitanul rupse un colț de chiflă și îl băgă în gură.

– În mare parte, doar rom diluat.

– În mare parte?

– Încerc să nu mă gândesc la ce ar mai putea conține. Am băut pe săturate când am...

El se opri brusc.

– Când ai ce? întrebă Poppy.

El făcea uneori asta... începea să spună ceva, apoi se oprea la mijlocul frazei.

Își lăsă furculița jos.

– Nimic.

Și asta spunea mereu când ea căuta să pătrundă dincolo de tăcerile lui.

Dar Poppy continua să întrebe. Nu era ca și cum ar fi avut ceva mai bun de făcut.

Căpitanul James se ridică și se îndreptă spre fereastră, cu mâinile în șolduri, în timp ce privi orizontul nedeslușit.

– Nu se vede luna în seara asta.

– Chiar mă întrebam.

Stătuse lângă hublouri ore întregi și nu zărise nici măcar o frântură din razele lunii pâlpâind peste valuri. I se dezvăluia un peisaj marin ușor diferit față de serile precedente.

– Înseamnă că stelele strălucesc extraordinar în această seară.

– Frumos din partea ta să mă anunți, mormăi ea.

Era sigură că o auzise, dar el nu trădă nici o reacție. Dar întrebă fără a se întoarce:

– Cât este ceasul?

Poppy clătină din cap. Era atât de leneș, încât nu-și putea răsuci un pic gâtul ca să se uite la ceas?

– 22.30.

„Înălțimea Ta."

– Hmm.

Era un *hmm* foarte scurt, unul care îi dădea de înțeles că accepta adevărul din cuvintele ei și se gândea la o altă problemă legată de asta.

Habar nu avea cum de știa să-i interpreteze mormăielile, dar ar fi putut să bage mâna în foc că avea dreptate.

– Cei mai mulți dintre oamenii mei s-au dus deja la culcare până acum, spuse el. Se întoarse cu fața spre ea, sprijinindu-se de locul în care peretele întâlnea hublourile. Lucrează în ture. Fiecare are dreptul la opt ore de somn, dar mai mult de jumătate și le iau noaptea, de la nouă la cinci.

Era interesant – îi plăceau astfel de detalii –, dar nu-și dădea seama de ce îi spunea asta acum.

– Cred, spuse el cu o arcuire molcomă a buzelor, că, dacă ar fi să te duc sus să vezi stelele, nu s-ar isca prea mare agitație.

Poppy încremeni.

– Ce ai spus?

El se uită la ea, ceva în expresia de pe chipul lui sugerând un zâmbet.

Și ceva sugerând ceva mai mult.

– M-ai auzit, spuse el.

– Trebuie să repeți, șopti ea. Trebuie să repeți cuvintele.

El făcu un mic pas în spate, atât cât să poată schița o plecăciune curtenitoare.

– Draga mea domnișoară Bridgerton, murmură el, ai vrea să mi te alături pe punte?

Capitolul 12

Poppy puse cartea deoparte, fără să-și ia vreo clipă ochii de la fața căpitanului. Avea senzația că, dacă o făcea, dacă întrerupea contactul chiar și pentru o fracțiune de secundă, sugestia lui avea să se spargă precum un balon de săpun.

Ea încuviință aproape imperceptibil din cap.

– Ia-mă de mână! spuse el, întinzându-se.

Și, chiar dacă tot ce era rațional și adevărat înăuntrul ei urlă cu disperare că nu ar trebui să-l atingă pe acest bărbat, că nu ar trebui să-și lase pielea să se atingă nici măcar în treacăt de a lui...

Îl luă de mână.

El rămase nemișcat o clipă, cu privirea pierdută undeva între ei, de parcă nu-i venea să creadă că ea chiar îl luase de mână. Degetele lui se strânseră încet peste ale ei, iar când mâinile le erau cu adevărat împreunate, el își trecu degetul mare peste pielea delicată a încheieturii ei.

Poppy îi simți atingerea prin tot corpul.

– Hai, spuse el. Să urcăm!

Ea încuviință din cap buimacă, încercând să înțeleagă senzația ciudată ce se dezlănțuia înăuntrul ei. Se simțea ușoară, de parcă în orice moment călcâiele ar fi putut să se ridice de pe podea, făcând-o să se înalțe pe vârfuri și apoi să plutească. Sângele părea să-i sfârâie sub piele și simțea

furnicături... nu acolo unde o atingea el – mâna i se simțea caldă și sigură într-a lui –, ci peste tot în rest.

În fiecare cotlon al trupului ei.

Își dorea...

Ceva.

Poate că își dorea totul.

Sau poate că știa ce își dorea și îi era teamă să se gândească fie și în treacăt la asta.

– Domnișoară Bridgerton? murmură el.

Ea ridică privirea. De cât timp se uita la mâinile lor?

– Ești gata?

– Am nevoie de un șal? îl întrebă ea. (Apoi își dădu seama că întrebarea ei nu avea nici un rost și clipi stânjenită.) N-am un șal. Dar am nevoie de unul?

– Nu, spuse el, cu vocea îndulcită de o urmă de amuzament. Este destul de cald. Bate o briză ușoară.

– Totuși, am nevoie de pantofi, spuse ea, retrăgându-și mâna din strânsoarea lui.

Ea făcu o pauză, fără a-și aminti pentru o secundă unde își lăsase cizmulițele negre. Nu se mai deranjase să le poarte de când sosise. Când să fi avut nevoie de ele?

– În dulap, spuse căpitanul. Pe ultimul raft.

– Oh, da, desigur.

Ce prostie din partea ei! Știa asta. El le pusese acolo a doua zi după sosirea ei, după ce se împiedicase de trei ori de ele.

Își trase cizmulițele și se așeză să își lege șireturile. Își jurase – chiar în seara asta! – că ea nu avea să simtă recunoștință față de nici unul dintre oamenii de pe navă, oricât de amabili ar fi fost, dar păru incapabilă să-și potolească dorința trădătoare de a-l cuprinde în brațe și de a-i repeta „mulțumesc, mulțumesc“ până...

Ei bine, poate doar de două ori. Mai mult ar fi fost ridicol.

Dar ideea era că...

Ea făcu o pauză. Nimic din ce simțea nu avea nici o logică. Sau, dacă avea, ea nu mai știa despre ce logică era vorba.

Avea uneori acest efect asupra ei. Făcea un talmeș-balmeș din gândurile ei, o făcea să se piardă cu firea. Ea, care se mândrea cu talentul ei de a conversa, cu resursele ei nesfârșite de inteligență și ironie, rămânea fără cuvinte. Sau, cel puțin, fără cuvinte istețe, ceea ce era cu atât mai rău.

O transforma într-o persoană pe care nu o cunoștea... dar numai uneori, ceea ce era atât de tulburător. Uneori, era exact Poppy Bridgerton pe care o cunoștea, iute la vorbă, cu mintea ascuțită. Dar alteori – când se întorcea spre ea cu ochii lui de un albastru enigmatic sau poate când se apropia prea mult și ea simțea că pielea lui aprindea aerul din jurul ei –, i se tăia răsuflarea. Se pierdea cu firea.

Se pierdea pur și simplu.

Și acum? O dezarmase cu o frântură de bunătate, nimic mai mult. El știa că își dorea cu disperare să iasă din cabină. Poate o făcea doar ca să compenseze pentru vreo josnicie viitoare. Nu îi spusese el odată că viața lui ar fi fost mai ușoară dacă nu și-ar fi scuipat veninul în stânga și în dreapta?

Ea îi spusese că nu scuipa niciodată. *Aceea* era adevărata Poppy Bridgerton. Nu această păuniță cu capul în nori care nu-și mai găsea propriile încălțări.

– S-a întâmplat ceva cu șireturile tale? o întrebă el.

Poppy își dădu seama că încetase să-și mai lege șireturile pe la jumătatea cizmei stângi.

– Nu, îngăimă ea, mă pierdusem în gânduri. Se încheie iute și se ridică. Gata! Sunt gata.

Și chiar era. Cumva, cu cizmulițele în picioare, își recăpătase echilibrul. Sări ușor în sus.

– Cizmulițele tale par foarte practice, spuse căpitanul, privind-o cu un amestec de amuzament și curiozitate.

– Nu la fel de practice ca ale tale, replică ea, cu privirea ațintită spre cizmele lui, care erau sigur făcute la comandă.

Încălțămintea atât de bine lucrată nu era niciodată ieftină. De fapt, toată ținuta căpitanului era făcută cu iscusință. Să fii corsar trebuia să fie mult mai profitabil decât își imaginase ea. Sau căpitanul James venea dintr-o familie cu *mulți* bani.

Dar nu părea o perspectivă reală. Era sigură că provenea dintr-o familie bună, dar Poppy se îndoia că familia lui era bogată. Pentru că, altfel, de ce naiba să se fi apucat de comerț? Și, pe deasupra, de un *asemenea* comerț. Nu era nimic respectabil în profesia lui. Nici nu-și putea închipui ce reacție ar fi avut părinții ei dacă vreunul dintre frați ar fi făcut la fel.

Mama ei ar fi murit de rușine. Nu la propriu, firește, dar și-ar fi declarat moartea de rușine de atâtea ori, încât Poppy s-ar fi temut pentru *propria* viață, fiind expusă la tortură auditivă repetată.

Și totuși, Poppy nu vedea nimic la căpitan care să fi justificat o asemenea dezamăgire. Desigur, nu cunoștea natura sau amploarea relațiilor lui de afaceri, dar vedea felul în care se purta cu oamenii lui – sau, cel puțin, cu Billy, Brown și Green. Vedea cum se purta cu ea și nu avea cum să nu se gândească la toți așa-zișii gentlemeni de la

Londra – cei pe care trebuia să-i adore, să-i admire și cu care să-și dorească să se mărite. Se gândea la toate replicile tăioase, la cruzimea și răutatea de care dăduseră dovadă față de bărbații și femeile care lucrau în slujba lor.

Nu toți, dar suficient de mulți cât să pună la îndoială restricțiile și standardele care făceau ca un bărbat să fie declarat gentleman și un altul să fie considerat un ticălos.

– Domnișoară Bridgerton?

Vocea căpitanului i se furișă alene în gânduri, iar ea clipi, încercând să-și amintească despre ce vorbise.

– Ești gata?

Ea încuviință din cap nerăbdătoare, făcu un pas în față, apoi un zâmbet îi înflori atât de brusc pe buze, încât o luă prin surprindere.

– Nu mi-am mai purtat cizmulițele de zile întregi.

– Sigur o să ai nevoie de ele pe punte, spuse el. Mergem?

– Chiar te rog.

El făcu un semn din cap spre ușă.

– După tine!

După ce ieșiră din cabină, ea îl urmă pe o scăriță scurtă până pe punte. Ieșiră într-o zonă acoperită, iar el o luă din nou de mână ca să o îndrume.

Dar Poppy nu era atât de ușor de îndrumat.

– Ce este asta? întrebă ea, făcând câțiva pași sub cerul liber.

Își eliberă mâna din strânsoarea lui și atinse ceea ce părea să fie un cadru făcut din funii... ceva pe care ar fi putut să se cațăre în copilărie.

De fapt, ar fi încercat să se cațăre și acum, doar că nu părea să fi fost gândită pentru așa ceva.

Se întoarse spre căpitanul James, iar el spuse:

– Funie.

Ea îl înghionti în umăr, și nu chiar ușor. El purta un zâmbet impertinent pe față, lăsând să se înțeleagă limpede că îi spusese asta doar ca să o tachineze.

– Se numește sart, spuse el, zâmbind la nerăbdarea ei.

Ea atinse funiile, minunându-se de rezistența și de grosimea fibrelor.

– Un sart? întrebă ea. Nu *sartul?*

– Ce isteață ești! remarcă el. Sunt mai multe. Fac parte din tachelajul fix, folosit să susțină catargul dintr-o parte în alta.

Încă un termen marinăresc pe care nu îl cunoștea.

– Tachelajul fix?

– Spre deosebire de tachelajul mobil, îi spuse el. Tachelajul fix ține de funiile care, în general, nu se mișcă. Funiile care se *mișcă* – sau, mai degrabă, cele pe care le mișcăm noi ca să controlăm pânzele – se numesc tachelaj mobil.

– Înțeleg, murmură ea, chiar dacă nu prea înțelesese.

Văzuse doar un colțișor din navă, și deja existau atât de multe mecanisme și dispozitive care îi erau necunoscute. Chiar și obiectele pe care credea că le știa bine – funiile, de exemplu – erau folosite altfel decât de obicei. Nu-și dădea seama de cât timp aveai nevoie ca să stăpânești cu adevărat arta navigației.

Sau era știința navigației? Nu știa.

Poppy o luă din loc, mergând cu câțiva pași înaintea căpitanului, întinzându-și gâtul ca să se uite spre unul dintre catarge. Era uimitor de înalt, înălțându-se în noapte cu o asemenea eleganță, încât aproape ai fi zis că putea să străpungă cerul.

– Ăsta trebuie să fie motivul pentru care grecii și romanii au creat povești atât de stranii despre zei,

murmură ea. Aproape îmi pot închipui cum catargul străpunge cerurile.

Ea se uită la căpitan. El o privea cu ochi pătrunzători, toată atenția lui fiind concentrată la cuvintele ei, la chipul ei. Dar de data aceasta nu se simțea sfioasă. Nu se simțea stângace sau stânjenită. Și nu i se amintea că, în arta flirtului, nu putea să se ia la întrecere cu acest bărbat.

Dimpotrivă, se simțea aproape încurajată. Poate că era oceanul sau briza sărată care îi săruta pielea. Ar fi trebuit să se simtă neînsemnată sub imensitatea cerului înstelat, dar se simțea invincibilă.

Triumfătoare.

Mai în largul ei decât se simțise vreodată.

– Închipuie-ți cum catargul deschide o gaură în cer, spuse ea, fluturând mâna spre noaptea întunecată de deasupra lor. Și cum cad stelele. Întoarse privirea spre căpitanul James. Dacă aș fi trăit în vremuri străvechi, fără să am habar despre astronomie sau distanță, aș fi putut să inventez un asemenea mit. Sigur un zeu putea să fi clădit o barcă atât de înaltă încât să atingă cerul.

– Ce teorie ingenioasă pentru nașterea stelelor, spuse el, chiar dacă mă face să mă întreb cum de s-au împrăștiat atât de uniform.

Poppy stătea lângă el, și ridicară împreună privirea spre cer. Firește, stelele nu desenau un model uniform, dar licăreau în fiecare colț al bolții cerești.

– Nu știu, spuse Poppy gânditoare. Rămase cu privirea ațintită spre stele, savurând nemărginirea care se desfășura deasupra ei. Apoi îl înghionti cu cotul. Tu trebuia să vii cu partea asta din poveste. Nu pot să mă ocup eu de toate.

– Sau, zise el sec, eu pot să navighez vasul.

Ea nu reuși decât să zâmbească larg la replica lui.

– Sau poți să navighezi vasul.

El făcu semn spre provă, invitând-o să înainteze, dar ea își lipi palma de catarg și se răsuci, ca o panglică prinsă în vârful unui stâlp de dans. Când aproape reveni spre punctul de plecare, se uită la el și îl întrebă:

– Este făcut dintr-o singură bucată de lemn?

– Acesta da. De fapt, toate catargele noastre sunt făcute așa. Dar nu suntem un vas atât de mare. Multe dintre navele marinei au catarge făcute din mai multe bucăți de lemn. Hai! spuse el, îndemnând-o să înainteze. Acesta nu este nici măcar cel mai înalt catarg pe care îl avem.

– Nu? Ea privi în față, cu ochi mari. Nu, firește. Cel mai înalt ar trebui să fie unul din centru. Ea o luă degrabă înainte, dar el fu mai rapid și, când ea ajunse la cel mai înalt catarg, el se întoarse și îi întinse mâna.

– Hai, spuse el, vino cu mine! Ți-am promis stelele de pe cer.

Ea râse, deși nu pentru că ar fi fost amuzant. Ci pentru că se simțea bucuroasă.

– Într-adevăr, spuse ea și, încă o dată, își puse mâna într-a lui. Dar nu apucară să facă decât doi pași înainte ca ea să mai vadă un obiect interesant. Oh, asta ce-i?

Căpitanul nici nu se obosi să se mai uite.

– Îți spun mai târziu.

Poppy zâmbi la nerăbdarea lui și îl lăsă să o tragă înainte, pe lângă un alt catarg (catargul artimon, îi spuse el fără să se oprească din mers). Urcară o serie de scări scurte și continuară să înainteze.

– Se vede mai bine de aici de sus, zise el.

Fața ei era deja înălțată spre cer, chiar dacă îl urma cu pași poticniți.

– Nu se vede la fel de peste tot?

– Se *simte* cel mai bine pe pic.

– Unde?

– Vino cu mine! spuse el, trăgând-o de mână.

Ea râse din nou și se simți *minunat.*

– De ce poartă o asemenea denumire o parte din vasul tău?

– Pe tine de ce te cheamă după o floare? i-o întoarse el.

Ea se gândi la asta pentru o clipă.

– *Touché.*

– Capătul picului este cea mai importantă parte de pe punte, îi explică în timp ce continuă să o tragă după el. Este amplasat puțin mai jos. Acolo stau oamenii când se ocupă de pânzele bompresului.

Pic? Bompres?

– Acum, doar inventezi lucruri, îl tachină ea.

– Viața pe mare are limbajul ei.

– Ia să vedem, o să numesc *asta* – nu arătă spre nimic în mod special – mânoscripete. Și acolo o să avem o scotăprindere.

El se opri atât cât să-i arunce o privire plină de admirație.

– Nu-i rău ca nume pentru asta.

Cum Poppy nu se referise la nimic anume, habar nu avea despre ce „asta“ vorbea el, totuși întrebă:

– Care? Mânoscripetele sau scotăprinderea?

– Mânoscripetele, desigur, spuse el cu o față foarte serioasă.

Ea chicoti și îl lăsă să o tragă după el.

– Sigur tu știi mai bine decât mine.

– Îți apreciez declarația. Sunt șanse mici să o mai aud.

– Fără doar și poate! Dar o spuse cu un zâmbet, obrajii aproape durând-o de atâta bucurie. Mă pricep de minune

să inventez cuvinte, să știi. Este un talent moștenit din familie.

El își arcui o sprânceană, amuzat și curios.

– Nici nu-mi pot închipui ce vrei să spui cu asta.

Ea îi povesti despre fratele ei, despre *tinton* și *infinitinfinit,* și cum se strecurase în camera lui Roger ca să mai scrie pentru el și să-l ajute să-și ispășească pedeapsa, chiar dacă nu fusese greșeala ei.

Și căpitanul râse. Râse din toată inima, cu atâta bucurie, încât lui Poppy aproape i se păruse că fusese acolo, ca și cum ar fi văzut totul și acum mai degrabă își amintea încântat, nu de parcă auzea povestea pentru prima dată.

Mai povestise vreodată cuiva despre năzbâtiile lui Roger? Probabil, chiar dacă doar ca să se plângă amuzată. Dar nu în ultima vreme, probabil nu de când acesta murise.

– Cred că eu și fratele tău am fi fost prieteni buni, spuse căpitanul ca din senin, după ce își trase sufletul.

– Da, admise Poppy, atât de conștientă că Roger fusese fratele ei preferat, iar căpitanul James ar fi putut fi cel mai bun prieten al lui. Cred că ți-ar fi plăcut foarte mult de el. Și cred că și lui i-ar fi plăcut de tine.

– Chiar dacă i-am răpit sora?

Remarca ar fi trebuit să pună punct conversației, să-i dea un gust amar. Dar, cumva, nu se întâmplă asta, și, înainte ca Poppy să se gândească de două ori, spuse:

– Ei bine, te-ar fi făcut să te însori cu mine.

Ea se uită la el.

El se uită la ea.

Și apoi, cu o nonșalanță uluitoare, adăugă:

– Dar apoi ar fi fost mulțumit. Nu era genul care să poarte pică.

Degetele căpitanului se strânseră peste ale ei.

– Dar tu?

– Nu știu, spuse Poppy. Nu mi s-a greșit niciodată atât de mult.

Nu spusese asta ca să-l rănească și nu se bucură când el tresări. Dar era adevărul, și acesta era un moment care nu merita nimic mai prejos.

– Mi-aș fi dorit să nu se fi întâmplat, spuse el.

– Știu.

Ochii lui îi susținură pe ai ei.

– Aș vrea să mă crezi când îți spun că n-am avut de ales.

– Eu...

Poppy înghiți în sec. Îl credea? Ea ajunsese să-l cunoască în ultimele câteva zile, poate nu ca pe un om pe care-l cunoștea de ani întregi, dar sigur mai mult decât pe oricare dintre gentlemenii care îi făcuseră curte la Londra. Mai bine chiar decât pe bărbatul care o ceruse de soție.

Nu credea că Andrew James era un mincinos și nu credea că era genul de om care să fi acceptat ca altcineva să aibă de suferit doar pentru binele și câștigul lui.

– Cred că tu crezi că n-ai avut de ales, spuse ea în cele din urmă.

El tăcu o clipă, apoi spuse:

– E ceva, îmi închipui.

Ea ridică neputincioasă din umeri.

– Nu pot intui ce nu vrei să-mi spui.

Încuviințarea lui din cap era una de resemnare, dar el nu mai spuse nimic altceva. În schimb, făcu semn cu brațul și o îndemnă să mai înainteze câțiva pași.

– Ai grijă! murmură el.

Poppy coborî privirea. Puntea se oprea brusc în fața ei, coborând în înălțime cu câțiva metri.

Căpitanul sări jos.

– Picul, milady, spuse el cu o fluturare elegantă din mână spre puntea triunghiulară care se constituia în botul ascuțit al lui Infinity.

El se întinse și o cuprinse de șolduri ca să o ajute să coboare.

Dar, când ea ajunse să se țină bine pe picioare, el nu îi dădu drumul.

– Ăsta e cel mai din față loc în care poți să stai pe punte, îi spuse el.

Ea arătă spre un loc aflat la câțiva metri mai în față.

– Dar...

– Unde poți să stai și să fii *în siguranță* pe punte, se corectă el. Se mișcă și se opri în spatele ei. Acum, închide ochii!

– Dar nu o să mai văd stelele.

– Îi deschizi mai târziu.

Ea înclină capul spre stânga, spre dreapta și reluă mișcările, de parcă ar fi spus: „Of, bine", dar închise ochii.

– Acum, dă capul pe spate! Ușor, nu cu totul.

Ea îl ascultă și, poate că era din cauza mișcării sau pentru că închisese ochii, dar simți cum se dezechilibrează, de parcă ceva cu mult mai măreț decât oceanul îi furase echilibrul.

Mâinile căpitanului se strânseră pe șoldurile ei.

– Ce simți? întrebă el, buzele lui apropiindu-se de urechea ei.

– Vântul.

– Și mai ce?

Ea înghiți în sec. Își trecu limba peste buze.

– Sarea din aer.

– Și mai ce?

– Mișcarea, viteza.

Gura lui veni mai aproape.

– Și mai ce?

Iar ea spuse singurul lucru care fusese adevărat de la bun început:

– *Pe tine.*

Capitolul 13

Andrew nu știa ce naiba îl convinsese să o aducă pe Poppy pe punte.

Poate că pur și simplu nu se putea gândi la un motiv întemeiat pentru care să nu o facă.

Marea era liniștită. Stelele străluceau pe cer.

Cei mai mulți membri ai echipajului erau în dane.

Când coborâse la cină și o văzuse lângă fereastră, știuse cumva că nu se mișcase de acolo ore în șir, uitându-se lung la mare și la cer, fără a înțelege cum era să simți că faci parte din oricare din ele.

I se păruse așa un păcat.

Când se întinsese spre ea, iar ea își pusese mâna într-a lui...

Fusese o binecuvântare.

Acum, în timp ce stăteau în zona din față a navei, vântul împrăștiind sarea în aer și ciufulindu-le părul, el se simțea ca un om renăscut.

Ca un om *nou*.

Pământul se rotea la nesfârșit în jurul propriei axe – înțelegea prea bine asta. Și atunci, de ce se simțea ca și cum tocmai s-ar fi rotit și *mai mult*? De parcă s-ar fi lansat într-o rotație mai amplă sau de parcă ar fi schimbat direcția. Aerul sărat era mai pătrunzător, stelele străluceau orbitor pe pânza lor ca de cerneală. Și felul în care îi simțea

apropierea... conturul delicat al șoldului ei, căldura de o dulceață incandescentă a trupului ei...

Parcă nu mai atinsese în viața lui o femeie.

Era ciudat cât de împăcat se simțea doar uitându-se la chipul ei. Poppy privea cerul, el o privea pe ea, și totul era perfect.

Nu. Nu perfect. Perfect însemna complet. Perfect însemna *încheiat*.

Magia dintre ei nu era perfectă. Nici nu-și dorea să fie.

Și totuși, se simțea absolut minunat.

„Pe tine", îi spusese ea când o întrebase ce simțea.

Degetele lui alunecară înainte, ușor, atât cât strânsoarea lui hotărâtă să aducă ceva mai mult a îmbrățișare. Atât cât să o tragă mai aproape de el, dacă îndrăznea.

„Pe tine", îi spusese ea.

El își dorea mai mult.

„Pe tine."

El nu era un bărbat romantic sau nu crezuse așa. Dar momentul devenise un poem în sine, vântul șoptindu-și replicile în timp ce apa se înălța și cobora într-o cadență misterioasă.

Iar dacă lumea de sub picioarele lui devenise un sonet, atunci *ea* era sublimă.

Devenise muza lui? Sigur nu. Poppy Bridgerton era sâcâitoare, exasperantă și mult prea isteață pentru liniștea lui sufletească. Era o pacoste învelită într-un dezastru iminent, și totuși, când se gândea la ea – adică tot timpul, la naiba –, zâmbea.

Uneori, zâmbea larg.

Își spusese că era ca un ghimpe în coasta lui, că era mai rău decât atât – echivalentul unei răni de pumnal –, dar era greu să se agațe de propriile minciuni când tot ce-și

dorea la final de zi era să se așeze la masă cu un pahar de vin și să vadă ce putea face ca să o determine să flirteze cu el.

Poate că, la urma urmei, *acesta* era motivul pentru care o adusese pe punte.

Își dorise pur și simplu să o vadă zâmbind.

Și, în acea căutare, în acea misiune...

Succesul lui fusese absolut.

Ea nu se mai oprise din zâmbit, nu din prima clipă în care el o trăsese dincolo de pragul ușii și o invitase să iasă din cabină. Zâmbise cu atâta însuflețire, încât ar fi putut la fel de bine să zici că râdea.

El o făcuse fericită, iar gândul acesta îl făcuse pe el fericit.

Și ar fi trebuit să fie îngrozit de *tot* ce se întâmpla.

– Câte stele crezi că există? îl întrebă ea.

El coborî privirea spre ea. Poppy deschisese ochii și acum privea cerul cu atâta intensitate, încât, pentru o fracțiune de secundă, avu impresia că avea să se apuce să numere.

– Un milion? spuse el. Un miliard? Cu siguranță, mai multe decât putem vedea.

Ea scoase un sunet, un fel de zumzet, dacă zumzetul putea să se întrețească cu un oftat și să fie colorat de un zâmbet.

– Este atât de mare.

– Cerul?

Ea încuviință din cap.

– Cum poate să fie ceva atât de impenetrabil? Nici nu-mi pot închipui cât este de impenetrabil.

– Nu este asta definiția acestui cuvânt?

Ea îl lovi ușor cu călcâiul.

– Nu-mi strica plăcerea!

– Ai fi spus același lucru și știi asta.

– Nu aici, spuse ea cu vocea aproape visătoare. Și nu acum. Sarcasmul meu e suspendat pentru moment.

El nu o crezu nici o clipă.

– Cum să nu!

Ea oftă.

– Știu că nu poate să fie mereu atât de frumos și de minunat pe punte, dar ai vrea să mă minți, doar de data asta, și să-mi spui că este?

El nu putu să nu întrebe:

– Ce te face să crezi că nu te-am mințit până acum?

Ea îl lovi ușor cu cotul.

– Este mereu atât de frumos și de minunat pe punte, repetă el. Marea nu este niciodată agitată, iar cerul este mereu senin.

– Și oamenii tăi se poartă mereu cu discreție și cum se cuvine?

– Desigur. El își potrivi apăsarea pe șoldurile ei și o făcu să se întoarcă ușor spre stânga. Vezi asta? întrebă el, făcând un semn din cap spre o gaură de pe punte, în fața lor.

– Ce să văd?

Ea întoarse capul și se uită la el, iar Andrew îi făcu din nou semn, asigurându-se ea avea să îi urmărească privirea de astă dată.

– Deschiderea aceea rotundă de acolo, spuse el. Este o latrină.

– *Poftim?*

– Ei bine, noi îi spunem *cap,* o lămuri el. Ți-am zis că avem limbajul nostru la bord.

Ea se smuci ușor, deși nu îndeajuns cât să se elibereze din strânsoarea lui.

– Aici? O latrină? În aer liber?

– Avem una și pe partea cealaltă.

Ea rămase mută de uimire, iar Andrew își aminti de toate momentele când își chinuise sora cu picanterii sinistre, înspăimântătoare și dezgustătoare.

Era la fel de amuzant acum ca pe vremuri.

El își aduse buzele puțin mai aproape de urechea lui Poppy.

– Doar nu credeai că avem toți frumoase și minunate oale de noapte în cabinele noastre, nu-i așa?

Era foarte bucuros că se trăsese într-o parte ca să-i vadă chipul, pentru că buzele ei se strânseră și se schimonosiră într-o expresie minunată de groază, înainte ca ea să spună în cele din urmă:

– Vrei să zici că te ghemuiești și te așezi deasupra...

– *Eu* nu, o întrerupse el, dar oamenii mei o fac. Este chiar o soluție ingenioasă. Desigur, cala navei se curbează spre interior, așa că totul ajunge direct în ocean. Ei bine, doar dacă nu cumva bate vântul foarte tare, dar chiar și atunci...

– Încetează! strigă ea. Este dezgustător.

– Dar tu ai mereu atâtea întrebări, spuse el cu toată candoarea din lume. Credeam că vrei să știi cum funcționează vasul.

– Da, dar...

– Te asigur că astfel lucruri sunt cele mai importante pentru a conduce vasul cum trebuie. Nimeni nu vrea să vorbească vreodată despre detaliile mai puțin încântătoare. Este o problemă comună a viitorilor arhitecți și ingineri, îți spun. E foarte bine și frumos să proiectezi chestiile elegante, dar lucrurile pe care nu le vezi la nivelul structurii sunt cele care o fac cu adevărat extraordinară.

– Pe *asta* o văd, mormăi ea arătând într-acolo.

El se luptă cu un chicot.

– E un compromis, dacă vrei. Astfel, oamenii dau o parte din demnitatea lor ca să aibă un vas mult mai curat. Crede-mă, lucrurile devin complicate la bord în timpul unei călătorii lungi.

Ea se încruntă puțin – genul de încruntare care era însoțită de o înclinare a capului atunci când oamenii decideau să fie de acord cu ceva. Totuși, ea spuse:

– Nu-mi vine să cred că vorbim despre asta.

– Nici mie.

– *Tu* ai început.

– Da. El se încruntă, încercând să-și amintească de ce o făcuse. Ah, da. Pentru că ai pus la îndoială bunele maniere ale oamenilor mei.

– *Așa* ai vrut tu să mă contrazici?

– A mers, nu-i așa?

Ea se încruntă.

– Dar ai spus că *tu*...

– Pe vremuri, obișnuiam să o fac, recunoscu el. Nu pe Infinity, ci pe alte nave, când nu eram la comandă.

Ea tresări ușor.

– Regele Franței stă pe oala de noapte în fața întregii curți, spuse Andrew vesel.

– Nu te cred!

– Ba da, îți jur! Sau așa făcea ultimul rege.

Ea clătină din cap.

– *Francezii.*

Andrew izbucni în râs.

– Ce e așa amuzant?

– Tu, după cum prea bine știi.

Ea încercă să se încrunte, dar nu reuși. Era clar foarte mândră de ea. Lui Andrew i se părea încântătoare.

– Presupun că ai fost în Franța, spuse ea.

– Da, îi confirmă el.

– Peste tot sau doar la Paris?

– Și prin porturi.

– Desigur. Ea întoarse sfios privirea. Nu poți să ajungi cu un vas atât de mare până la Paris.

– Nu, în general, nu. Putem să ajungem până la Rouen. Uneori, așa și facem, alteori andocăm pe coastă. În Le Havre, de obicei.

Poppy rămase tăcută o clipă, suficient pentru ca vântul să-i răpească o șuviță de păr din spatele urechii. Gâdilă pielea lui Andrew și aproape că îl făcu să strănute.

– Ce o să faci după ce vezi tot? întrebă ea în cele din urmă.

Vocea ei devenise mai serioasă, gânditoare și curioasă.

I se păru o întrebare foarte interesantă, una pe care nu ar fi putut să i-o pună nimeni altcineva.

– Este posibil? se întrebă el. Să vezi tot?

Ea se încruntă în timp ce se gândi la cuvintele lui, și, chiar dacă Andrew știa că liniile care i se desenară pe frunte trădau faptul că se gândea, nu că era îngrijorată, îi fu nespus de greu să nu ridice degetele ca să le netezească.

– Cred că ar fi posibil să vezi *destule,* spuse ea într-un final.

– Destule? murmură el.

– Astfel încât nimic să nu mai pară nou.

Cuvintele ei oglindeau așa bine gândurile care îl măcinau în ultima vreme, încât el aproape rămase fără suflu. Nu era vorba că munca lui nu i se mai părea interesantă sau că nu mai apuca să facă nimic nou. Era,

mai degrabă, faptul că începea să se simtă pregătit să se ducă acasă. Să fie alături de oamenii pe care îi iubea.

Alături de oamenii care îl iubeau.

– Nu știu, spuse el, pentru că întrebarea ei merita un răspuns sincer, chiar dacă el nu avea unul potrivit. Nu cred să fi ajuns încă în acel punct, spuse el. Cu toate că...

– Cu toate că...

Se putea să fie aproape.

Dar nu îi spuse asta. Se aplecă alene în față, suficient de departe încât să-și imagineze cum își așază bărbia pe creștetul ei. Se chinui cu dorința de a-și lăsa mâinile să se strecoare în față, de a și le înfășura în jurul ei și de a o lipi de el. Voia să o țină aici, doar ei doi împotriva vântului.

– Mi-ar plăcea să merg în Etiopia, spuse ea brusc.

– Serios?

Poppy Bridgerton era mai aventuroasă decât cei mai mulți oameni, dar cuvintele ei îl uimiră.

– Nu, recunoscu ea. Dar îmi place să *cred* că mi-ar plăcea să ajung acolo.

– Ți-ar plăcea să... El clipi. Ce?

– Mi-am petrecut mult timp cu mine însămi în ultima vreme, spuse ea. Nu prea ai ce face decât să-ți imaginezi lucruri.

În general, Andrew se considera un bărbat inteligent, dar îi era cumplit de greu să o urmărească.

– Deci îți imaginezi că te duci în Etiopia?

– Nu chiar. Nu știu destule cât să-mi imaginez asta cum trebuie. Nu-mi dau seama ce este corect din ce am auzit. În Anglia, oamenii vorbesc despre Africa spunând că este un loc mare și fericit...

– Fericit?

Nu era chiar cuvântul pe care l-ar fi folosit el.

– Știi ce vreau să spun. Oamenii vorbesc despre Africa de parcă ar fi un singur loc, precum Franța sau Spania, când, în realitate, este un spațiu *uriaș*.

El se gândi la harta descompusă, la cât de mult se distrase ea când o asamblase.

– Așa spune harta, murmură el.

Ea încuviință din cap, apoi îl încurcă de-a binelea când spuse:

– Mă imaginez ca fiind genul de persoană care și-ar *dori* să se ducă în Etiopia.

– Există o diferență?

– Așa cred. Poate că ce vreau să spun este că mi-ar plăcea să fiu *genul* de om care să-și dorească să facă astfel de lucruri. Cred că un asemenea om ar fi extraordinar pe la petreceri, nu-i așa?

Andrew avea mari îndoieli.

– Deci îmi spui că scopul tău este să fii extraordinară la petreceri.

– Nu, sigur că nu. În prezent, scopul meu este să evit cu orice preț astfel de reuniuni. De asta mă aflam în Charmouth, dacă vrei să știi.

– Presupun că trebuie să știu, murmură el, mai ales pentru că nu părea să existe vreun alt răspuns mai potrivit.

Înainte de a continua, ea îi aruncă o privire pe jumătate supărată, pe jumătate îngăduitoare.

– Ce încerc să spun este că, dacă m-aș duce la un bal și aș întâlni pe cineva care s-a dus cu bună intenție în Etiopia...

– *Cu bună intenție?*

– Nu cred că se pune dacă te duci *constrâns*.

Andrew o întoarse spre el. Trebuia să-i vadă chipul. Altfel, îi era mult prea greu să țină pasul cu discuția.

O studie, neștiind ce căuta. Semne de glumă? De nebunie?

– Habar n-am despre ce vorbești, recunoscu el până la urmă.

Ea râse, iar sunetul sună glorios.

– Îmi pare rău, nu sunt foarte clară. Dar asta e din vina ta, pentru că m-ai lăsat singură atâta vreme. Am avut prea mult timp în care să nu fac altceva decât să mă gândesc.

– Și asta te-a făcut să ajungi la concluziile astea despre discursul în societate și Imperiul Etiopian?

– Da.

O spuse cu un aer de măreție, trăgându-se înapoi de parcă mișcarea i-ar fi extins scena. Nu că ar fi fost cineva care să asculte. Trecuseră doar pe lângă doi membri ai echipajului în drumul lor spre proră, și ambii bărbați se făcuseră nevăzuți într-o clipită.

Nu li se întâmpla adesea să-și vadă căpitanul de mână cu o lady, chiar dacă era doar ca să o tragă după el.

Dar pasul pe care îl făcu Poppy în spate însemna că trebuia să-i elibereze șoldurile din prinsoare, ceea ce era mare păcat.

Când se asigură că avea toată atenția lui, ea vorbi:

– Există două tipuri de oameni pe lumea asta.

– Ești sigură?

– Pentru scopul acestei conversații, da. Sunt oamenii care își doresc să viziteze Etiopia și oamenii care nu-și doresc să viziteze Etiopia.

Andrew se chinui din răsputeri să rămână serios. Nu reuși.

– N-ai decât să râzi, spuse ea, dar este adevărat.

– Sunt sigur că trebuie să fie adevărat.

– Doar ascultă-mă! Unii dintre noi au suflet de aventurieri, de cavaleri rătăcitori, iar alții, nu.

– Iar tu crezi că un om trebuie să-și dorească să ajungă până în estul Africii ca să dea dovadă de sete de aventură?

– Nu, bineînțeles că nu, ci ca pe un semn...

– Tu, domnișoară Bridgerton, ai suflet de aventurier.

Ea se trase în spate cu un zâmbet mulțumit.

– Crezi asta?

El își lăsă brațul să fluture prin aer, făcând semn spre mare și cer, apoi spre locul lor de la prora unui morman de lemne lucrat cu iscusință, care îi putea duce de la un țărm la altul, plutind pe adâncimi lichide pe care nici un om nu putea să reziste de unul singur.

– Nu contează dacă ești constrâns, îi aminti ea.

Gata! El își puse mâinile pe umerii ei.

– Există două tipuri de oameni pe lumea asta, îi spuse el. Cei care s-ar face mici și ar plânge în pernă până la capătul acestei călătorii neașteptate și...

– Cei care nu? îl întrerupse ea.

El clătină din cap și simți cum urma unui zâmbet îi curbează buzele în sus când atinse obrazul ei.

– Voiam să spun *și tu*.

– Deci sunt eu împotriva lumii?

– Nu, spuse el, și ceva începu să se năruie înăuntrul lui.

Se simți ușor ca un fulg și își aminti de momentul când căzuse dintr-un copac, numai că acum nu mai avea nimic dedesubt, ci doar o imensă întindere pustie și pe *ea*.

– Nu, spuse el din nou. Eu cred că sunt de partea ta.

Ea făcu ochii mari, însă, chiar dacă era prea întuneric ca să mai distingă culoarea irisurilor ei, el avu cumva impresia că reuși să o facă, verdele întunecat de mușchi

lăsând locul unor stropi de o nuanță mai pală. Mai proaspătă, asemenea firelor noi de iarbă.

Ceva ușor și luminos începu să crească înăuntrul ei. Acea senzație amețitoare și înflăcărată de pasiune, flirt și dorință.

Nu, nu dorință. Sau nu *doar* dorință.

Nerăbdare.

Momentul de *dinainte*. Când îți simțeai bătăile inimii în fiecare ungher al trupului, când fiecare răsuflare părea că-ți ajunge până în adâncul ființei. Când nimic nu se putea compara cu arcuirea perfectă a buzelor unei femei.

– Dacă te-aș săruta, m-ai lăsa? șopti el.

Ochii ei se îmblânziră, cu o urmă de amuzament.

Amuzament?

– Dacă m-ai săruta, răspunse ea, nu aș avea ocazia să te las sau să nu te las. Pentru că m-ai fi sărutat deja.

Puteai avea oricând încredere că nu avea să rateze șansa de a despica firul în patru. Nu avea de gând să o lase să scape atât de ușor de întrebare.

– Dacă m-aș apleca spre tine, așa... Cuvintele fură completate de acțiuni, iar spațiul dintre fețele lor se micșoră. Și dacă ochii mei ar aluneca spre gura ta, în ceea ce știm cu toții că este semnalul universal pentru un sărut, ce ai face?

Ea își linse buzele. Probabil nici nu-și dădu seama că o făcuse.

– Nu sunt sigură, șopti ea.

– Dar se întâmplă chiar acum. Eu m-am aplecat. Se întinse și îi mângâie pielea. Îți ating obrazul.

Ea se întoarse aproape imperceptibil în mâna lui.

Andrew simți că vocea îi devine mai guturală, chiar înainte de a mai forma cuvinte.

– Nu mai este vorba despre ce ai face, ci despre ce *vei* face.

El se apropie și mai mult, veni atât de aproape, încât ochii lui nu se mai puteau concentra asupra chipului ei. Atât de aproape, încât simți adierea delicată a respirației ei pe buzele lui.

Dar încă nu era un sărut.

– Ce vei face, Poppy?

Și apoi, ea se aplecă. Se legăna. Doar puțin, dar fu de ajuns pentru ca buzele ei să le atingă ușor pe ale lui.

Era adierea unui sărut.

Care îl cutremură până în adâncul inimii.

Degetele lui aterizară pe umerii ei, și o mică parte din mintea lui își dădu seama că nu era un gest menit să o tragă mai aproape, ci mai degrabă ca să nu-și permită să o facă. Pentru că, dacă o făcea...

Și cerul știa cât de mult și-o dorea.

Doamne, își dorea atât de mult. Atât de mult din *ea*.

Își dorea să simtă apăsarea trupului ei pe al lui. Să simtă arcuirea spatelui ei sub palmă, căldura ei în timp ce își lăsa piciorul să se strecoare între picioarele ei.

Voia să-și apese trupul pe al ei ca să-i simtă dorința, să *știe* și să fie conștientă de ce efect avea asupra lui.

El își dorea toate astea și mai mult, motiv pentru care trase tremurător aer în piept și se dădu înapoi.

Ar fi fost divin să continue.

Ar fi fost o nebunie să continue.

Se întoarse cu spatele, având nevoie de o clipă ca să-și tragă sufletul. Sărutul acela... durase mai puțin de o fracțiune de secundă, dar el se simțea devastat.

– Îmi pare rău, spuse el, cu vocea aspră și guturală.

Ea clipi de mai multe ori.

– Da?

El își îndreptă privirea spre ea. Degetele ei îi atingeau ușor buzele, și părea năucită, de parcă nu înțelegea ce se întâmplase.

„Bun venit în club!“

– N-ar fi trebuit să fac asta, spuse el, pentru că i se păru mai blând decât să spună că nu ar fi trebuit să se întâmple.

Chiar dacă nu era sigur de ce.

– Este...

Pe frunte i se desenă o încruntare, și părea că se gândea foarte serios la ceva. Ori asta, ori nu se hotăra la ce trebuia să se gândească.

– Poppy?

Ochii ei se întoarseră spre ai lui, de parcă ceva înăuntrul ei s-ar fi trezit brusc dintr-un somn adânc.

– Nu-i nimic, spuse ea.

– Nu-i nimic? repetă el.

Părea... insipid.

– Nu e vina ta, spuse ea. Eu te-am sărutat pe *tine*.

– Te rog, spuse el răbdător, știm amândoi că...

– Eu te-am sărutat. O spuse hotărâtă, cu maxilarul încleștat. M-ai provocat.

– Eu...

Dar nu mai spuse nimic. Era adevărat? Oare *chiar* o provocase? Sau doar se asigurase că își dorea și ea să fie sărutată? Pentru că și un singur sărut... ar fi putut să o ruineze.

Poate că îl ruinase deja pe el.

– Asta s-a întâmplat, spuse ea. Asta s-a întâmplat, și nu regret.

– Nu?

– Nu. Nu discutam despre cât de ironic este că mă plictisesc în aventura vieții mele? Tu ești în multe feluri, căpitane James, dar nu ești plictisitor.

Era posibil să fi uitat să mai vorbească.

– Mulțumesc?

– Dar nu o să mai vorbim niciodată despre asta.

– Dacă este ceea ce vrei.

Nu era ceea ce voia *el,* dar ar fi trebuit să fie.

Ea îl privi cu o expresie ciudat de pătrunzătoare.

– Trebuie, nu crezi?

El nu mai știa *ce* să creadă, dar nu avea de gând să-i spună asta.

– Mă înclin în fața judecății tale, domnișoară Bridgerton.

Ea pufni ușor, de parcă nu l-ar fi crezut nici pentru o secundă. Bănuia că și-o merita. Era, de obicei, oarecum ironic când spunea astfel de lucruri.

– Foarte bine, spuse el. O să ne prefacem că nu s-a întâmplat niciodată.

Ea dădu să deschidă gura de parcă ar fi vrut să-l contrazică – și, de fapt, el era foarte sigur că voia să-l contrazică. Mai văzuse acea expresie pe chipul ei de suficiente ori încât să știe ce însemna. Dar ea nu spuse nimic până la urmă. Închise gura și încuviință din cap.

Acesta păru să fie sfârșitul conversației, astfel că Andrew privi în zare spre orizontul pe care abia îl puteai ghici în noaptea fără lună. Călătoriseră foarte bine. Dacă nu apărea o schimbare neașteptată a vremii, aveau să ajungă la Lisabona până în zori. Ceea ce însemna că trebuia să apuce să doarmă puțin. La primele ore ale dimineții el trebuia să coboare de pe vas și să se ducă în oraș.

– Mi-e teamă că trebuie să te duc înapoi în cabină, îi spuse lui Poppy.

Ea nu reuși să-și ascundă dezamăgirea, dar, în același timp, era clar că se așteptase la asta.

– Prea bine, spuse ea cu un oftat.

El își întinse mâna.

Ea clătină din cap.

– Mă descurc.

– Măcar lasă-mă să te ajut să te ridici.

Îl lăsă să o ajute, dar, în clipa în care ajunse pe puntea principală, își retrase mâna din strânsoarea lui. El o lăsă să o ia înainte, și, cât de curând, ajunseră în fața ușii de la cabina lui.

– Am nevoie doar să-mi iau câteva lucruri înainte de a merge în cabina domnului Carroway, spuse el.

– Desigur.

Ea se trase într-o parte când intrară, și totul era foarte politicos și, în mod ciudat, deloc straniu.

De parcă nimic nu s-ar fi întâmplat.

Adică exact ceea ce își doreau amândoi.

Nu?

Capitolul 14

Poppy se trezi în dimineața următoare cu cel mai ciudat sentiment. Era aproape un vertij, și se apucă de protecția patului câteva secunde înainte să-și dea seama că...

Nu se mișcau.

Nu se mișcau!

Sări din pat și se repezi la fereastră, fiind întâmpinată în mod inexplicabil de liniște. Cu o răsuflare încântată, trase draperiile, și i se dezvăluiră...

Docurile.

Desigur.

Nu era sigură de ce nu-i trecuse prin minte că nu avea să vadă centrul Lisabonei de la hubloul vasului. Docurile din Londra nu erau aproape de obiectivele turistice ale capitalei.

Totuși, era ceva la care merita să te uiți, care nu mai era întinderea nesfârșită a Atlanticului, și Poppy savură încântată imaginea. Nu vedea decât o fărâmă din ceea ce era cu siguranță o pânză mare, dar, chiar și așa, scena din fața ei forfotea de viață și mișcare. Bărbații – și toți erau bărbați, nu vedea nici o femeie printre ei – se mișcau de colo-colo energici și cu eficiență, purtând lăzi, trăgând de funii, îndeplinind tot felul de sarcini, pe al căror scop Poppy nu reușea să-l ghicească.

Și cât de ciudați și de diferiți erau bărbații – și, în același timp, deloc diferiți. Își închipui că se ocupau de aceleași

sarcini ca docherii englezi, înghiontindu-se, râzând și certându-se ca bărbații. Și totuși, chiar dacă nu și-ar fi dat seama că se afla în Portugalia, ar fi știut că acești bărbați nu erau englezi.

Nu din cauza felului în care arătau, deși era adevărat că mulți dintre ei aveau părul și pielea mai închise la culoare decât majoritatea compatrioților lui Poppy. Era mai degrabă ceva în mișcările, în gesturile lor. Când vorbeau, ea își dădea seama doar privindu-i că își rosteau cuvintele într-o limbă diferită. Gurile li se mișcau diferit. Foloseau alți mușchi. Schițau expresii diferite.

Era fascinant, și se întrebă dacă ar fi observat acest detaliu și dacă sunetul vocilor lor nu ar fi fost redus aproape complet de peretele și ferestrele dintre ei. Dacă i-ar fi putut auzi – să *audă* cu adevărat cum suna limba portugheză –, ochii ei ar mai fi descoperit schimbările pe chipurile lor?

Erau atât de multe lucruri la care să te gândești. Atâtea de văzut.

Și ea era încuiată în cabina asta.

Căpitanul James îi spusese clar că nu avea să i se permită să debarce în Lisabona. Îi spusese că era prea periculos, că el nu era aici ca să o facă pe ghidul, avea lucruri de rezolvat, aceasta nu era o călătorie de plăcere...

Avea toate motivele din lume.

Pe de altă parte, îi spusese și că nu urma să aibă sub nici o formă voie să urce pe punte.

Și cu o seară în urmă se răzgândise.

Poppy își lipi fruntea de fereastră, simțind sticla rece și liniștitoare pe pielea ei. Seara trecută, în timp ce rămăsese întinsă în pat, retrăind fiecare minut petrecut sub stele, își

permisese să spere că *poate* el avea să cedeze și să o ducă în oraș.

Ceva se schimbase cu o seară în urmă, și nu se gândea la sărut.

Ei bine, nu, *cu siguranță* se gândea la sărut. Poate chiar îi spusese că nu trebuiau să mai vorbească niciodată despre asta, dar fusese îngrozită când căpitanul îi sugerase să pretindă că nici nu se întâmplase. Aproape că îi spusese același lucru, fusese pe cale să spună că, fără îndoială, era tocmai genul de lucru pe care trebuia să ai grijă să ți-l amintești, fie și numai pentru a te asigura că nu se repetă.

Totuși, i se păruse meschin și poate chiar plin de răutate, așa că aproape îi destăinuise că fusese primul ei sărut. Și o fată avea doar un singur prim sărut în viață, iar el era dus cu pluta dacă se gândea că ea avea să se prefacă vreodată că acel sărut nu avusese loc.

Dar el fix lucruri de acest gen le interpreta greșit. Poppy nu voia ca el să creadă că stătea în pat și se gândea la el, chiar dacă așa era.

Pentru moment.

Nu era ca și cum ar fi avut de gând să stea în pat și să se gândească la el pentru tot restul vieții. Avea să se întoarcă în Anglia peste mai puțin de o săptămână și nu urma să îl mai revadă. Dacă Elizabeth păstrase secretul, viața lui Poppy avea să continue normal, ceea ce însemna că, în cele din urmă, avea să se mărite cu vreun domn amabil cu care familia ei urma să fie de acord și ea avea să stea în pat și să se gândească la *el* pentru tot restul vieții.

Și, dacă Elizabeth nu păstrase secretul, iar poziția socială a lui Poppy se făcuse țăndări, urma să aibă probleme mult mai serioase care să o țină trează decât devastator de chipeșul căpitan Andrew James.

Poppy se uită la ceas ca să vadă ce oră era, și, ca la un semnal, Billy bătu la ușă. Ea nu avu nevoie să-i audă vocea ca să știe că era el. Billy și căpitanul erau singurii oameni care veneau vreodată să o vadă, iar bătăile lor erau la fel de diferite pe cât erau apa și uleiul.

– Intră! strigă ea, pentru că, spre deosebire de căpitan, Billy aștepta întotdeauna permisiunea ei înainte să intre.

Părul ei era încă împletit în coadă, cum îl ținuse pentru somn, dar renunțase să-i pese. Și, din moment ce dormea cu hainele pe ea, nu era ca și cum cineva risca să o vadă vreodată îmbrăcată necuviincios.

– Am adus micul-dejun, domnișoară, spuse el cu tava obișnuită în mâini. Nimic prea rafinat. Doar niște pâine prăjită, ceai și mere. Majoritatea bărbaților o să se ducă să mănânce la țărm.

– Da? murmură Poppy, și ochii ei plini de invidie rătăciră înapoi spre hublou.

Billy încuviință din cap în timp ce puse tava jos.

– Trebuie să termine ce treabă mai au la bord, desigur, și nu pot să plece toți deodată, dar căpitanul se asigură că toată lumea are șansa să-și dezmorțească picioarele.

– Toată lumea, zici?

Billy nu îi remarcă tonul ironic și continuă:

– Oh, da, deși este un loc cam încurcat dacă nu știi ce și cum. Nu este doar limba, deși e bine să știi câteva cuvinte. *Sim* este *da*, *no* pentru *nu*.

– Ei bine, e de ajutor, remarcă Poppy.

– *No* pare să fie *nu* cam prin toate locurile în care mergem, spuse Billy cu un zâmbet ștrengăresc. Se scrie diferit, cred, dar sună cam pe acolo.

Poppy se așeză la locul ei obișnuit de la masă, apoi se mută ca să aibă cea mai bună priveliște spre port.

– În germană este *nein*.

– Da? Billy se scarpină în cap. N-am fost acolo. N-au coastă, cred.

Poppy își turnă o ceașcă de ceai.

– Hamburg, spuse ea absentă.

– Eh?

Ea ridică privirea.

– Se vorbește germana la Hamburg. Este un oraș-port aglomerat aproape de Marea Baltică. Ți l-aș arăta pe hartă, dar am dezasamblat-o deja.

Billy încuviință din cap. O văzuse lucrând la hartă la începutul săptămânii.

– Poate ar trebui să încerc și eu, spuse el. Nu mi-ar strica să știu ceva mai multă geografie. Pot să citesc, să știi, spuse el mândru. Și știu să fac socoteli mai bine ca jumătate dintre oamenii de pe navă.

– E minunat! spuse Poppy.

Poate reușeau să lucreze la puzzle pe drumul de întoarcere. Ar fi fost a treia oară pentru ea, dar ar fi distractiv să aibă companie. Trebuia să-l roage pe căpitanul James să-l scutească pe Billy de unele dintre sarcinile lui, dar, dacă îi spunea că era pentru educația băiatului...

El avea să accepte. Era sigură de asta.

– Zi-mi mai multe despre Lisabona! spuse ea cu un zâmbet încurajator. Vreau să aud tot.

– Oh, este un oraș plin de viață, domnișoară. Nu poți să-ți dai seama de aici. El se așeză pe scaunul din fața ei și făcu semn spre fereastră. Aici, suntem doar pe malul mării. De data asta, suntem ancorați foarte aproape, deci o să ai priveliște bună, dar nu spre oraș. Orașul este măreț.

– Măreț? murmură Poppy.

Ea sorbi cu grijă din ceai. Era încă puțin prea cald.

– Oh, da, și un loc chiar diferit. Nimic nu seamănă cu ce avem acasă, nu că ar fi vreo *problemă* cu acasă. Doar că... e plăcut să vezi lucruri diferite.

– Sunt sigură, murmură Poppy, ducându-și ceașca de ceai la buze ca să ascundă orice urmă de ton sarcastic pe care nu reuși să și-l rețină.

– Totul pare diferit, continuă Billy. Ei bine, aproape totul. Nici mâncarea nu este la fel. Ai nevoie de ceva timp ca să te obișnuiești, dar e bună. Am fost aici de șase ori până acum, așa că știu ce și cum.

Poppy reuși să zâmbească.

Billy făcu o pauză, observându-i expresia în cele din urmă.

– Aș putea, ah... Ei bine, pot să te întreb dacă putem să-ți aducem ceva. Fac o budincă de orez foarte bună, deși nu e așa ușor de transportat. Și mai au niște gogoși trecute uneori prin zahăr. El își dădu ochii peste cap în timp ce își retrăi extazul culinar. Aș putea să-ți aduc una de asta, dacă vrei.

– După expresia ta, spuse Poppy, s-ar putea să nu vreau doar una.

Billy râse.

– Nu o să fie la fel de bune ca atunci când sunt proaspăt scoase din cuptor, dar o să-ți placă. Și bucătarul o să primească provizii, deci e posibil să gătească ceva mai portughez.

– Este foarte frumos din partea ta, Billy.

El îi aruncă un zâmbet plin de compasiune.

– Căpitanul nu e un om rău pentru că te-a făcut să stai la bord. N-ar fi sigur să ieși singură. N-ar fi sigur nici dacă am fi la Londra. Doamnele de aici de lângă apă... El se făcu

roșu ca racul și vorbi în șoaptă când spuse: Nu toate sunt doamne, înțelegi ce vreau să spun.

Poppy decise să nu pună alte întrebări în privința *asta*.

– Ce crezi că s-ar întâmpla dacă m-aș duce la țărm cu căpitanul James? întrebă ea. Sigur Lisabona nu este un oraș atât de periculos încât el să nu mă poată proteja.

– Păi... Billy se gândi o clipă, cu gura strânsă într-o parte în timp ce gândea. Cred că te-ar putea trece de zona docurilor și până la zonele mai frumoase.

Starea de spirit a lui Poppy se însenină simțitor.

– Genial! Eu...

– Dar nu e la bord.

Ei bine, la naiba!

– Nu?

Billy clătină din cap.

– A coborât primul de pe navă. Avea treabă. Ca de obicei.

– Știi când se întoarce?

– Greu de spus, zise Billy ridicând din umeri. De obicei, depinde de ce trebuie să ducă.

– Să ducă? repetă Poppy.

– Uneori, este un pachet, alteori – doar documente. Și, desigur, uneori... nimic.

Uneori, nimic? Lui Poppy i se părea interesant, chiar dacă nu-și dădea seama de ce. Probabil doar pentru că nu avea nimic mai bun la care să se gândească. Revăzuse deja aproape fiecare mișcare din întoarcerea ei în Anglia (90% dintre ele presupuneau compromiterea ei; celelalte 10% aveau nevoie de o combinație spectaculoasă și puțin probabilă de noroc).

Deci da. *Avea* să se întrebe de ce căpitanul ducea uneori pachete și alteori hârtii. Avea să facă tot ce putea ca să se

gândească doar la astfel de lucruri până ajungea acasă și trebuia să se ocupe de probleme mult mai serioase.

– Duce adesea hârtii? îl întrebă ea.

Billy se ridică și își împinse scaunul la loc.

– Uneori. Nu știu, serios. Nu ne spune ce treburi are, altele decât ale navei.

– Are și alte treburi decât ale navei?

El ridică din umeri.

– Are prieteni aici. Trebuie să aibă. A fost aici de atâtea ori.

Poppy știa că Billy era pe Infinity de doar nouă luni. Îi spusese asta a doua oară când îi adusese micul-dejun. Dacă fusese deja la Lisabona de șase ori, Poppy își putea imagina cât de des venise căpitanul James de-a lungul anilor. După spusele lui Billy (pentru că aproape tot ce știa era după spusele lui Billy), el era căpitanul navei din 1782.

Puteau să fi fost o mulțime de călătorii în Portugalia, dar ce știa ea despre corsari? Poate avea sens să faci parte dintr-o rețea sigură și loială de comercianți.

Și, uite așa, începu să se gândească la el de parcă era un răufăcător. Doamne sfinte!

Poppy sorbi din ceai, care ajunsese, în sfârșit, la o temperatură acceptabilă.

– Să te distrezi în oraș! spuse ea. Bănuiesc că te duci.

– Oh, da. În curând, de fapt. Unul dintre membrii echipajului a spus că mă ia cu el. Billy se uită la ea cu o expresie sfioasă. Nici pe mine căpitanul nu mă lasă să plec singur.

Căpitanul, începea să-și dea seama Poppy, era mai bun la inimă decât și-ar fi dorit să pară. Era greu să-ți imaginezi un alt căpitan de navă îngrijorat de binele unui băiat de 13 ani.

Nu că ar fi avut ea experiență cu alți căpitani de navă, totuși...

– Trebuie să plec, spuse Billy. Trebuie să-mi termin treaba înainte să ies pe țărm, și nu cred că domnul Brown o să mă aștepte dacă este gata înaintea mea.

Poppy încuviință din cap și își luă rămas-bun de la el. Își mâncă în grabă micul-dejun – câte modele puteai să faci cu dinții într-un triunghi de pâine prăjită –, apoi își luă ceaiul la fereastră și urmări spectacolul.

Era ca și cum te-ai fi dus la teatru. Nu se compara cu nici una dintre piesele pe care avusese ocazia să le vadă, dar era hotărâtă să se bucure de priveliște. La început, ea încercă să cuprindă întreaga scenă, dar se întâmplau prea multe lucruri deodată, așa că decise să urmeze calea unui singur bărbat, urmărindu-l cum își făcea treaba.

– O să-ți spun José, anunță ea. Era numele unui rege recent, deci sigur se potrivea pentru această regiune. José Goodhope. Ai trei copii, patru câini și un iepuraș.

Ea se încruntă. Probabil avea să mănânce iepurele. Cel mai bine era să nu se atașeze prea mult de el.

– Ești însurat, domnule Goodhope? Sau văduv? Își urmări bărbatul misterios în timp ce acesta ridică o ladă dintr-o căruță și o cără spre o navă. Văduv, spuse ea hotărâtă. Mult mai dramatic.

Shakespeare ar fi fost mândru. Era o piesă, la urma urmei.

– Și sărmanii tăi copii au rămas fără mamă. Trebuie să muncești din greu ca să-i hrănești. Doamne, cât le este de foame! Ea se gândi o clipă. Dar nu atât de foame încât să mănânce iepurașul, spuse ea ferm.

Aici, construia propria poveste și își dorea să salveze iepurașul. Era alb, pufos și nu exista, dar în asta consta

frumusețea la a-ți scrie propria poveste. Puteai să faci tot ce te tăia capul.

Ea își dorise dintotdeauna să fie un stăpân malefic.

Sau unul blând. Nu avea vreo preferință anume. Atât timp cât ea era la conducere.

José lăsă lada jos și se întoarse la căruță, ștergându-și fruntea cu mâneca. Mai ridică o ladă, mai grea decât prima, dacă se lua după postura lui. După ce o puse și pe aceasta jos, își îndreptă spatele și își roti gâtul de câteva ori.

Poppy făcu la fel. Când te uitai la cineva care se întinde, parcă îți venea și ție să faci la fel.

Când se întoarse cu fața spre fereastră, observă că José se întorsese ca să strige pe cineva peste umăr. Apoi se întinse spre tivul cămășii...

Și și-o scoase.

Poppy se aplecă înainte. Acum, *chiar* că deveneau interesante lucrurile.

Docherii obișnuiau să-și execute sarcinile la pieptul gol? Era un obicei portughez? Sigur aici era mai cald decât în Londra, dar, pe de altă parte, ea nu fusese niciodată în zona docurilor londoneze. Poate că bărbații alergau mereu de colo-colo cu pieptul dezgolit.

Și, dacă așa era, ei de ce nu îi spusese nimeni ?

– Oh, José, murmură ea, lăsându-și deoparte ceașca de ceai. Este o zi toridă azi, nu-i așa?

Părea un motiv destul de bun să se ridice și să se apropie de fereastră. Poate că trebuia să-și regândească intriga. Chiar își dorea ca José să fie văduv? Nu avea mai mult sens să fie un burlac convins?

Fără copii. Poate cu un câine. Putea să păstreze și iepurașul.

Era atât de drăgălaș și de pufos. Cine nu și-ar fi dorit să-l păstreze în poveste?

– Îi faci curte cuiva, José?

Ea își prinse buza de jos între dinți în timp ce urmări mușchii care se încordau de efort. Mai întâi, brațele, când se întinse ca să apuce lada, apoi, de îndată ce ajunse la navă, avu o priveliște bună spre spatele lui.

Nu avea nici cea mai vagă idee că spatele unui bărbat putea să fie atât de interesant. Își văzuse frații fără cămașă, dar nu de curând, și nici unul dintre ei nu arăta la fel de sculptural ca José.

– Sculptural, spuse ea cu voce tare.

Alt cuvânt care i se părea lui Poppy că aducea cu ceea ce însemna. Dar numai dacă lucrai cu un material moale. Își strânse mâinile în aer de parcă ar fi modelat lutul. *Sculptural.* Te ducea cu gândul la ideea de a scobi cu dalta și a fărâmița.

Ea clătină din cap. Începea să o ia pe arătură, iar José era *chiar acolo,* în fața ei, pe doc. Cum se chemau mușchii aceia? Mușchii de pe pieptul unui bărbat care deveneau atât de...

Mâinile ei continuară să danseze în aer, încă sculptând.

Atât de... bine definiți.

Firește, Poppy făcuse cursuri de desen. Era obligatoriu pentru toate domnișoarele. Profesorul ei îi vorbise despre mușchii corpului, dar nu-i pomenise niciodată despre mușchii de pe pieptul unui bărbat. Cum se numeau?

Ea aruncă o privire spre raftul cu cărți al căpitanului James. Se îndoia că ar găsi răspunsul pe care îl căuta în *Capodoperele agrare din Kent.*

Poppy se duse mai aproape de fereastră. Nu credea că putea să o vadă cineva de pe docuri. Afară era mai multă

lumină decât înăuntru.

– Câți ani ai? se întrebă ea.

José făcea o pauză acum, așezat pe una dintre lăzile pe care tocmai le mutase. Nu părea cu mult mai în vârstă decât ea. Sigur nu avea mai mult de 30 de ani. Și avea un păr frumos. Închis la culoare – mai închis decât al căpitanului, desigur, dar la fel de bogat. Probabil era la fel de moale și de fin.

Atinsese părul căpitanului cu câteva zile în urmă, când oceanul se agitase și o făcuse să-și piardă echilibrul. Ea se poticnise pentru câteva clipe și se apucase de primul lucru care îi venise la îndemână – și anume, capul căpitanului.

Desigur, fusese un simplu incident.

Părul lui José avea aceleași onduleuri. Lui Poppy îi plăcea. Dacă briza i-l învolbura alene, buclele îi alunecau neastâmpărate peste frunte. La Londra fusese un domn care avea părul așa, și toate doamnele leșinau pe capete în preajma lui. Bărbații cu părul vâlvoi au un șarm al lor, îi spusese lui Poppy una dintre cunoscutele ei. Însemna că era extrem de *viguros*. Lui Poppy i se păruse o aiureală, dar, acum, în timp ce îl urmărea pe José, vigoarea căpăta un înțeles cu totul nou.

Avea sentimentul că José era *foarte* viguros.

Era chipeș acest José al ei. Firește, nu se compara nici pe departe cu căpitanul, dar nu aveau cum să fie toți bărbații la fel de chipeși ca Andrew James.

– Dar, José, spuse ea cu voce tare, cred că ești pe aproape.

– Pe aproape de ce?

Poppy sări speriată, aproape vărsându-și ceașca de ceai. Căpitanul James stătea în pragul ușii privind-o cu sprâncenele arcuite și cu o expresie amuzată pe chip.

– N-ai ciocănit! îl acuză ea.

– Ba da, spuse el sec. Și cine este José?

Poppy se uită la el ca o nătângă, ceea ce poate că nu era rău, cum nu se simțea în stare să spună vreo vorbă de duh care să o ajute să scape basma curată. Nu-i venea să creadă că nu îl auzise ciocănind.

Deschizând ușa.

Sau închizând ușa.

Ea își drese glasul și îi dădu bună dimineața. Părea cea mai inspirată soluție.

Dar căpitanul James nu se lăsă dus de nas.

– La ce te uiți de ești așa încântată?

– La nimic! spuse ea mult prea apăsat. Adică la docuri, normal. Sunt sigură că nu este nimic interesant pentru *tine,* dar este primul lucru pe care îl văd care să nu fie doar o întindere nesfârșită de apă.

El își scoase pălăria.

– Ți-a fost dor de mine?

– Bineînțeles că nu.

El îi răspunse cu o înclinare ușor ironică a capului, apoi străbătu cabina agale și i se alătură la fereastră. Poppy se chinui din răsputeri să nu se agite când el lăsă ușor capul într-o parte și cercetă cu privirea scena din fața lor.

– Pare o zi obișnuită de încărcare a mărfurilor, spuse el.

Poppy rezistă impulsului de a bombăni un fel de încuviințare și, în schimb, scoase vreo câteva zgomote fără noimă și încuviință din cap.

Afară, José se apucase din nou de muncă, dar, din fericire, căpitanul James se uita în altă parte. Făcu semn cu mâna spre o navă aflată în apropiere și spuse:

– *Marabella* pleacă mâine în America de Sud.

– Serios? Ce palpitant!

– Este o călătorie mai lungă decât tot ce am făcut eu până acum.

– Îmi închipui, răspunse Poppy, încercând să nu-și lase atenția să hoinărească spre José, care continua să muncească fără cămașă.

– Nu cred că mi-ar plăcea, spuse căpitanul pe un ton gânditor.

– Ai putea să vezi Capul Horn, sublinie Poppy.

El ridică din umeri.

– Nu prea ajunge nimeni atât de departe spre sud. *Marabella* se îndreaptă spre Salvador.

– Salvador? repetă Poppy.

José părea că venea direct spre ea.

– În Brazilia, confirmă căpitanul.

Poppy încercă să-și amintească dacă Salvadorul fusese marcat pe harta descompusă, dar îl zări cu coada ochiului pe José, care se întindea din nou și...

– Vai, domnișoară Bridgerton, spuse căpitanul cu voce tărăgănată, tragi cu ochiul la un bărbat dezbrăcat?

– Nu este dezbrăcat, i-o întoarse Poppy.

Acum, că se gândea mai bine, ar fi fost mult mai înțelept să nege cealaltă parte a întrebării.

Căpitanul James zâmbi. Larg.

– Deci *tragi cu ochiul* la el.

– Nu trag cu ochiul la nimeni.

– Nu poți să negi că e un exemplar pe cinste, spuse căpitanul, frecându-și bărbia.

– Încetează!

– Foarte musculos.

Poppy simți cum îi ard obrajii.

– *Încetează!*

– *Acum,* înțeleg, spuse căpitanul cu evidentă încântare. El este José!

– Nu știu despre ce vorbești, mormăi Poppy.

– Ai ales bine, domnișoară Bridgerton. Pare un bărbat foarte harnic.

Poppy își dorea să intre în pământ.

El o bătu ușor pe umăr.

– Foarte sârguincios acest José al tău.

– De unde să știu eu cum îl cheamă?

Căpitanul pufni în râs.

– Pun pariu că i-ai pus deja un nume, i-ai născocit istoria familiei și o poveste tragică în spate.

Poppy era surprinsă că mai putea să vorbească. Cum se făcea că bărbatul din fața ei o cunoștea atât de bine după mai puțin de o săptămână petrecută pe mare?

Căpitanul James se rezemă de perete, încrucișându-și brațele cu un aer mulțumit. Avea un aer atât de masculin, și, ca prin minune, sărmanul José redeveni tată cu trei copii și un iepuraș.

– De ce te uiți așa la mine? întrebă Poppy bănuitoare.

– Oh, este cel mai distractiv lucru pe care l-am văzut toată ziua.

– E abia 9.30, mormăi ea.

– Draga mea domnișoară Bridgerton, continuă el, dacă voiai să vezi un bărbat fără cămașă, ți-aș fi îndeplinit încântat dorința.

Ea făcu ochii foarte mici.

– Ești un monstru!

– Dar un monstru adorabil.

– Cum de te suportă familia ta?

Și zâmbetul lui ucigător îi înflori pe buze.

– Nu ți-ai dat seama că am un șarm fără de sfârșit?

– Da, vezi să nu!

– Poți întreba pe oricine.

Ea îi aruncă o privire.

– Aș întreba, doar că singurul om cu care am vorbit toată săptămâna este Billy.

– Și cu mine, sublinie el cu voioșie.

– Tu nu ești o sursă de încredere.

Ca, de altfel, nici Billy.

Căpitanul chicoti din nou în timp ce se îndepărtă de ea, traversând cabina spre biroul lui.

– Oh, domnișoară Bridgerton, spuse el. Îmi doresc din inimă să nu ne fi intersectat așa, dar, dacă tot a fost să am un pasager neașteptat la bord, mă bucur nespus că ești tu.

Poppy doar îl privi lung.

– Mulțumesc?

– Este un compliment, o asigură el în timp ce își făcu de lucru la birou.

Folosi o cheie ca să deschisă sertarul de sus, scoase ceva din buzunarul de la haină și strecură înăuntru, apoi închise din nou sertarul. Firește, îl încuie. Îl încuia mereu.

În timp ce Poppy îl urmări din priviri, își dădu seama că era îmbrăcat ceva mai formal decât de obicei. Își pusese o vestă, iar cizmele lui păreau să fi fost lustruite. Și lavaliera era strânsă într-un nod de o precizie neobișnuită.

– Mi-a zis Billy că ai plecat foarte devreme azi-dimineață, spuse ea.

– Da. Imediat după răsărit. Am reușit să termin mai repede ce aveam de făcut.

Mintea lui Poppy se întoarse spre sertarul încuiat.

– Și ce ai avut de făcut?

– Hai, domnișoară Bridgerton, știi că nu are sens să pui întrebări la care nu o să răspund.

– Poate sper să te prind pe picior greșit.

– Cred că tocmai te-am prins eu pe picior greșit în dimineața asta.

Ea clipi.

– Ai uitat atât de repede de José? Ah, nestatornicia femeilor!

Poppy își dădu ochii peste cap ca să-i arate ce părere avea ea despre *asta*.

El își puse o mână în dreptul inimii.

– *O, nu-mi jura pe luna-nșelătoare,/ Ce-și schimbă discu-n fiecare lună,/ Nu vreau să fii și tu din cei ce mint*[4].

Shakespeare? Serios?

– *Romeo și Julieta,* spuse el, de parcă ea nu avea cum să-și dea seama din ce cita. Și am citat fără greșeală.

Oh, habar nu avea cu cine se punea. Ea își împinse ușor bărbia în față.

– *Nu, doamnelor, nu mai oftați,/ Bărbații toți înșală;/ Acum pe țărm, acum plecați/ N-au nici o socoteală*[5].

El răspunse la tirada ei cu o încuviințare din cap, apoi spuse:

– Nu am susținut niciodată că bărbații ar avea ceva *mai multă* socoteală. *Și* cred că faci mult zgomot pentru nimic.

Fără să vrea, Poppy era impresionată.

– Știu, spuse el, interpretându-i corect expresia. Mă pricep de minune la asta.

Ea își arcui o sprânceană.

– Și eu.

– Nu am nici o îndoială. Privirile lor rămaseră prinse într-o bătălie tăcută până când căpitanul spuse: Nu-mi mai vine în minte nici un vers de Shakespeare care să vorbească despre nestatornicie, ție?

– Nici mie, recunoscu ea.

Rămaseră amândoi locului, încercând să nu izbucnească în râs. În cele din urmă, căpitanul cedă.

– Oh, domnișoară Bridgerton, spuse el traversând cabina și oprindu-se în fața ei cu un zâmbet galeș. Cred că o să fii foarte fericită azi.

Lui Poppy i se aprinseră toate semnalele de alarmă.

– Ce vrei să spui?

– Este foarte frumos afară.

– Da, mi-am dat seama. Ea schiță spre el un zâmbet evident fals. Prin geam.

– Dar nu poți să-ți dai seama de toate prin geam. Poți să vezi soarele, dar nu poți să simți briza, nu poți să-ți dai seama de cât este de cald.

Poppy hotărî să-i facă pe plac.

– Bate briza azi?

– Da.

– Și cât este de cald?

– După cum îți dai seama din ținuta lui José, este căldură mare.

Poppy scoase un mârâit. Serios, chiar trebuia să înceteze cu asta.

– Pot să-ți dau un sfat? murmură el, aplecându-se atât cât să facă aerul dintre ei să pară mistuitor.

– Dacă nu te superi că nu o să țin seama de el.

– Ține-ți sarcasmul în frâu, măcar în după-amiaza asta. Suntem un fel de prieteni, nu-i așa?

Trebui să-și adune toate puterile, dar Poppy reuși să spună:

– Un fel.

– Ei bine, domnișoară Bridgerton, în calitatea mea de... un fel de prieten, mă întrebam dacă ți-ar plăcea să vizitezi cu mine Lisabona azi.

Ea încremeni.

– Poftim?

El zâmbi.

– Să repet?

– Dar mi-ai spus...

– M-am răzgândit.

– De ce?

– Contează?

Chiar da, însă nu atât de mult încât să despice firul în patru când, în sfârșit, putea să coboare de pe vas.

– Vreau să văd totul, spuse ea în timp ce se așeză ca să se încalțe cu cizmulițele.

– Ceea ce este, în mod evident, imposibil.

Ea ridică privirea în treacăt. Voia să-și strângă șireturile cât mai repede.

– Atunci să văd tot ce se poate.

– O să vedem tot ce se poate. Gura lui se curbă într-un zâmbet. Îți promit!

---

[4] William Shakespeare, *Romeo și Julieta,* Actul II, Scena II (n.tr.)

[5] William Shakespeare, *Mult zgomot pentru nimic,* Actul II, Scena II (n.tr.)

Capitolul 15

– Nu te întoarce, îi șopti Andrew la ureche lui Poppy, dar să știi că José se uită la tine. Pentru această remarcă fu răsplătit cu un cot în coaste. Ceea ce îl făcu să adauge: Încă nu și-a pus cămașa.

– Pfff!

Poppy nu-și dădu ochii peste cap, doar trimise o privire piezișă undeva în gol. Una peste alta, era un exemplu impresionant de „nici că-mi pasă“, dar știa el mai bine.

– Dar nu pot să nu mă întreb, spuse Andrew gânditor. De ce?

El așteptă. Ea avu nevoie de o clipă, dar îi pică în plasă.

– Cum adică de ce?

– De ce nu și-a pus cămașa? Nu este *atât* de cald afară.

El nu era sigur, dar i se păru că o aude mormăind. Și nu de încântare.

– Știi ce cred eu? o întrebă el.

– Sunt sigură că o să-mi spui.

– Mă bucur că ai întrebat, spuse el. Apoi se aplecă spre ea, oprindu-se cu buzele la doar câțiva centimetri de urechea ei. *Cred* că știe că stai cu ochii pe el.

Ea făcu o mișcare exasperată cu mâna liberă, ca și cum ar fi vrut să sublinieze că se concentra la drumul pe care îl avea în față.

– Nu stau cu ochii pe el.

– Ei bine, nu *acum*.

– Nici înainte.

– Hai, domnișoară Bridgerton, nici n-ai fi putut să nu te uiți la un bărbat pe jumătate dezbrăcat. Sincer, mi-aș schimba părerea despre tine dacă nu ai fi făcut-o.

De data asta, ea chiar își dădu ochii peste cap.

– Nici nu-l poți condamna, continuă el, îndrumând-o pe malul apei spre un loc unde vizitiilor de birje le plăcea să-și aștepte clienții. Nu se întâmplă atât de des ca o doamnă așa bine îmbrăcată să coboare de pe un vas comercial.

Poppy își privi rochia cu o grimasă.

– Nu prea mai arată așa bine.

– Tu arăți minunat, spuse el.

Nu era o minciună. *Ea* arăta minunat, chiar dacă nu la fel se mai putea spune și despre rochie. Rezistase foarte bine, după toate câte se întâmplaseră, dar nu fusese făcută pentru a fi purtată zi și noapte timp de o săptămână. Materialul albastru era acum teribil de șifonat, și, cum Poppy nu-și purtase deloc cizmulițele în cabină, un strat gros de praf i se contura pe tiv. Mai avea și o pată uleioasă, care era probabil de unt, pe o parte a fustei, dar, dacă ea nu o observase încă, el sigur nu avea de gând să i-o menționeze.

– José chiar se uită la mine?

Îl luase în serios și nu îndrăznea să verifice singură. Vorbi din colțul gurii. Nici măcar nu își întoarse capul ca să se uite la Andrew.

Astfel că, firește, el spuse:

– *Toată lumea* se uită la tine.

Ea se împiedică.

– Tu vorbești serios?

– Sunt serios ca scorbutul, spuse el vesel.

Ea făcu o pauză.

– Chiar ai spus „serios ca scorbutul“?

– Pe un vas, nu există nimic mai serios decât scorbutul. Epuizare, durere... și asta e doar în interior. În cele din urmă, încep să se retragă gingiile și-ți cad dinții. El înclină capul spre ea de parcă ar fi vrut să i se destăinuie. Presupunând că nu ți-au căzut deja. Din păcate, marinarii nu sunt prea cunoscuți pentru igiena lor orală.

Poppy se încruntă îngândurată.

– Hmm.

Un răspuns surprinzător de blând. El ripostă cu un:

– Hmm?

Pentru că el era sclipitor și avea un discurs coerent.

În realitate, își petrecuse o grămadă de timp fluturând tot felul de lucruri dezgustătoare (la propriu și la figurat) prin fața femeilor din familia lui. De obicei, poveștile cu gingiile care sângerau și dinții care putrezeau meritau o reacție mai serioasă.

– *Tu* ai avut scorbut? îl întrebă ea.

El zâmbi, dezvelindu-și dinții. Le avusese pe toate, ceea ce nu era de colo. Era marinar. Hoinărise prin tot felul de taverne de pe la docuri. Nu puteai să faci asta fără să-ți iei porția de pumni în față de vreo câteva ori.

Totuși, Poppy nu păru impresionată de dantura lui perfectă.

– Asta nu înseamnă că n-ai avut. Sunt sigură că nu rămâne toată lumea fără dinți.

– Adevărat, răspunse el, dar zâmbetul meu este cuceritor, nu crezi?

El zâmbi din nou, mai larg, ca să își sublinieze spusele.

– *Căpitane James.*

– Cât pari de revoltată, o tachină el, dar, ca să-ți răspund la întrebare, nu, nu am avut scorbut. Dar ar fi fost surprinzător să fi avut. N-am plecat niciodată într-o călătorie foarte lungă.

– Scorbutul apare mai des în călătoriile lungi?

– Da. În general, Infinity rămâne îndeosebi în apele europene, și n-am prea avut cazuri.

Ea se gândi o clipă.

– Ce ar însemna o călătorie foarte lungă?

– Ca să ajungi în India, ți-ar trebui vreo patru luni bune. În unele părți din America de Sud la fel.

Poppy se cutremură.

– Sună îngrozitor.

– Sunt de acord.

Andrew mulțumea cerurilor (sau, cel mai adesea, regelui) că nu i se ceruse niciodată să îndeplinească o misiune în afara Europei. Iubea marea, dar *adora* clipa în care pășea pe uscat. Și, chiar dacă se minuna deseori de cât de mult din lume era reprezentată de apă, era pe deplin conștient că nu experimentase niciodată adevărata infinitate a oceanului.

Era chiar ironic că vasul lui purta același nume.

– Navele se opresc adesea pe parcurs, îi spuse el lui Poppy, dar nu întotdeauna. Am auzit recent de o călătorie în India care a durat douăzeci și trei de săptămâni.

Ea rămase mută de uimire.

– Fără nici o oprire?

– Asta mi s-a spus. În orice caz, insist să am fructe în fiecare călătorie, chiar și pentru călătoriile scurte, cum a fost a noastră.

– Fructe?

– Se pare că țin boala la distanță.

– De ce?

– Habar n-am, recunoscu el. Sincer, nu sunt sigur că știe cineva. Dar nu o să mă apuc să contrazic dovezile.

– Fructe, murmură ea. Fascinant. Mă întreb cum și-au dat seama.

– Tind să cred că prin simplă observație.

Ea încuviință din cap absent, așa cum făcea când se pierdea în gânduri.

Îi plăcea să o privească. Uneori, ar fi putut să jure că aproape o *vedea* cum gândea.

Andrew nu se gândise niciodată prea mult la faptul că femeilor nu li se permitea să urmeze studii superioare, dar era mare păcat că Poppy Bridgerton nu se dusese la universitate. Curiozitatea ei nu avea limite. Punea întrebări despre tot și toate, și el era sigur că păstra bine toate răspunsurile pentru a le scoate din mânecă mai târziu.

Sau pentru a le studia mai târziu. Adeseori, o surprindea doar *cufundată în gânduri*. Poppy era o parteneră de discuție cu o minte foarte ascuțită, dar își petrecea mult timp gândindu-se la întrebări profunde.

Sau credea el că erau întrebări profunde. Putea la fel de bine să-i plănuiască moartea.

– De ce zâmbești? întrebă ea cu un aer bănuitor.

– Pentru că nu am scorbut? glumi el.

Ea îi înfipse un cot în coaste. Și *asta* făcea des.

– Dacă vrei să știi, mă gândeam că păreai pierdută în gânduri, ceea ce m-a făcut să mă întreb la ce anume te gândeai. Și am ajuns să mă întreb dacă nu cumva îmi plănuiești moartea.

– Oh, n-am mai făcut asta de câteva zile, spuse ea veselă.

– Cu timpul, chiar devin mai simpatic.

Ea pufni.

– O să o iau ca pe un da, spuse el. Dar pot să întreb la *ce* te gândeai atât de profund?

– La scorbut, spuse ea.

– Încă?

Ea ridică din umeri.

– Am multe la care să mă gândesc. Ai vreo carte în care să se vorbească despre asta? Aș putea citi pe drumul de întoarcere. Ar fi mult mai interesant decât ingineria otomană.

Personal, lui Andrew i se părea că ingineria otomană era fascinantă, dar era conștient că puțini îi împărtășeau această pasiune atipică.

– Nu cred, spuse el, dar acum, că ai menționat asta, probabil ar trebui să cumpăr o carte despre medicină.

Nu aveau doctor pe Infinity. Era un vas mult prea mic pentru asta. Un ghid al bolilor ar fi de ajutor data viitoare când s-ar îmbolnăvi cineva.

– Poți să cumperi cărți în engleză din Lisabona? întrebă ea.

– Dacă ar fi posibil, mă îndoiesc că o să găsesc ceva atât de specific.

Ea făcu un semn parcă pentru a spune „A meritat încercarea", apoi se cufundă în tăcere, încruntarea ei gânditoare desenându-i două cute între sprâncene.

Iar se gândea. Sau încă se gândea. Andrew zâmbi. Dacă se apleca spre ea, oare putea să audă cum se mișcau rotițele în mintea ei?

– Mă întreb..., spuse ea încet.

El așteptă. Ea nu își termină gândul.

– Te întrebi..., o îndemnă el în cele din urmă.

Ea clipi, de parcă ar fi uitat că era posibil ca el să o asculte.

– Cred că problema trebuie să fie una din două chestii: fie organismul are lipsă vreo substanță nutritivă – probabil ceva de care nu poți face rost într-o călătorie lungă, dar care există în fructe –, fie boala se răspândește de la un om la altul, și există ceva în fructe care acționează ca un leac.

– De fapt, îi spuse el, fructele par să acționeze și ca măsură de prevenție, și ca leac.

– Serios? Ea păru aproape dezamăgită. Ce păcat! Adică firește, e *bine* că sunt și una, și alta. Dar, din perspectiva cercetării, ar fi mult mai ușor să ne dăm seama de ce dacă ar fi doar una sau alta.

– Nu neapărat. Dacă avem un caz în care organismul nu primește o anumită substanță nutritivă care se află în fruct, s-ar explica de ce fructul este și măsură de prevenție, și leac.

– Desigur! Toată fața ei se lumină. Ești genial!

– Vai, te-am convins, în sfârșit.

Ea nici măcar nu observă gluma lui.

– Totuși, mă întreb ce este *în* fruct. Și este valabil doar pentru fructe? Dar pentru legume? Un suc de fructe ar rezolva problema?

– Tind să cred că da. Pe unele nave se pun lămâi în grog.

Detaliul acesta păru să o intereseze.

– Capătă un gust mai bun?

– Nu chiar.

El chicoti, și o luară din nou la pas. Se vedeau în față mai multe birje, și el îi spuse că voia să închirieze una.

– Nu putem să mergem pe jos? îl întrebă Poppy. Este o zi atât de frumoasă, și sunt atât de fericită că am ieșit la aer.

– Nu e prea departe ca să mergem pe jos, recunoscu el, dar unele zone de pe drum sunt cam dubioase.

Ochii ei se îngustară în timp ce se gândi la spusele lui.

– *Cam* dubioase sau – ea făcu o mică pauză – dubioase?

– Există vreo diferență?

– Cam da.

Nu te dezamăgea niciodată când venea vorba despre despicat firul în patru.

– Foarte bine, încuviință el, sunt doar cam dubioase.

El se gândise să câștige timp prin închirierea unei trăsuri, dar Poppy avea dreptate. Era o zi mult prea frumoasă ca să te închizi într-o trăsură prăfuită, chiar dacă numai pentru zece minute.

O luară spre Baixa, explicându-i că aceasta era zona centrală pentru portughezi. Nu erau prea multe lucruri interesante pe drum, dar Poppy se dovedi fascinată de tot.

– Billy mi-a zis să încerc mâncarea, spuse ea. Mai ales dulciurile. Zicea despre un fel de gogoși care îi plac în mod deosebit.

– *Malasadas,* confirmă Andrew. Sunt divine.

– Divine? îl tachină ea. Nu m-aș fi gândit că ești genul care să vorbească despre mâncare în termeni atât de spirituali.

– De fapt, *malasadas* se fac înainte de Paște, deși nu știu exact de ce. Probabil e ceva legat de postul catolic. Dar ar trebui să găsim și în perioada asta.

Bineînțeles, la colțul următor, văzură un om care stătea în fața unui vas cu ulei încins și avea un castron mare cu aluat pe masa din spatele lui.

– Te așteaptă *malasadas,* spuse Andrew, schițând cu brațul un arc orizontal plin de eleganță.

Murind de nerăbdare, Poppy se apropie de vânzător, care se apucă imediat să o îmbie într-o portugheză vorbită la repezeală.

– Nu, nu, îmi pare rău! spuse Poppy neputincioasă. Nu vorbesc...

Se întoarse spre Andrew cu ochi mari care îi spuneau: „Ajută-mă!“

El se apropie.

– *Dois malasadas, por favor!*

– *Só dois?*

Vânzătorul păru scandalizat. Își duse teatral o mână în dreptul inimii și își reluă cuvântarea, de data aceasta, arătând cu degetele mărimea *malasadas*.

– Ce zice? întrebă Poppy.

– Vorbește prea repede pentru mine, recunoscu Andrew, dar sunt sigur că încearcă să ne convingă că *malasadas* sunt prea mici ca să mâncăm doar câte una.

– *Pequeno,* spuse bărbatul cu toată seriozitatea. *Muito pequeno*.

– *Quatro,* spuse Andrew ridicând patru degete.

Bărbatul scoase un oftat dramatic și ridică șase degete.

– *Seis*.

– Eu pot să mănânc trei, ciripi Poppy. Probabil aș putea mânca și șase.

Andrew îi aruncă o privire.

– Nici nu știi cât de mari sunt.

– Tot aș putea să mănânc șase.

El își ridică mâinile în semn că se dădea bătut.

– *Seis,* îi spuse el vânzătorului ambulant. Se întoarse spre Poppy. Le vrei pe ale tale date prin zahăr?

Ea se trase brusc înapoi, evident uluită de o asemenea întrebare.

– *Desigur*.

– Îmi pare rău, spuse el, fără să se mai obosească să-și ascundă amuzamentul. A fost o întrebare stupidă.

– Într-adevăr.

Era greu să nu râzi, dar Andrew reuși să-și stăpânească veselia și doar să schițeze un zâmbet, uitându-se cum Poppy îl urmări pe portughez înșfăcând bucăți de aluat din castron, apoi rulându-le cu măiestrie în sfere de dimensiuni identice. Una câte una – dar foarte repede –, le azvârli în ulei, făcându-le semn lui Andrew și lui Poppy să se dea în spate, ca să nu-i stropească.

– Aluatul este foarte galben, zise Poppy, ridicându-se pe vârfuri în timp ce aruncă o privire în castron. Probabil a folosit foarte multe ouă.

Andrew ridică din umeri. Habar nu avea ce-ți trebuia ca să faci *malasadas*. Știa doar că îi plăcea să le mănânce.

– Știi cum să spui *ou* în portugheză?

– Mă tem că nu.

– Am crezut că ai nevoie să înțelegi limba ca să-ți faci treburile pe aici.

De data asta lui nu i se mai păru că ea încerca să smulgă informații despre munca lui.

– De fapt, nu am nevoie să știu prea multe, spuse el. Și ajung să discut rareori despre *ouă*.

– Miroase atât de bine, spuse Poppy cu un oftat aproape senzual. De cât timp e nevoie ca să se facă?

– Nu cred că mai durează mult, spuse Andrew, încercând să ignore fiorul învăpăiat pe care oftatul ei îl aprinsese înăuntrul lui.

– Ooooooh... abia aștept.

Aproape că se apucă să țopăie de entuziasm, legănându-se pe picioare, ridicându-se pe vârfuri, apoi coborând pe călcâie.

– Ai zice că n-ai fost hrănită pe Infinity.

– Nu te hrănești cu *astea*. Poppy își arcui gâtul ca să se uite în vasul cu ulei. Cred că sunt aproape gata.

Vânzătorul ambulant apucă o pereche lungă de clești și scoase prima *malasada*. Strălucea într-un maroniu-auriu când omul o ridică și îl întrebă pe Andrew:

– *Açúcar*?

Poppy s-ar fi dezlănțuit într-o răzmeriță de toată frumusețea dacă i-ar fi refuzat zahărul, așa că Andrew spuse:

– *Sim, por favor.*

Vânzătorul trecu *malasada* printr-un castron cu zahăr aromat, apoi repetă aceleași mișcări până scoase toate cele șase gogoși din ulei. Folosind cleștele, le rostogoli prin vasul cu zahăr până le acoperi cu un strat zdravăn de pulbere dulce.

Când Andrew băgă mâna în buzunar după câteva monede, aruncă o privire spre Poppy, care aproape tremura de nerăbdare. Își ținea mâinile strânse la piept, frământându-și degetele, de parcă s-ar fi străduit din răsputeri să nu întindă mâna ca să înșface deliciile.

– Haide, spuse el, incapabil să-și înăbușe amuzamentul din voce. Servește-te!

– Nu o să frigă?

– Nu poți să afli decât într-un fel.

Cu un zâmbet șovăielnic, ea se întinse și apucă una dintre *malasadas* din castron. O duse la buze și, cu grijă, mușcă o bucățică.

– Nu e prea fierbinte, îl anunță ea, apoi luă o gură zdravănă. Oh, icni ea.

– Îți place?

– *Oh!*

– Înțeleg că da.

– *Ohhhhh!*

Andrew simți brusc nevoia de a-și aranja lavaliera. Și poate pantalonii. Dumnezeule, fusese cu femei care atinseseră punctul culminant cu mai puțină pasiune.

– Bine! spuse el un pic prea jovial. Trebuie să plecăm!

Îi întinse vânzătorului ambulant ceva mai multe monede decât ar fi trebuit, apoi luă restul de *malasadas* din zahăr și o împinse ușor pe Poppy spre oraș.

– Nu vrem să întârziem, spuse el.

– La ce?

Îi întinse cele două *malasadas* ale ei.

– Am spus că o să-ți arăt tot ce se poate, nu-i așa? Dacă vreau să mă țin de promisiune, trebuie să ne mișcăm.

Ea ridică din umeri și zâmbi bucuroasă, apoi mai mâncă o gogoașă.

– N-aș putea locui niciodată aici, spuse ea, uitându-se la ultimul gogoloi de aluat aproape cu melancolie. Aș mânca paisprezece gogoși din astea în fiecare zi și m-aș face cât casa.

– Paisprezece?

– Sau mai multe. Ea își linse zahărul de pe degete. Probabil mai multe.

Buzele lui Andrew se întredeschiseră în timp ce el urmări cum limba ei trece peste firele de zahăr. Era fascinat, aproape paralizat de dorința de a-i șterge chiar el cu un sărut zahărul de pe buze. Nu trebuia să se miște din loc, nici măcar un centimetru, altfel ar fi...

Nu știa *ce* ar fi făcut. Ceva ce nu trebuia. Nu aici. Nu cu ea.

Dar era atât de frumoasă aici, afară, la lumina soarelui.

Nu, nu frumoasă. Strălucitoare. Ceea ce îl impresiona în asemenea măsură venea din interiorul ei. Era atât de

fericită, atât de plină de bucurie și de încântare, încât mai că părea să strălucească, atrăgându-i pe toți spre orbita ei.

Era imposibil să fii lângă ea și să nu simți aceeași bucurie.

– La ce te uiți? îl întrebă ea, încă zâmbind.

– Ai firimituri pe față, minți el.

Dar el își dădu repede seama de cât fusese de inspirat, pentru că ea își duse imediat mâna la față și spuse:

– Unde? Aici?

– Ei, nu, pe... ah...

El făcu o mișcare vagă, care nu o lămuri în nici un fel.

– Aici? întrebă ea nesigură, atingând un loc lângă ureche.

– Da, spuse el, poate cu ceva mai mult entuziasm decât ar fi trebuit.

Dar nu minți de data asta. Din dorința de a găsi firimiturile inexistente chiar își împrăștiase vreo câteva pe piele.

Poppy și le șterse.

– E mai bine?

„Nu."

– Da, spuse el.

Nu era sigur că se putea simți mai bine dacă nu o trăgea după un colț și nu o săruta.

Ceea ce *nu* avea să se întâmple.

Sau asta își tot spunea în sinea lui.

Capitolul 16

Poppy se simțea în al nouălea cer.

Sau poate doar în Lisabona.

Ducă-se, decise ea. Al nouălea cer nu avea decât să revină, în ziua următoare, la ceea ce era cu adevărat, cu îngerași plutind pe norișori și toate cele. Dar, azi, era Lisabona, Portugalia, și nimeni nu o putea convinge de contrariul.

Încă nu-i venea să creadă că Andrew James se răzgândise și o lăsase să coboare cu el pe uscat. Aproape că era de ajuns pentru a o face să-și regândească jurământul împotriva recunoștinței.

Aproape.

Sau...

Aruncă o privire în jur, spre cerul albastru, superbul castel ruinat de pe deal și fărâmele de zahăr și de scorțișoară care îi rămăseseră sub unghii.

Poate că avea să revină asupra jurământului doar pentru o zi.

Azi – atât timp cât raiul se transformase într-un oraș din Portugalia –, Poppy Bridgerton avea să îi fie recunoscătoare căpitanului James pentru că o adusese aici.

De mâine avea tot timpul să încerce să nu se gândească la ceea ce era posibil să o aștepte acasă.

Apropo... Nu știa cât timp își propusese el să rămână la Lisabona.

– Mâine plecăm? îl întrebă ea. Ți-ai terminat treburile?

– Da. În mod normal, am rămâne la Lisabona câteva zile, dar, dată fiind situația noastră... Căpitanul își însoți cuvintele cu un semn ironic din cap în direcția ei. Cred că cel mai bine este să ne întoarcem cât de curând, nu?

– Bineînțeles, spuse Poppy, și vorbea foarte serios.

Cu fiecare zi în care lipsea, șansele ca Elizabeth să anunțe dispariția ei erau tot mai mari. Tot mai mari ca Poppy să-și petreacă restul vieții trăind sub auspiciile unui scandal.

Dar nu avu cum să nu se gândească la cât de mult i-ar fi plăcut să mai rămână o zi la Lisabona. Se distra de minune, și nu credea că se simțea așa doar pentru că scăpase, în sfârșit, dintre cei patru pereți ai cabinei.

Era mult mai mult decât atât. În timp ce se plimbă pe străzile forfotind de viață ale capitalei portugheze, își dădu seama că nu era doar prima dată când vizita o țară străină, dar și prima dată când călătorea într-un loc atât de nefamiliar.

Nu era deloc același lucru.

Poppy fusese în mai multe locuri din Anglia, dar, chiar dacă vizitase orașe noi, nu le simțise niciodată nefamiliare. Urechile ei auziseră vorbindu-se aceeași limbă pe care o vorbea și ea dintotdeauna, ochii ei văzuseră magazine și biserici pe care le găsea și în satul natal. Tot ce era nou pentru ea rămânea totuși ușor de înțeles.

Dar astăzi era ca și cum cineva ar fi luat-o din lumea ei și ar fi răsucit-o ca pe platoul rotativ de pe o masă, dându-i drumul într-un loc în care nimic nu era cum știa ea.

Nu putea să citească indicatoarele – ei bine, le putea *citi*, firește, portugheza folosea în mare parte același alfabet ca engleza –, dar rareori intuia ce însemnau.

Era ciudat – și palpitant – să asculte discuții în altă limbă, să constate că sute de oameni purtau conversații obișnuite și ea habar nu avea ce spuneau. Se gândi la toate momentele în care auzise discuțiile diferiților trecători în timp ce ea și mătușa se plimbau prin Londra (singurul loc în care fusese ea vreodată și care era mai aglomerat decât Lisabona). Nu își dorise să tragă cu urechea, dar era imposibil să nu prinzi câteva cuvinte pe ici, pe colo: două femei discutând despre prețul lânii, un copil care voia ceva dulce.

Firește, o lua pe ghicite, ghidându-se după expresiile feței și după tonul vocii. Un bărbat și o femeie se certau peste drum – nimic prea serios, dar, în mintea lui Poppy, erau soț și soție, iar femeia era supărată pe soțul ei pentru că venise acasă târziu cu o seară înainte.

După expresia stânjenită a bărbatului, Poppy nu credea să aibă vreo scuză bună.

În față, două domnișoare vorbeau cu mare entuziasm în ușa atelierului foarte elegant al unei modiste. Era evident că proveneau din familii înstărite. În dreapta lor stătea o doamnă mai în vârstă, cu o expresie teribil de plictisită pe chip – sigur era una dintre însoțitoarele lor.

La început, Poppy crezu că doamnele discutau poate despre pălăriile pe care tocmai le cumpăraseră, dar își regândi teoria cât de curând. Ochii le scânteiau de încântare. Fata cea blondă, în special, ai fi zis că mai avea puțin și exploda de bucurie.

Era îndrăgostită. Poppy era sigură. Vorbeau despre un domn, hotărî ea, și dacă domnul avea să o ceară de soție.

După chicotele încântate, Poppy își închipui că da.

Oamenii și limba nu erau singurele lucruri străine. Orașul era plin de o vioiciune pe care nu ai fi întâlnit-o

niciodată la Londra. Poate determinată de limpezimea cristalină a cerului sau de acoperișurile de un roșu strălucitor ale clădirilor.

Sau poate de cele patru *malasadas* pe care le mâncase cu doar o oră mai devreme.

Poppy era fascinată.

Căpitanul James se dovedea a fi un ghid fermecător și bine pregătit. Nu se plânse când ea se opri să se uite la fiecare vitrină sau când insistă să intre într-o biserică pentru a admira fiecare vitraliu. De fapt, păru chiar să se bucure de încântarea ei.

– Oh, uită-te la astea! spuse ea probabil pentru a zecea oară în ultimele cinci minute.

La fiecare magazin sau tarabă unde găsise ceva demn de arătat.

De data aceasta, era vorba despre o bucată fină dintr-un in pal, cu o broderie minunată de-a lungul tivului. O puteai folosi pentru o rochie, se gândi Poppy, cu tăieturile elaborate de la tiv, sau poate pentru o față de masă, deși i-ar fi fost groază să nu cumva să verse cineva vin pe ea. Nu mai văzuse niciodată o asemenea broderie, și ea chiar își petrecuse mult timp prin cele mai elegante magazine din Londra.

– Ar trebui să o cumperi, spuse căpitanul.

Ea îi aruncă o privire nesigură.

– Nu am bani, și, în plus, cum Dumnezeu să explic de unde o am când o să mă întorc acasă?

El ridică din umeri.

– Ai putea spune că ai luat-o din Cornwall.

– Cornwall? De unde îi venise ideea *asta?* Ba mai mult... Măcar se fac astfel de lucruri în Cornwall?

– Habar n-am. Dar tocmai asta este frumusețea poveștii. Mă îndoiesc sincer că știe cineva.

Poppy clătină din cap.

– Nu pot spune că am fost în Cornwall pentru două săptămâni. Este aproape la fel de puțin probabil ca Portugalia.

– Aproape? repetă el, fără să pară că o ia peste picior.

– Ar fi la fel de greu de explicat, spuse ea.

El nu părea convins.

– Habar n-ai ce mă așteaptă în Anglia, îi spuse ea.

Sincer, era puțin tulburată de lejeritatea pe care o afișa.

– Nici tu nu știi ce te așteaptă, ripostă el.

Și, chiar dacă avea dreptate, iar cuvintele lui nu erau spuse cu răutate, i se păru că afirmația ascundea o lipsă de înțelegere a situației în care se afla.

Nu, nu era asta. El îi înțelegea perfect situația. Ceea ce nu pricepea el era cât de greu îi era lui Poppy să-și aștepte orbește soarta.

Poate că el era genul de om care aștepta să aibă toate informațiile înainte de a-și face planuri, dar ea, nu. Dacă însemna să vină cu o duzină de idei pentru fiecare plan pe care îl avea, fie.

Cu alte cuvinte:

Se gândise la posibilitatea (minunată) ca Elizabeth să nu fi spus nimănui că Poppy dispăruse.

Se gândise la posibilitatea ca Elizabeth să fi spus familiei lui Poppy, dar nimănui altcuiva.

Dar dacă soțul lui Elizabeth revenise acasă devreme?

Dacă slujitoarea lui Elizabeth îi promisese lui Elizabeth că avea să tacă, dar apoi îi spusese ceva surorii ei?

Dacă slujitoarea nu avea o soră? Dacă era singură pe lume și nu o avea decât pe cea mai bună prietenă din

copilărie, cu care coresponda des și care se întâmpla să locuiască la Londra și să lucreze pentru ducesa de Wyndham?

Poppy o întâlnise pe ducesă o singură dată și nu credea că marea doamnă o plăcuse prea mult. Sigur nu atât de mult încât să păstreze sub tăcere *asemenea* vești.

Dar dacă ducesa de Wyndham avea la jocurile de noroc datorii pe care nu voia să le afle soțul ei? Poppy nu auzise niciodată zvonuri în acest sens, dar era cu *putință*. Și, dacă ducesa avea datorii la jocurile de noroc, se putea gândi la șantaj ca să facă rost de bani.

Acestea erau întrebările care – ei bine, nu, nu o țineau pe Poppy trează noaptea. De fapt, ea dormea foarte bine. Oceanul părea să o legene precum un leagăn. Dar se gândea la aceste întrebări cât era ziua de lungă. Rămânea cu privirea pierdută spre ocean și se gândea, se gândea, se gândea.

Dar ea nu voia să se certe, nu astăzi, așa că făcu tot posibilul să nu pară bătăioasă când spuse:

– Este adevărat că nu știu ce mă așteaptă. Se poate ca fiecare lucru care putea să meargă bine *chiar* să fi mers bine. Și nu ar fi un lucru minunat? Dar asta nu m-a împiedicat să nu mă gândesc la fiecare scenariu posibil, apoi să încerc să elaborez un plan ca să fac față fiecărei situații.

El se uită la ea cu o privire sinceră și pătrunzătoare.

– Spune-mi, spuse el.

Ea clipi.

– Poftim?

– Spune-mi unul dintre planurile tale.

– Acum?

El ridică din umeri, de parcă ar fi spus: „De ce nu?“

Buzele ei se întredeschiseră de surprindere în timp ce ea aruncă o privire prin magazin. Părea un loc nepotrivit pentru o discuție atât de delicată.

– Nimeni nu ne poate înțelege, spuse el. Și, chiar dacă ar putea, nu cunoști pe nimeni aici.

– Mai târziu, spuse ea.

Era bucuroasă că o întrebase, dar cu siguranță nu era pregătită să discute despre viitorul ei în mijlocul unui magazin de țesături din Portugalia. Era aproape amuzată că el îi sugerase asta. Era ceva atât de tipic pentru un *bărbat.*

– La cină, spuse el. O să-ți reamintesc.

Ea încuviință din cap.

– Luăm cina pe navă?

– Nu ți-aș face niciodată asta, spuse el pe un ton jucăuș. Aceasta este ziua ta în Lisabona. O să ne ducem într-o tavernă care îmi place mie. Cred că o să-ți placă. Acum – făcu un semn spre bucata de material –, să-ți cumpăr asta?

În mod normal, Poppy nu s-ar fi gândit să accepte un astfel de cadou de la un gentleman. Dar, chiar dacă acestea nu erau împrejurări normale, tot ar fi trebuit să refuze.

– Nu pot, spuse ea cu părere de rău. Dar o să încerc să-mi amintesc detaliile. Aș putea să învăț tipul ăsta de cusătură.

– Brodezi?

El păru surprins. Ea nu știa de ce. Majoritatea femeilor învățau să facă diferite feluri de broderii.

– Nu atât de bine, îi spuse ea, trecându-și ușor degetele peste desfășurarea elegantă a cusăturilor. Dar îmi place. Mă liniștește. Îmi limpezește mintea.

Acum, *păru* surprins de-a binelea.

– Iartă-mă dacă mi-e greu să cred că ai vreodată mintea limpede.

Ce afirmație ciudată! Dacă ar fi spus-o pe orice alt ton, Poppy ar fi putut să o ia ca pe o insultă.

– Ce vrei să spui cu asta?

– Tu te *gândești* mereu.

– Nu asta înseamnă să fii om?

– Tu ești diferită, spuse el, și, în mod ciudat, lui Poppy îi plăcu să știe că o vedea așa.

– Tu ai ceva de genul? întrebă ea. Ceva ce poți face cu mâinile ca să-ți liniștești mintea?

El o studie cu o privire de o intensitate stranie, iar ea nu era sigură dacă înțelesese ce voise să spună.

– Un lucru pe care îl poți face și în același timp să porți o conversație, dacă este nevoie, dar care... te calmează. Ea ridică din umeri neputincioasă. Nu știu cum altfel să-ți explic.

– Nu, înțeleg, spuse el.

Șovăi o clipă – sau poate doar își alegea cuvintele cu mare grijă. Dar apoi se întinse și atinse broderia pe care tocmai o admirase ea.

– Îmi place să construiesc castele din cărți de joc, spuse el.

Pentru o clipă, ea rămase fără cuvinte.

– Poftim?

– N-ai făcut niciodată un castel din cărți de joc? Folosești cărțile de joc obișnuite și le așezi pe primele două în formă de T. El îi arătă cu mâinile, de parcă ar fi ținut cărți reale. Apoi o aduci pe a treia și faci un H. N-ai cum altfel să începi. Ei bine, presupun că ai putea încerca să construiești în triunghiuri, dar asta este foarte avansat. Nu recomand.

Poppy se uită lung la el. Nu ar fi crezut că putea să ia așa ceva în serios.

Nu credea că exista om care să ia așa ceva în serios. Dar i se părea nespus de fermecător că el o făcea.

– După ce ai făcut baza, continuă el, poți să construiești după pofta inimii. El se opri. Sau până când vine unul dintre frați și distruge toată structura.

Poppy chicoti. Își putea imagina o scenă asemănătoare la ea acasă.

– Nu cred că am făcut vreodată asta, spuse ea. Nici măcar nu mi-a trecut prin cap că se poate construi ceva cu cărți de joc.

– Îți trebuie mai multe pachete, spuse el cu un aer de specialist în domeniu. Dacă vrei să faci lucrurile interesante.

– Din păcate, viața mea nu a fost decât interesantă în ultima vreme.

El izbucni în râs.

– Poate găsesc un pachet sau două aici în Lisabona și îți arăt mâine.

– Pe *vas?*

– Da, corect. Timid, el strânse din buze. Nu o să meargă.

Ieșiră din magazin și reveniră pe străzile pline de viață din Baixa. Chiar era o zonă minunată, dar lui Poppy îi veni ceva în gând și se întoarse spre căpitan pentru a-l întreba:

– De ce partea asta de oraș pare atât de nouă?

– Ah! El se opri din mers și se întoarse spre ea aproape cu aerul unui profesor. A fost un cutremur acum vreo treizeci de ani. Devastator. Mare parte din orașul vechi a fost distrusă.

Poppy aruncă imediat o privire în jur, ca și cum ar fi putut vedea semne ale cutremurului la treizeci de ani după

ce se întâmplase.

– Această zonă a fost complet reconstruită, spuse căpitanul.

– Cât de mărețe sunt toate străzile! murmură Poppy, alunecând cu privirea spre malul apei. Atât de drepte!

Nu era sigură că exista o stradă atât de dreaptă și de lungă în toată Anglia.

– Noul oraș a fost construit ca o rețea. El desenă un arc amplu cu brațul. Vezi câtă lumină oferă. S-a îmbunătățit și calitatea aerului, pentru că nu mai rămâne blocat.

Poppy nu observase înainte, dar o briză minunată și proaspătă îi gâdila pielea. Încercă să-și amintească dacă simțise vreodată asta la Londra. Nu reuși.

– Este remarcabil, spuse ea, întinzând gâtul ca să privească de-a lungul străzii.

Era ceva de-a dreptul armonios în înlănțuirea de clădiri. Fiecare era *aproape* la fel cu anterioara, având patru sau cinci etaje, cu intrări arcuite. Ferestrele erau uniforme, de aceeași dimensiune la fiecare etaj al fiecărei clădiri și toate dispuse la aceeași distanță unele de altele.

Ar fi trebuit să creeze o monotonie plictisitoare, dar nu era așa. Deloc. Fiecare clădire avea propria individualitate, cu mici diferențe care confereau străzii un aer de bucurie. Unele clădiri erau pictate, altele, nu. Una era acoperită cu țiglă. Majoritatea aveau balcoane la primul etaj, deasupra magazinelor, dar vreo câteva aveau fațade plate și alte câteva erau amenajate cu balcoane la fiecare fereastră până sus. Și nu aveau toate aceeași lățime. Clădirile mai mari aveau șase sau opt ferestre, dar multe altele aveau doar trei.

Și totuși, cu toate aceste diferențe, se potriveau perfect. De parcă nu ar fi putut să fie construite altundeva.

– Este frumos. Atât de modern!

Se uită la căpitanul James. O privea cu o intensitate curioasă, de parcă îl interesa cu adevărat ce părere avea ea despre arhitectură. Ceea ce era absurd. Pentru că de ce să îl intereseze? Aceasta nu era casa lui. El nu avea nimic de-a face cu arhitectura.

Și totuși, cu ochii ațintiți spre ea, atât de strălucitor de albaștri și de iscoditori, i se păru aproape imperativ să-și împărtășească gândurile.

– Ce mi se pare cel mai interesant, spuse ea, revenind cu privirea spre stradă pentru o clipă, este că nu există nici un singur element care să fie neobișnuit. Ferestrele, arcadele... sunt în stil neoclasic, nu-i așa?

El încuviință din cap, iar ea continuă:

– Dar când pui totul laolaltă în acest fel, se creează ceva cu totul nou. Nu cred că am mai văzut așa ceva în viața mea.

– Sunt de acord, spuse el. Este cu adevărat original. Încerc să trec prin zona asta de fiecare dată când sunt în Lisabona. Nu reușesc mereu. Uneori, nu trec niciodată mai departe de port. Și orașul vechi are farmecul lui. Dar aici... El își flutură din nou brațul în aer, de parcă ar fi expus însăși ideea de modernitate. Acesta este viitorul.

Dintr-odată, Poppy nu-și putea închipui de ce alesese să se facă marinar. Nu fusese niciodată atât de însuflețit când îi vorbise despre mare. Nu păruse nefericit și, de fapt, bănuia că erau multe aspecte din viața de căpitan de vas care îi plăceau la nebunie. Dar asta – aceste clădiri, această arhitectură – asta era adevărata lui pasiune.

Se întrebă dacă el își dădea seama de acest lucru.

– Dar acesta nu este cel mai remarcabil lucru, spuse el brusc. Uite, aici!

El o apucă de mână și o trase de-a lungul trotuarului, și, când se întoarse ca să se uite la ea, Poppy observă că ochii îi erau luminați de entuziasm. Nu înțelegea ce detaliu nou îi aprindea lumina aceea în privire, dar el o conduse înăuntrul uneia dintre noile clădiri elegante.

– Uite! spuse el. Nu este uimitor?

– Nu sunt sigură că înțeleg despre ce vorbești, zise ea prudentă.

Se aflau într-un fel de clădire guvernamentală, elegantă și nouă, dar cu nimic excepțională.

– Nu, nu poți să vezi, spuse el, chiar dacă făcu semn spre...

Un perete?

O ușă?

– Tocmai mi-ai spus să mă uit, îi aminti ea.

El zâmbi larg.

– Scuze! Ceea ce se află în interiorul pereților este revoluționar. Fiecare este construit peste o cușcă pombalină.

Ea clipi.

– O pomba-ce?

– O cușcă pombalină. Este... ei bine, nu contează cum se numește. Este un tip complet nou de construcție care face clădirile mai sigure în caz de cutremur. Începi cu o cușcă din lemn...

– O *cușcă?*

– Nu ca într-o închisoare, spuse el, chicotind la reacția ei. Gândește-te la ea mai mult ca la un cadru. O rețea tridimensională, dacă vrei. Este încorporată în pereți și apoi se acoperă cu alt material. Astfel, când pământul se cutremură, structura ajută la distribuirea forței.

– Forța?

– Cutremurului. Dacă o poți extinde – el făcu o mișcare cu mâinile, ca un fel de Moise care desparte Marea Roșie –, este mai puțin probabil să se producă pagube majore.

– Presupun că are sens.

Ea se încruntă, încercând să-și imagineze conceptul în mintea ei.

Dar era clar... căpitanul voia să se asigure că înțelesese.

– Gândește-te așa! Dacă eu te trag de păr...

Ea se trase în spate cu o săritură.

– Poftim?

– Nu, urmărește-mă, promit că e o lecție de fizică aici, și nu te-ai plâns de curând că duci lipsă de cunoștințe în domeniu?

Ea își dădu ochii peste cap. Cum să fi uitat el așa ceva?

– Prea bine. Continuă!

– Bine. Totul ține de distribuirea forței. Dacă te trag doar de o șuviță mică de păr, o să te doară destul de rău.

El întinse mâna și prinse o șuviță între degete. Nici nu era greu, la cât de puțin se pricepea ea să își prindă părul.

– Stai, *chiar* ai de gând să mă tragi de păr?

– Nu mai tare decât au făcut-o probabil frații tăi.

Ea se gândi la copilărie.

– Asta nu mă liniștește.

Fața căpitanului se apropie puțin de a ei.

– Nu o să-ți fac nimic, Poppy. Îți promit!

Ea înghiți în sec, și nu era sigură dacă era de la privirea serioasă din ochii lui sau de la faptul că era prima dată când îi folosea numele, dar îl crezu.

– Continuă!

El o trase ușor, nu încât ea să simtă durere, ci atât cât să știe că ar fi durut dacă el ar fi tras mai tare.

– Acum, spuse el, imaginează-ți că te apuc de mai multe șuvițe deodată.

Mâna lui se curbă în aer, arătându-i cât păr trebuia să-și imagineze.

– *Oh, nu!*

Coafura ei nu ar fi rezistat niciodată la așa ceva.

– Nu o fac, nu te teme, spuse el, dând dovadă de sensibilitate pentru prima oară în acea după-amiază. Dar imaginează-ți că o fac. Nu ar durea.

Avea dreptate. Nu ar durea.

– Pentru ca forța ar fi distribuită pe o zonă mai mare a scalpului. Prin urmare, de fiecare fir se trage mai puțin. Și, astfel, doare mai puțin.

– Deci ce vrei să-mi spui este că, dacă ai vrea să provoci aceeași durere, ar trebui să tragi mult mai tare dacă ai avea o cantitate mai mare de păr în mână.

– Exact! Bravo!

Era ridicol să se simtă atât de încântată de complimentul lui, mai ales că șuvița ei plutea acum în voie.

– Acum, continuă el, indiferent la încercările ei de a-și fixa părul la loc, nu poți să ridici orice cadru de lemn și să te aștepți să funcționeze. Scuze, presupun că orice este mai bine decât nimic, dar, dacă aplici legile fizicii, poți crea o structură incredibil de puternică.

Poppy doar îl privi lung în timp ce el începu să povestească despre crucile, bretelele și grinzile de la St. Andrew și despre cineva pe nume Fibonacci care era probabil mort, dar căpitanul era atât de prins în explicația lui, încât pe Poppy nu o lăsă inima să-l întrerupă și să întrebe.

În timp ce îl privea – și adevărul era că mai mult privea decât asculta, căci el o pierduse când se apucase să

vorbească despre proporția de aur din geometrie –, Poppy își dădu seama că devenise alt om, chiar în fața ei. I se schimbase înfățișarea. Până acum, îi văzuse pe căpitanul din el, impunându-se cu deplină încredere și autoritate, și pe craiul din el, cu trupul lui zvelt și cu mișcări leneșe.

Dar acum brațele i se mișcau prin aer de parcă ar fi desenat imagini și planuri și aproape părea să țopăie pe loc în timp ce își desfășura pânza invizibilă și desena ecuații în aer. Poppy nu avea nici cea mai mică idee despre ce vorbea. Sincer, nu înțelegea nimic.

Dar era minunat să-l privești.

El nu mai era căpitanul și nu mai era nici craiul.

Era doar Andrew. Acesta era numele lui de botez, nu? Îi spusese asta în prima zi. „Căpitanul Andrew James, la dispoziția ta", îi spusese el – sau ceva de genul. Și ea nu se mai gândise la asta de atunci, nu se mai gândise la el decât ca la căpitanul James sau „căpitanul".

– Înțelegi? întrebă el, iar ea își dădu seama că era important pentru el ca ea să înțeleagă.

– Eu... nu, recunoscu ea, dar n-am imaginația care să-mi permită să-mi închipui astfel de lucruri. Dacă le-aș vedea pe hârtie, cred că aș înțelege.

– Firește, spuse el, părând aproape posac.

– Cred că este foarte interesant, spuse ea pe nerăsuflate. Revoluționar, chiar. Ai spus că nimeni nu a mai făcut așa ceva până acum. Când te gândești la câte vieți ar putea fi salvate.

– O să funcționeze, îi spuse el. Nu a mai fost un cutremur de aceeași magnitudine, dar, dacă Doamne ferește se întâmplă, clădirile astea o să rămână în picioare. Inginerii au testat principiul.

– Cum au făcut asta?

Nu era ca și cum puteau să pocnească din degete și apărea cutremurul.

– Cu soldați. Ochii lui Andrew se făcură mari de entuziasm. Au adus sute de soldați și i-au pus să bată din picioare.

Poppy era convinsă că rămăsese cu gura căscată.

– Glumești.

– Deloc.

– I-au pus pe soldați să bată din picioare, și asta a zguduit pământul atât de tare cât să se apropie de un cutremur?

– Atât de bine cât să declare proiectul o reușită.

– *Iată* ceva ce-mi place, spuse Poppy. Să iei o problemă *fără* soluție, nici măcar una, și apoi să o rezolvi într-un mod atât de atipic. Pentru mine, asta înseamnă să fii un adevărat geniu.

– Și asta nu e tot, spuse el, revenind cu ea afară și pe ampla stradă pietonală. Uită-te la fațade! Ai zice că sunt simple...

– Nu, spuse Poppy cu nerăbdare. Mi se par foarte elegante.

– Și mie, admise el, și păru foarte mulțumit de afirmația ei. Dar ceea ce voiam să spun este că majoritatea clădirilor sau, mai degrabă, cele mai multe *părți* din fiecare clădire au fost asamblate în altă parte.

Poppy se uită la una dintre clădiri, apoi din nou la Andrew.

– Nu înțeleg ce vrei să spui.

El făcu un semn spre o fațadă din apropiere.

– Majoritatea pieselor clădirilor au fost asamblate în altă parte, într-un loc cu mult mai mult spațiu, unde toți pietrarii și dulgherii puteau să lucreze la o piesă anume în

același timp. Faci o economie mare – de timp, dar și de bani – dacă te ocupi, de exemplu, să faci ramele tuturor ferestrelor în același timp.

Poppy se uită în sus și în jos pe stradă, încercând să-și imagineze un câmp vast plin de pereți disparați și rame de ferestre.

– Și, după aceea, au adus toate piesele aici? Cu căruțele?

– Îmi închipui că da. Mai probabil cu șlepurile.

– N-am auzit niciodată despre așa ceva.

– Nu se face prea des. Se numește prefabricare.

– E fascinant.

Uimită, Poppy clătină încet din cap, gândindu-se la toate... la arhitectură, la faptul că se afla cu adevărat la Lisabona, că oamenii vorbeau portugheză și...

– Ce-i? întrebă ea.

Andrew o privea foarte ciudat.

– Nimic, spuse el încet. Chiar nimic. Doar că celor mai mulți oameni nu li se pare interesant.

– Da, spuse ea, ridicând din umeri. Pe de altă parte, mie îmi trezesc curiozitatea multe lucruri.

– Tocmai de aia ai ajuns în nebunia asta, spuse el ironic.

– Nu-i așa? Ea oftă. Chiar ar fi trebuit să fac cale întoarsă pe plajă.

El încuviință încet din cap, dar apoi o luă complet prin surprindere când spuse:

– Și totuși, chiar în această după-amiază, ține cont, mă bucur că nu ai făcut-o.

Și fu singurul lucru la care se mai gândi Poppy pentru tot restul după-amiezii.

Capitolul 17

Andrew o duse pe Poppy într-o mică tavernă de lângă port. Mâncase acolo de nenumărate ori, la fel ca majoritatea membrilor echipajului lui, și, chiar dacă nu ar fi dus niciodată o lady într-un asemenea loc în Anglia, regulile nu păreau să se aplice la fel aici, în Portugalia.

În plus, soția proprietarului gătea excelent, iar el nu se putuse gândi la un loc mai bun în care să o ducă pe Poppy să guste adevărata bucătărie portugheză.

– Nu o să fie chiar genul de local cu care ești obișnuită, o avertiză el în timp ce dădu să deschidă ușa.

Ochii ei se aprinseră.

– Perfect.

– Patronii pot fi un pic neciopliți.

– Sensibilitățile mele nu sunt chiar atât de delicate.

Andrew deschise ușa cu stil.

– Atunci chiar te rog să intrăm!

Fură întâmpinați imediat.

– Căpitane! *Senhor* Farias, proprietarul între două vârste al tavernei, se apropie de ei valvârtej. Învățase ceva engleză de-a lungul anilor și o vorbea mult mai bine decât vorbea Andrew portugheză. Mă bucur să te văd. Mi s-a spus că nava ta e aici, și mă întrebam unde ești.

Andrew zâmbi larg. Era întotdeauna o bucurie să fii întâmpinat ca un vechi prieten.

– *Senhor* Farias, plăcerea e de partea mea. Spune-mi, ce mai face familia ta?

– Foarte bine, foarte bine. Maria mea s-a măritat, să știi. În curând o să fiu – cum îi spuneți voi?! – nu tată, dar...

Își pocni iute degetele în aer, mișcarea lui preferată de fiecare dată când încerca să se gândească la ceva. Andrew îl văzuse făcând asta de multe ori.

– *Avô, avô*, spuse el. Nu tată, dar...

– Bunic?

– Da! Asta e.

– Felicitări, prietene! *Senhora* Farias trebuie să fie foarte fericită.

– *Sim!* Da, este foarte fericită. Iubește bebelușii. Dar cine este aceasta? *Senhor* Farias o observă, în sfârșit, pe Poppy, care stătea ușor retrasă în spatele lui Andrew. Îi luă mâna și o sărută. E soția ta? Te-ai însurat? *Parabéns,* căpitane! Felicitări!

Andrew aruncă o privire spre Poppy. Era roșie până în vârful urechilor, dar nu părea să fie cu adevărat stânjenită.

– Este verișoara mea, spuse Andrew, din moment ce părea cea mai sigură minciună. Dacă oamenii lui nu trecuseră deja pe la Taberna da Torre ca să mănânce, aveau să vină cât de curând și, cu siguranță, aveau să dea vestea că pe Infinity călătorise o femeie. E oaspetele nostru.

– Atunci e oaspete în *taberna* mea, spuse *senhor* Farias și o conduse la o masă. O să vă aduc cea mai bună mâncare.

– Vrei să-mi spui că ai și mâncare mai puțin bună? îl tachină Andrew.

– Nu, spuse *senhor* Farias cu convingere. Soția mea nu gătește nimic rău. Totul este cel mai bun. Așa că îi aduc tot verișoarei tale.

Poppy deschise gura, și, pentru o clipă, păru că vrea să refuze, dar spuse:

– Ar fi *minunat.*

Senhor Farias își înfipse mâinile în șolduri.

– Căpitanul nu-ți dă de mâncare?

– Mâncarea de pe Infinity este foarte bună, spuse Poppy, permițându-i domnului Farias să o ia de braț. Dar nu am gustat niciodată din mâncarea portugheză – ei bine, doar *malasadas* – și sunt foarte curioasă.

– Este o doamnă foarte curioasă, strigă Andrew, luând-o în urma lor.

Poppy îi aruncă o privire.

– Poți interpreta asta în mai multe moduri.

– Toate sunt adevărate.

Ea schiță o expresie amuzantă, care era limpede un fel de a-și da ochii peste cap, apoi se duse fericită cu *senhor* Farias la cea mai bună masă a lui.

– Ia loc, ia loc! o îndemnă el. Mută privirea de la ea la Andrew și înapoi. O să aduc vin.

– E foarte amabil! spuse Poppy de îndată ce se așezară.

– Mă gândeam eu că o să-ți placă de el.

– Toți portughezii sunt așa prietenoși?

– Mulți, dar nici unul nu e ca el.

– Și o să fie bunic! Poppy își strânse mâinile împreună, cu un zâmbet care ar fi putut să lumineze încăperea. Sunt atât de fericită pentru el și nici măcar nu-l cunosc.

– Mama zice mereu că așa îți dai seama că este bun un om – când se bucură pentru cei pe care nu i-a cunoscut niciodată.

Ea se încruntă.

– E ciudat! Și mătușa mea spune același lucru.

Andrew își prinse între dinți interiorul obrazului. La naiba, normal că Lady Bridgerton spunea același lucru. Ea și mama lui erau prietene foarte bune.

– Este o expresie comună, spuse el.

Era probabil o minciună, dar poate că nu. Din câte știa, toate doamnele dintre cunoscutele mamei spuneau același lucru.

– Serios? Nu am auzit pe nimeni spunând asta, dar, pe de altă parte, cercul meu de cunoștințe nu este atât de mare. Și apoi, atenuând orice grijă cum că i-ar fi găsit comentariul suspect, ea se aplecă în față cu o expresie nerăbdătoare și spuse: Abia aștept să văd ce aduce *senhor* Farias. Mor de foame.

– Și eu. Două *malasadas* nu țin loc de masă.

Ea arătă cu degetul spre el.

– A fost alegerea ta să-mi mai dai una dintre ale tale.

– Nici trei nu țin loc de masă. Și se pare, spuse el, arătând cu degetul înapoi spre ea, că nici patru.

Ea doar râse, zâmbindu-i domnului Farias când veni să toarne vin. După ce cârciumarul plecă, ea se aplecă în față, cu ochi strălucitori, și spuse:

– Vreau să gust din toate.

Andrew ridică paharul.

– Pentru toate! toastă el.

Ea zâmbi de parcă ar fi fost cel mai fermecător toast pe care îl auzise vreodată.

– Pentru toate!

Andrew se lăsă pe spate, privind-o cu un sentiment ciudat de mândrie. Trecuse mult timp de când nu îi mai arătase cuiva comorile unui oraș – ale oricărui oraș. Își rezolva cele mai multe dintre afaceri – pentru guvern sau altfel – de unul singur. Și când se aventura în oraș cu

oameni de pe vasul lui, nu era același lucru. Erau prieteni, dar nu erau egali, și acesta era un lucru care avea să îi despartă întotdeauna.

Dar alături de Poppy fiecare clipă fusese o încântare. Și începea să își spună că poate prezența ei pe Infinity nu era un dezastru atât de mare pe cât se temuse.

Știuse de la început că era posibil să fie nevoit să se însoare cu această fată, dar începea să se întrebe dacă perspectiva era cu adevărat așa o povară. Unde ar mai găsi el pe cineva căruia să i se pară interesante cuștile pombaline? Cine ar mai putea să-i ia afirmațiile seci și să le răsucească, să le întoarcă pe dos și să i le lanseze înapoi cu și mai multă istețime?

Era fată deșteaptă această Poppy a lui.

Și îl sărutase. Îl sărutase cu cea mai discretă și mai efemeră atingere a buzelor pe care o simțise vreodată. Dar, cumva, era *mai mult*.

Poppy Bridgerton îl sărutase, și fusese extraordinar.

Îl simțise în sânge, îl simțea pe piele. Și când, în cele din urmă, reușise să adoarmă mai târziu în acea noapte, îi mistuise visele. Se trezise tare și plin de dorință, fără să semene nici pe departe cu erecția lui matinală obișnuită. Nici măcar nu reușise să facă nimic în acest sens, fiindcă dormise în cabina navigatorului.

Carroway era un tip pe cinste, dar fiecare prietenie avea limitele ei.

Dacă se gândea bine, fiecare prietenie avea *această* limită. Sau, dacă nu, ar fi trebuit.

– La ce te gândești? îl întrebă Poppy.

Nu putea nici în ruptul capului să-i zică adevărul, așa că spuse:

– Mă întrebam dacă ar trebui să-i ducem ceva de mâncare lui José. A lucrat cu atâta sârg în dimineața asta.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– Ești groaznic!

– Tot spui asta, dar încă nu m-ai convins.

– Mi-e greu să cred că sunt prima care încearcă, spuse ea cu un pufnet.

– Oh, sigur că nu. Familia mea a renunțat de mult la încercarea de a insufla o urmă de bună-cuviință în sufletul meu.

Ea se uită la el cu viclenie.

– Ai folosit foarte multe cuvinte ca să spui că te porți foarte rău.

– Într-adevăr. Și probabil motivul pentru care scap basma curată. El se aplecă spre ea cu un zâmbet malițios. Darul vorbirii și toate cele.

– Chiar că toate cele.

El chicoti la auzul tonului ei irascibil.

– Ți-am spus că am recordul exmatriculărilor de la Eton?

– Ai fost la Eton?

– Da, confirmă el, și îi trecu prin minte că nu-i păsa prea tare că dezvăluise un lucru atât de specific despre trecutul lui.

Ea se uită lung la el pentru o clipă, curiozitatea licărind în ochii ei cu scânteieri de smarald.

– Cine *ești?*

Nu era prima dată când rostea această întrebare. Nu era nici măcar prima dată când îl întreba cu aceeași voce neîncrezătoare. Dar *era* prima dată când răspunsul lui era ceva mai mult decât un zâmbet orbitor sau un chicotit condescendent.

Era prima dată când trebuia să-i dea un răspuns din inimă.

– Este ciudat, spuse el și simți în vocea lui că vorbele țâșneau dintr-un colț încă neexploatat al spiritului lui, dar cred că mă cunoști mai bine decât oricine acum.

Ea încremeni și, când se uită la el, îl fixă cu o privire uluitor de directă.

– Nu te cunosc deloc.

– Asta crezi? murmură el.

Ea nu îi știa numele adevărat, nu îi știa povestea și nici că el crescuse cu verișorii ei în Kent. Nu știa că era fiul unui conte sau că lucra clandestin pentru Coroană.

Ea nu știa nici unul dintre aceste detalii, dar îl *cunoștea*. Era încercat de o senzație înfiorătoare că se putea să fie primul om care îl cunoscuse vreodată.

Și apoi, își dădu seama că nu era deloc înfiorător, că avusese impresia că trebuia să fie înfiorător, dar, în realitate, era...

Foarte frumos.

Familia lui îl privise mereu ca pe băiatul cu glumele, și își închipuia că nu făcuse mai nimic pentru a-i convinge de contrariul. Fusese exmatriculat de la Eton de mai multe ori – însă niciodată pentru eșecuri academice. Fusese un băiat mult prea neastâmpărat ca să ia note mari, era adevărat, dar se descurcase rezonabil în studiile lui.

Ale lui fuseseră mai mereu excese de comportament. O farsă făcută unui prieten care se încheia cumva la ușa unui tutore. O farsă făcută unui tutore care se încheia cumva la ușa directorului școlii. Râsete necuviincioase în sala de mese. Râsete necuviincioase în biserică. Sincer, râsete necuviincioase aproape peste tot.

Așa că, dacă familia lui îl vedea ca pe un caraghios sau măcar ca pe un neserios, bănuia că avea motive întemeiate.

Dar nu era *doar* asta. El făcea lucruri importante. Lucruri importante despre care nu știa nimeni, dar nu avea ce-i face.

Nu îl deranja.

Ei bine, nu îl mai deranja prea mult.

Se uită peste masă la Poppy, minunându-se că toate acestea îi trecuseră prin minte în mai puțin de o secundă.

– Tu crezi că mă cunoști pe *mine?* îl întrebă ea.

– Da.

Nici nu trebui să se gândească la răspuns.

Ea pufni.

– E absurd.

– Știu că îți plac puzzle-urile, spuse el.

– Tuturor le plac...

– Nu, nu, o întrerupse el. Nu cum ne plac nouă.

Vehemența lui păru să o surprindă.

– Mai știu, spuse el, că, dacă îți pui ceva în minte, n-ai pace până nu-ți iese. La expresia ei nedumerită, el adăugă: Din nou, nu toată lumea este așa. Chiar între noi, cei cărora ne plac puzzle-urile.

– Și tu ești la fel, spuse ea cu un aer ușor defensiv.

– Îmi dau seama. El ridică din umeri. Nu mă deranjează.

Ea își împinse bărbia în față.

– Nici pe mine.

El nu avu cum să nu fie amuzat de atitudinea ei.

– Nu te acuz de ceva infam. După mine, este un compliment.

– Oh! Ea se înroși puțin, și era foarte amuzant să o vadă cum părea să se agite, de parcă nu se putea obișnui cu lauda. Ce crezi că mai știi despre mine? îl întrebă ea.

El se simți zâmbind.

– Umbli după complimente?

– Nu prea, răspunse ea în zeflemea. Nu am nici un motiv să mă aștept ca răspunsurile tale să fie la fel de măgulitoare.

– Prea bine. El cumpăni o clipă. Știu că nu-ți place să-ți ascunzi inteligența.

– Când vreodată am făcut eu asta?

– Întocmai, spuse el. Dar n-a trebuit să o faci. Cunosc destule despre societate încât să știu că te supui altor restricții la Londra decât pe Infinity.

– Aș spune că nu mă supun nici unei restricții, zise ea cu încăpățânare, cu excepția celei care îmi impune să rămân închisă într-o cabină.

– Spune o lady care ia masa într-o cafenea din Lisabona.

– *Touché,* recunoscu ea, iar el avu impresia că își înăbușește un zâmbet.

El se aplecă ușor spre ea.

– Știu că nu vorbești franceză, că n-ai rău de mare și că ți-e nespus de dor de fratele tău Roger.

Ea ridică privirea, cu o expresie serioasă.

– Știu că l-ai adorat, chiar dacă te-a chinuit, așa cum fac toți frații mai mari, și știu că te-a iubit mai mult decât ți-ai închipuit vreodată.

– N-ai de unde să știi asta, șopti ea.

– Ba cum să nu?! Își înclină capul într-o parte, arcui o sprânceană. Și eu sunt un frate.

Buzele ei întredeschiseră, dar aparent nu știu ce să spună.

– Știu că ești o fire loială, spuse el.

– De unde știi asta?

El ridică din umeri.

– Știu pur și simplu.

– Dar tu...

– ... Mi-am petrecut o mare parte din ultima săptămână în compania ta. Nu am nevoie de dovezi de loialitate ca să știu că este o trăsătură pe care o ai.

Ea clipi de mai multe ori, genele ei fluturând în sus și în jos peste ochii rătăciți. Părea să fixeze un loc de pe peretele din colțul opus, dar era limpede că tot ce vedea erau gândurile din mintea ei. În cele din urmă, când el era cât pe ce să-i atragă atenția, ea își îndreptă spatele și reveni cu privirea spre el.

– Și eu te cunosc, spuse ea.

El nu sublinie că îi spusese adineauri că nu îl cunoștea deloc. Era mult prea curios să audă ce avea de spus.

Dar, înainte să apuce să întrebe, *senhor* Farias veni la masă cu o farfurie cu chifteluțe de cod.

– *Bolinhos de bacalhau!* anunță el. Dar mai așteptați un pic. Sunt mult prea fierbinți.

Poppy aruncă o privire.

– Doamne, încă sfârâie!

Senhor Farias aproape ajunsese în bucătărie și nici măcar nu se întoarse când pocni din degete peste cap și strigă:

– Prea calde!

Poppy zâmbi. Iar Andrew știa că ar fi trebuit să permită conversației să se îndrepte spre masa copioasă din fața lor, dar ea fusese pe cale să spună ceva important și el nu voia să rateze asta.

– Ai spus că mă cunoști, îi aminti el.

– Hmm?

Ea întinse mâna și atinse cu grijă o chifteluță.

– Prea calde! strigă *senhor* Farias.

Poppy tresări brusc, întorcând capul în toate direcțiile, în căutarea cârciumarului.

– Cum a văzut asta? se minună ea. Nici măcar nu este aici.

– Poppy.

– Crezi că sunt gata?

El repetă:

– Poppy.

În cele din urmă, ea se uită la el și zâmbi binevoitoare când îi întâlni privirea.

– Înainte să vină *senhor* Farias cu chiftelușele, zise el. Ai spus că mă cunoști.

– Oh, da, așa este. Da.

El își roti mâna în aer, gestul lui obișnuit pentru „Deci?“

– Prea bine. Ea se îndreptă, de parcă ar fi fost o profesoară care se pregătea să susțină o lecție. Știu că nu ești atât de dur pe cât ai vrea să se creadă.

– Asta crezi?

Ea îi aruncă o privire suspicioasă.

– Billy mi-a spus că nu-l lași să iasă și să umble prin Lisabona de unul singur.

– Este un *copil.*

– Care a plecat de acasă și locuiește pe un *vas,* răspunse ea. Majoritatea băieților care au poziția lui se supun acelorași restricții?

– Nu, recunoscu Andrew, dar nu vorbește limba. Și este foarte micuț pentru vârsta lui.

Ea îi trimise un zâmbet pieziș, dar triumfător.

– Și îți pasă de el.

Andrew se trase de lavalieră. Era ridicol să se simtă stânjenit de așa ceva. Doar proteja un băiețel. Toată lumea ar fi trebuit să tindă spre un asemenea comportament.

– Și cu oamenii tăi te porți foarte bine, spuse ea.

– E doar o tactică bună de afaceri. Am mai vorbit despre asta.

Ea râse. Chiar în fața lui.

– Te rog! Ai spus cu subiect și predicat că motivul principal pentru care îți hrănești oamenii bine nu este pentru că își fac treaba, ci mai degrabă pentru că sunt oameni.

– Îți aduci aminte de asta, eh? mormăi el.

– Îmi aduc aminte de tot.

Nu se îndoi nici o secundă de adevărul cuvintelor ei. Dar se simțea ciudat de incomod cu laudele ei – în privința asta, cel puțin. Ceea ce era o prostie de proporții. El nu făcea decât să se poarte onest cu echipajul lui. Dar bărbații erau învățați să se mândrească adesea cu forța și puterea lor, nu cu faptele bune. Și el nu prea știa cum să mulțumească pur și simplu.

– Cred că sunt gata, spuse el, făcând un semn spre chifteluțe.

Poppy, care fusese atât de dornică să le guste, încât aproape își fripsese degetul, doar ridică din umeri.

– Nu vrei să mănânci?

El știa că voia.

Ea încerca doar să demonstreze vreo idee încurcată, complet lipsită de importanță.

El făcu din nou semn spre mâncarea de pe masă.

– Pierdem vremea.

– Asta crezi? murmură ea, iar tonul ei, care îl imita perfect pe al lui când rostise aceleași cuvinte cu câteva minute mai devreme, nu putea fi o coincidență.

Nu când era vorba despre ea.

El se întinse și înfipse furculița într-o chifteluță.

– Nu trebuie să mâncăm cu mâna?

– În cazul ăsta, ai grijă, pentru că sunt...

– Nu prea calde! strigă *senhor* Farias.

Andrew ridică privirea și zâmbi.

– Cu degetele, atunci.

Poppy luă o chifteluță și mușcă, retrăgându-se surprinsă când îi simți gustul.

– Credeam că o să fie dulce!

El râse, căci abia atunci își dădu seama că nici el, nici *senhor* Farias nu-i spuseseră – în engleză – ce erau.

– Cod sărat, îi spuse el. Este un fel la mare căutare aici, și se spune că portughezii au tot atâtea rețete de a le găti câte zile are anul. Acesta este unul dintre cele mai comune.

– Seamănă un pic cu... Poppy plescăi de câteva ori, cu o jumătate de chifteluță încă prinsă delicat între degete. Nu mai contează, nu-mi dau seama exact cu ce seamănă. Dar... Oh, uite! Ea făcu un semn cu mâna liberă spre ușă. E Billy!

Ea zâmbi și îl chemă.

– Domnișoară Poppy! Căpitanul ți-a dat drumul! Ochii lui Billy se făcură mari de groază când își dădu seama că o spusese de față cu angajatorul lui. Îmi cer scuze, domnule! N-am... Adică...

Billy înghiți în sec, și micul lui măr al lui Adam tresăltă agitat.

– I-am spus că nu ești așa rău, domnule. De fapt, i-am spus că ești cel mai bun om. Te asigur.

Andrew se uită la Poppy, arcuind o sprânceană, apoi pe cealaltă, într-o încercare exagerată de a pretinde că se gândea la afirmația lui Billy.

– Ce zici, domnișoară Bridgerton? Domnișorul Suggs spune adevărul?

– Așa te cheamă? îl întrebă Poppy pe băiat. Nu cred să fi aflat până acum.

Billy încuviință agitat din cap, iar lui Andrew i se făcu milă de el.

– Nu e nevoie să-ți ceri scuze, Billy. Chiar „i-am dat drumul".

Poppy se aplecă înainte, cu un aer complice.

– Și fii sigur că o să mă „bage înapoi la cutie" când o s-o luăm spre casă.

Bărbia lui Billy se trase în spate și ochii lui deveniră caraghios de mari.

– E o glumă, Billy, spuse Poppy. Ei bine, bănuiesc că nu e o glumă, pentru că este adevărat, dar glumeam *pe* tema asta.

– Hmm...

Billy se uită la Andrew după ajutor, dar el doar ridică din umeri. Cel mai bine era ca băiatul să afle devreme că femeile puteau fi greu de urmărit în conversație.

– Ai venit singur până aici? îl întrebă Poppy. Tocmai îl lăudam pe căpitanul James pentru că nu te lasă să ieși neînsoțit de un adult.

Billy clătină din cap cu vehemență.

– Brown m-a adus, în drumul lui spre oraș. A spus că vine să mă ia în scurt timp.

Poppy păru uimită.

– Ai vrut să-ți petreci timpul singur aici?

– *Senhor* Farias mă lasă să-i hrănesc motanul, îi explică Billy zâmbind. Îl cheamă Whiskers. Ei bine, așa îi spun eu. Are un nume în portugheză, dar nu pot să-l pronunț. Dar este teribil de prietenos. Mă lasă să-l frec pe burtică și toate cele.

În timp ce Billy ieși valvârtej pe ușa laterală, Andrew se întoarse spre Poppy și spuse:

– Vine aici de fiecare dată când ajungem la Lisabona. Își petrece ore în șir cu acea creatură.

– Chiar este un băiețel în sufletul lui, murmură ea. Uneori, uit că... Bănuiesc că a trebuit să se maturizeze mai repede decât mine.

Andrew încuviință din cap. Când era de vârsta lui Billy, el încă alerga în voie cu frații și vecinii lui. Cea mai mare grijă a lui era cât de rece avea să fie apa dacă fratele lui îl azvârlea în lac.

– Nu aveți o pisică pe vas? îl întrebă Poppy.

El ridică privirea, pe cale să explice că pisica de pe vas era o fiară afurisită și urâcioasă, când o mișcare bruscă undeva în stânga îi atrase atenția. Aruncă o privire discretă peste umăr, dar îl văzu numai pe *senhor* Farias. Doar că...

Era ciudat!

Cârciumarul cel jovial stătea nemișcat. Prea nemișcat.

Senhor Farias nu stătea niciodată locului. Își întâmpina clienții, turna vin, dar nu stătea niciodată locului. Cu siguranță, nu așa cum stătea acum: cu umerii țepeni lipiți de perete, cu ochii plimbându-se iute de colo-colo.

Ceva nu era în regulă.

– Poppy, spuse el cu voce liniștită, trebuie să plecăm.

– Poftim? Nu. Nu am ter...

O lovi cu piciorul pe sub masă.

– Acum.

Ea făcu ochii mari și încuviință din cap aproape insesizabil.

Andrew întâlni privirea lui *senhor* Farias. Andrew se uită spre ușă, dându-i de înțeles că voia să plece. *Senhor*

Farias își îndreptă privirea spre trei bărbați care stăteau lângă fereastra din colț, semnalându-i sursa problemei.

Andrew se ridică, dar nu atât de repede încât să pară că se grăbea.

– *Obrigado,* spuse el cu voce îndrăzneață, întinzându-se și apucându-o hotărât pe Poppy de mână. Ne vedem data viitoare când revin la Lisabona, da?

Aproape o ridică pe Poppy în brațe când *senhor* Farias încuviință din cap și spuse, poate prea entuziasmat:

– *Sim, sim.*

– Mulțumesc, *senhor!* spuse Poppy în timp ce se grăbi să-și potrivească pasul cu al lui Andrew.

Senhor Farias zâmbi încordat, iar cei doi aproape reușiră să iasă. Chiar ieșiră. Dar, când se aflau la doar câțiva metri de ușă, Poppy își smulse brusc mâna din strânsoarea lui Andrew și exclamă:

– Oh, dar Billy!

Andrew se repezi să o apuce din nou de mână, dar ea se grăbea deja spre ușa laterală.

– Poppy! strigă el, având grijă să nu pară panicat. Venim după el mai târziu.

Ea clătină din cap, nedorind să-l lase pe băiat într-un loc periculos. Ea spuse ceva – probabil că Billy era afară, Andrew nu auzea foarte bine – și aruncă o privire în spatele clădirii.

Fir-ar să fie! Billy era mult mai în siguranță acolo unde era. Orice – sau pe oricine – căutau acești bărbați... sigur nu era un băiat de 13 ani din Portsmouth. Dar nu însemna că era în siguranță. Dacă Billy le ieșea în cale, aveau să îl elimine fără să clipească.

Andrew o luă pe urmele lui Poppy. Puteau să plece prin spate. Avea să le ia mai mult să ajungă în siguranța relativă

a străzii aglomerate, dar nu aveau ce face.

– Oh! o auzi pe Poppy exclamând. Scuze!

Dar vocea îi era stinsă, iar, când Andrew ajunse la ușă, simți că îi îngheață sângele în vene. Alți doi bărbați stăteau pe alee. Unul își ținea mâna pe umărul lui Billy.

Celălalt avea mâna pe Poppy.

Pentru restul zilelor lui, Andrew avea să își amintească acel moment de parcă s-ar fi întâmplat în reluare. Cu toate acestea, chiar dacă fiecare clipă părea de o lentoare imposibilă, nu-și amintea să mai fi fost în stare să gândească. Cuvintele, limbajul... dispăruseră, și el văzu roșu în fața ochilor.

Se năpusti înainte, iar Poppy fu azvârlită într-o parte, în timp ce el îl apucă de gât pe tâlhar. Dar, în câteva secunde, fu înconjurat, și nu reuși să dea mai mult de două lovituri înainte de a se trezi țintuit de peretele tavernei, fiecare braț fiindu-i imobilizat de membrii bandei de ticăloși pe care îi zărise în cârciumă.

Se uită disperat în jur, încercând să înțeleagă ce se întâmpla. Era limpede că cei trei bărbați pe care îi văzuse mai devreme făceau parte dintr-un grup mai mare. Andrew nu putea estima câți erau în total. Numărase patru pe alee, dar, după zgomotele care veneau prin ușa deschisă, erau și înăuntru cel puțin tot atâția.

Cei patru bărbați schimbară cuvinte în portugheză, mult prea repede pentru ca Andrew să-i urmărească. Apoi cel care o ținea strâns de braț pe Poppy își ajustă poziția și o lipi de el, brațul lui vânjos înfășurându-i-se în jurul gâtului.

– Ia-ți mâinile de pe ea! răcni Andrew, dar nemernicul doar izbucni în râs, iar Poppy scoase un strigăt sugrumat, în timp ce bărbatul o strânse mai tare la pieptul lui.

– Nemerni...

Dar mârâitul lui Andrew fu înăbușit când se simți izbit în zidul tavernei.

Bărbatul care o ținea pe Poppy râse din nou și își înfășură o șuviță din părul ei în jurul degetului înainte să o gâdile sub bărbie.

El avea să moară primul.

Andrew habar nu avea cum urma să o facă, dar urma să-l sfârtece bucățică cu bucățică.

– Dă-i drumul!

Billy. Doamne sfinte, uitase de băiat. Ca, de altfel, toți ceilalți, pentru că nimeni nu îl opri când o zbughi și îi trase bărbatului care o ținea pe Poppy un șut în fluierul piciorului.

– Billy, nu! strigă Andrew, pentru că era limpede că nu avea nici o șansă.

Dar ștrengarul de 13 ani din mahalalele din Portsmouth avea inima unui gentleman și nu permitea ca onoarea doamnei lui să fie pătată.

– Dă-i drumul! țipă Billy din nou.

Și apoi – „Dumnezeule, îl vor ucide pentru asta“ –, băiatul își înfipse dinții în brațul bărbatului.

Urletul de durere care spintecă aerul era de ajuns să-ți înghețe sângele, și, indiferent dacă era din răzbunare sau din instinct, Andrew nu avea să știe niciodată, dar pumnul bărbatului se izbi de capul lui Billy ca o măciucă.

Băiatul se prăbuși ca secerat.

– Billy! urlă Poppy.

Și apoi, în timp ce Andrew îl privea îngrozit, Poppy se dezlănțui.

– Brută ce ești! mârâi ea și ripostă – mai întâi, lovi cu piciorul în glezna celui care o ținea, apoi își înfipse

hotărâtă cotul în grumazul lui.

Lovitura de picior nu avu nici un efect, dar cotul îl luase prin surprindere, și bărbatul îi dădu drumul, iar Poppy căzu la pământ, luând în poală capul lui Billy, încercând să-l trezească pe băiat.

– E un copil! șuieră ea printre dinți.

– *Ele me mordeu!*

Bărbatul care o ținuse prizonieră își flutură brațul rănit în față.

Poppy ridică privirea de la Billy atât cât să răspundă:

– Ei bine, e din cauza ta.

Ceilalți tâlhari râdeau, ceea ce nu potoli cu nimic mânia lui, iar bărbatul izbucni într-un șuvoi de înjurături.

Era amuzant că Andrew putea înțelege *acum* ce spunea.

– Billy, spuse Poppy, dând părul băiatului de pe față. Te rog, trezește-te! Mă auzi?

Billy nu se mișcă.

– Sper să se infecteze mușcătura, spuse Poppy cu un mârâit malefic. Sper să ți se usuce brațul și să cadă. Sper că testiculele o să ți se...

– Poppy! se răsti Andrew.

Nu credea că vreunul dintre acești bărbați vorbea engleză, dar, dacă știau ceva, testicule era probabil primul cuvânt pe care îl învățaseră.

– Vorbește cineva engleză? întrebă el. *Inglês?*

Ei mormăiră câte un *no*, iar unul dintre bărbați își băgă capul înapoi în tavernă și strigă ceva. Câteva clipe mai târziu, unul dintre bărbații pe care Andrew îi văzuse prima dată în cârciumă îl aduse pe *senhor* Farias pe alee.

Cu un cuțit la gât.

Capitolul 18

– Billy? murmură Poppy, mângâindu-l ușor pe obraz. Billy, te rog, trezește-te!

Dar băiatul rămase nemișcat. Nu părea bolnav, nici palid și nu trăda nici unul dintre semnele pe care le putea provoca o lovitură atât de puternică primită în cap. Părea aproape senin, ca și cum ar fi fost cufundat într-un somn adânc și nu avea nevoie decât de un mic ghiont ca să-și aducă aminte că era timpul să deschidă ochii.

„Apă“, se gândi ea. Poate că ajuta dacă îl stropea cu niște apă peste față. Știa cuvântul pentru apă.

Îl învățase mai devreme în acea zi.

– *Agua,* imploră ea, uitându-se de la unul la altul spre bandiți. *Agua por* băiat.

Dar rugămintea ei rămase neauzită. Se auzi agitație din tavernă – țipete, urmate de bubuitul de lemne sparte și mese răsturnate. Bărbatul care îl lovise pe Billy se repezi spre ușa deschisă și dispăru înăuntru.

Bandiții începură să vorbească între ei, la repezeală, cu voci ascuțite care erau de nedeslușit pentru urechile lui Poppy.

Se simțea atât de neputincioasă. Mai devreme, totul fusese atât de fermecător... muzicalitatea limbii portugheze dansându-i în urechi. Se distrase încercând să-și dea seama ce spuneau, părându-i-se că lumea în vastitatea ei era o adevărată minune.

Acum, se simțea analfabetă. Și pierdută. Putea la fel de bine să fie o copilă după tot ce părea să se întâmple în jurul ei.

Ea se întoarse spre Andrew, nu că el ar fi înțeles mult mai multe decât ea. Poppy își petrecuse toată ziua cu el. Avea o idee despre câtă portugheză știa și el.

Mai mult decât majoritatea, dar era departe de a vorbi fluent.

– Andrew.

Ea îi șopti numele, dar nu crezu că o aude. Cei doi bandiți mai masivi îl țintuiseră necruțători de perete, și simpla imagine făcu să se caște un gol în stomacul lui Poppy. Unul din ei stătea cu cotul înfipt în burta lui Andrew. Celălalt îi înșfăcase maxilarul într-o strânsoare ca de menghină. Amândoi își foloseau toată greutatea corpului ca să-l țină nemișcat.

„Andrew." De data asta, doar se gândi la numele lui. Oricum, nu avea cum să-i atragă atenția. El rămase cu privirea pironită spre ușă, chipul fiindu-i înmărmurit într-o expresie aproape secătuită de emoții.

Secătuit. Alt cuvânt care i se părea perfect pentru ceea ce desemna.

Secătuit. Cât disprețuia ideea!

Era un cuvânt care nu ar fi trebuit folosit niciodată pentru a-l descrie pe căpitanul Andrew James. El era un bărbat împlinit. Era complet. Era *viu.*

I se părea mai viu decât oricine altcineva pe care îl întâlnise până acum.

Și...

Și...

Ea clipi, încercând să-și limpezească privirea încețoșată. Andrew încă nu o privea, dar nu părea să mai conteze. Nu

avea nevoie să-i vadă ochii. Știa că erau mai albaștri decât oceanul. Nu avea nevoie să-i audă vocea. Știa că avea puterea de a o învălui în căldura soarelui.

Ceea ce îi spusese mai devreme... El avea dreptate. Ea îl *cunoștea*.

Andrew James nu exista pur și simplu. El *trăia*.

Și o făcea să-și dorească să fie și ea la fel.

Revelația îi tăie răsuflarea. Se considerase iute, aventuroasă și isteață, și poate chiar era, dar, alături de Andrew, era *mai mult*. Mai iute, mai aventuroasă și mai isteață și în multe alte feluri pe care nici nu și le închipuise vreodată.

Nu era el cel care o schimbase. Toate semințele schimbării erau deja sădite înăuntrul ei.

Dar, cu el, ea parcă începea să crească.

– Poppy.

Vocea lui Andrew. Gravă și încordată. Zgomotele care se auzeau din tavernă se schimbaseră. Pași. Cineva venea spre ei.

– *Senhor* Farias, șopti Poppy.

Cârciumarul ieși primul, înghiontit cu mișcări țepene de un bărbat care îi ținea trunchiul nemișcat, cu un braț vânjos înfășurat strâns peste pieptul lui.

Și cu un cuțit la gât.

Un al treilea bărbat sări cu pași apăsați treptele din spatele lor – șeful bandei, se gândi Poppy. Rosti câteva cuvinte pe un ton înfricoșător, apoi domnul Farias spuse:

– Nu te război cu ei, căpitane! Sunt mulți și au multe arme.

– Ce vor? îl întrebă Andrew.

– Bani. Spun că vor bani. Și-au dat seama că sunteți englezi, că sunteți bogați.

Ochii lui Poppy alunecară de la un bărbat la altul, chiar dacă mâna ei continuă să mângâie obrazul lui Billy. De ce să fi crezut acești oameni că erau bogați? De familie bună, cu siguranță. Era evident că nu erau muncitori. Dar nu aveau de unde să știe că ea era rudă cu un viconte bogat, că avea o familie care să plătească răscumpărare pentru ca ea să revină acasă teafără și nevătămată.

Nu că părinții ei și-ar fi putut permite o asemenea răscumpărare. Dar unchiul ei... ar plăti.

Dacă ar ști că fusese răpită.

Însă el nu știa că ea era în Lisabona. Nimeni nu știa. Nici un om important pentru ea nu știa unde se afla. Era amuzant că nu se mai gândise până acum la acest lucru.

Amuzant.

Poate tragic.

Probabil nu ambele.

Coborî din nou privirea spre Billy. Acum, el era important pentru ea, își dădu Poppy seama; la fel și Andrew. Dar, dacă ea dispărea în lumea subterană a Lisabonei, dispăreau și ei, iar familia ei nu ar afla niciodată ce i se întâmplase.

– Am niște bani în haină, spuse Andrew păstrându-și glasul domol și pe un ton voit liniștit. Făcu un semn din cap spre pieptul lui. Dacă îmi caută în buzunarul de la piept, îi găsesc.

Senhor Farias traduse, dar Poppy nu avu nevoie să înțeleagă portugheza pentru a ști ce părere avea șeful bandei de sugestia lui Andrew. El își rosti răspunsul tăios, cu o expresie răuvoitoare pe chip.

Iar domnul Farias se făcu alb ca varul de frică.

– Zice că nu este de ajuns, spuse cârciumarul. Am întrebat de unde știe că nu este de ajuns și mi-a zis că știe

cine ești. Știe că ești căpitanul de pe Infinity. Ai bunuri și mărfuri care nu încap într-un buzunar.

Un mușchi zvâcni în maxilarul lui Andrew, iar Poppy își dădu seama că el se chinuia să-și țină mânia în frâu când spuse:

– Spune-le că, dacă ne dau drumul, o să fie recompensați generos.

Gura domnului Farias tremură în timp ce bărbatul îi apăsă mai hotărât lama cuțitului în gât.

– Nu cunosc cuvântul ăsta, *recompensațigene...*

– O să-i plătesc, spuse Andrew tăios, mormăind în timp ce primi un cot în vintre. Dacă ne dau drumul, îi plătim.

Senhor Farias traduse, iar Poppy simți cum i se oprește inima în piept când șeful își lăsă capul pe spate și izbucni în râs. După ce se șterse la ochi, mai spuse câteva cuvinte, iar domnul Farias se întoarse spre Andrew.

– A zis că o să vă ia cu ei. O să primească mai mulți bani așa.

– Doar dacă îi dă drumul...

Liderul îl întrerupse cu câteva cuvinte lătrate.

Senhor Farias înghiți în sec.

– Ce zice? îl întrebă Andrew.

Vocea cârciumarului se transformă într-o șoaptă.

– Zice... că o ia și pe doamnă.

Pe chipul lui Andrew se dezlănțui o mânie sălbatică.

– Peste cadavrul meu...

– Nu! țipă Poppy.

Când vorbi, ochii lui Andrew nu se abătură nici o clipă de la șeful bandei.

– Nu te băga, Poppy!

– Sunt deja implicată în povestea asta, i-o întoarse ea. Și nu o să-mi fie de nici un folos dacă trebuie făcut ceva peste

cadavrul tău.

Andrew îi aruncă o privire încruntată.

Ea îi răspunse cu aceeași monedă.

– Căpitane?

Vocea domnului Farias era sugrumată de groază, și, când Poppy se uită la el, văzu cum îi alunecă pe gât o dâră de sânge.

Răspunsul lui Andrew fu categoric.

– Ei... îi... dau drumul.

– Căpitane, nu cred că o să accepte să...

– *Basta!*

Liderul bandei scoase o armă din buzunar și o îndreptă spre capul lui Billy.

– Nu!

Poppy îl acoperi pe băiat cu propriul trup. Nu-și dorea să moară... Doamne, nu... nu-și dorea să moară. Dar nu îi putea lăsa să-l împuște pe Billy. El voise doar să o protejeze. Și era atât de micuț!

El voise doar să se joace cu pisica.

Șeful pufni dezgustat, scuipă câteva cuvinte spre *senhor* Farias și se îndepărtă.

– Ce a spus? șopti Poppy.

Buzele domnului Farias tremurară, iar el clătină din cap.

– Îi cunoști? îl întrebă Poppy.

El încuviință din cap.

– Trebuie să le plătesc în fiecare lună. Pentru protecție.

– Să te protejeze de cine?

Un sunet mâhnit ieși din gâtul cârciumarului.

– De ei. Cu toții trebuie să plătim. Toți cei de pe – *cum se zice?* – străzile din apropierea casei mele.

– Din cartier?

– Da. Din cartier. Toți plătim. Dar n-au mai făcut asta până acum. Au rănit oameni, dar nu oameni ca voi.

Cuvintele nu o liniștiră prea mult pe Poppy. Pe de altă parte, nu credea că *senhor* Farias i le spusese cu vreo asemenea intenție.

– *Senhor.*

Se întoarseră cu toții spre Andrew, încă țintuit de perete, cu bărbia înclinată într-o poziție ciudată de bărbatul care îl ținea de maxilar.

Dar vocea lui îi răsună netulburată când întrebă:

– Ce a spus?

Senhor Farias se uită la Poppy, apoi înapoi la Andrew.

– A spus că vă ia pe toți trei. Buzele cârciumarului tremurară. Pe tine, pe doamnă și pe băiat.

Lui Poppy i se tăie răsuflarea.

– Poftim? Nu! Billy...

– Vă ia pe toți trei, spuse *senhor* Farias, întrerupând-o înainte de a apuca să-și termine perorația. Sau împușcă doi. Doi dintre voi – și pe mine.

Lumea se cufundă în tăcere. Poate că oamenii încă vorbeau, poate că sunetele străzii din apropiere continuau nestingherite. Dar Poppy nu auzea nimic. Spațiul dintre urechi i se simțea greu, de parcă s-ar fi scufundat sub apă și oamenii rămăseseră să vorbească undeva deasupra.

Încet, se ridică. Se uită la Andrew. Nu spuse nimic. Nu credea că mai era nevoie.

El încuviință, o dată, grav din cap. Înțelese.

Frica era un animal ciudat. În copilărie, Poppy se jucase adesea cu frații ei de-a „Ce-ar fi dacă?“ și „Ce ai face dacă?“

„Ce-ar fi dacă ai fi urmărit de un mistreț?“

„Ce ai face dacă cineva ți-ar lipi un pistol de tâmplă?“

Nu se jucau toți copiii astfel de jocuri? Nu se jucau și adulții?

Își aminti că se jucase la un moment dat împreună cu frații ei, și, cumva, jocul se transformase în „Ce-ar fi dacă *Poppy* ar fi urmărită de un mistreț?“ și „Ce ar face *Poppy* dacă cineva i-ar lipi un pistol de tâmplă?“

Ea le răspunsese cu un nostim „Care dintre voi mi-ar sări în ajutor?“, dar fusese informată rapid că întrebarea ei nu respecta regulile jocului. După ce conveniseră asupra armei, Richard și Reginald hotărâseră că ea ar țipa. Nu era chiar o opțiune de necrezut. Poppy nu țipa des, dar, trebuia spus, atunci când țipa, o făcea *al naibii* de bine.

Ronald spusese că ar leșina. Când Poppy subliniase că nu leșinase niciodată în viața ei, el subliniase că nici nu avusese vreodată o armă lipită de tâmplă.

Și lui Poppy i se păruse relevantă remarca, chiar dacă nu fusese de acord cu concluzia lui.

Jocul se terminase la scurt timp după aceea. Richard adulmecase mirosul plăcintei cu mere proaspăt scoase din cuptor și asta fusese tot. Dar, mai târziu, Poppy îl întrebase pe Roger de ce el nu-și dăduse cu părerea.

– Nu știu, Pops, îi spusese el cu o expresie neobișnuit de serioasă. Nici eu nu știu ce aș face într-o astfel de situație. *Nu* cred că avem cum să știm cu adevărat până nu ni se întâmplă.

Se întâmpla acum.

Și, într-adevăr, frica era un animal ciudat, pentru că, indiferent ce ar fi crezut Poppy că ar face, indiferent de cum ar fi crezut că ar reacționa când viața i-ar fi pusă în pericol, nu avea legătură cu *nimic* din ce simțea acum.

Era aproape ca și cum nu ar fi fost aici.

Se simțea amorțită.

Detașată.

Mișcările îi erau lente și atente, dar nici un gest nu părea să fie intenționat. Nu se gândea: „O să mă mișc încet, nu vreau să sperii pe nimeni".

O făcea pur și simplu. Și așteptă răbdătoare ca bandiții să facă ce aveau de făcut.

Andrew fu primul imobilizat, mâinile îi fură prinse brusc la spate și legate cu frânghia.

– Nu-i faceți rău ei! îi avertiză el chiar în clipa în care peste cap îi era tras un sac din pânză aspră.

În timp ce Poppy urmări scena, spaima i se furișă prin trup ca o nălucă. Gândul de a nu vedea – faptul că *el* nu vedea – era înspăimântător. Dacă nu o vedea, nu o putea ajuta, și, Doamne, ea nu-și dorea să se confrunte singură cu această situație.

Ea dădu să deschidă gura, dar nu știu ce să spună și, în orice caz, nu păru în stare să scoată vreun sunet, cel puțin nu până când unul dintre bărbați nu o apucă brusc de încheietură. Degetele lui i se afundară în piele cu o înverșunare care o făcu să scoată un mic țipăt.

– Poppy? Andrew se smuci în legăturile lui. Ce ți-au făcut...

Banditul care îl ținea scuipă câteva cuvinte și îl izbi de perete.

– Sunt bine! strigă Poppy. Sunt bine. Nu-ți face griji! Doar m-a luat prin surprindere.

Ea se uită la bărbatul care îl ținea pe Andrew.

– Te rog să nu-i faci nimic!

El o privi lung, de parcă ar fi fost o netoată. Ceea ce probabil era. Știa că el nu o putea înțelege.

Dar trebuia să încerce.

– Băiatul, spuse ea, îndreptându-și rugăciunea spre cel cu chipul mai blând. Te rog să fii blând!

– *Suavemente,* spuse *senhor* Farias.

– *Suavemente,* repetă Poppy, chiar dacă bărbatul care acoperea acum capul lui Billy sigur îl auzise pe *senhor* Farias. Te rog!

Poppy înghiți în sec în vreme ce îl privea legând mâinile băiatului inconștient.

– Chiar trebuie să facă asta? îl întrebă ea disperată pe domnul Farias. Îl iau pe căpitan, mă iau pe mine. El este doar un băiat.

Senhor Farias o privi cu o expresie îndurerată.

– Probabil nu o să-și amintească nimic din toate astea, spuse Poppy.

Senhor Farias scoase un suspin tremurător și îi spuse ceva omului îngenuncheat lângă Billy. Ochii lui Poppy se plimbară de la unul la altul, în timp ce ambii bărbați vorbiră pe un ton apăsat. În cele din urmă, *senhor* Farias se întoarse spre ea și îi spuse:

– Zice că băiatul e o bătaie de cap prea mare. Îl lasă cu mine.

Poppy aproape zâmbi. Aproape că râse, atât se simțea de ușurată.

– Dar nu trebuie să te împotrivești, o avertiză cârciumarul. Nu trebuie să le faci probleme. Nici tu, căpitane, spuse el. Să nu le faci probleme când te iau, altfel o să trimită pe cineva și o să...

Bărbatul își trecu degetul peste beregată.

Poppy se trase înapoi. Ridică privirea spre Andrew, care nu vedea nimic, și își dădu seama că trebuia să traducă gestul. Își înghiți nodul din gât și se chinui să spună:

– O să-l ucidă. O să-i taie gâtul lui Billy dacă le facem probleme.

– Și o să-i dea drumul dacă nu? întrebă Andrew de sub sacul din pânză.

– *Sim.*

Da. Unul dintre puținele cuvinte în portugheză pe care Poppy le înțelegea acum.

– O să fiu cooperantă, spuse ea.

Încuviințarea tristă a cârciumarului fu ultimul lucru pe care îl văzu Poppy înainte ca un sac să-i fie tras brusc peste cap.

Ea încremeni. Nu se așteptase să se facă atât de repede întuneric.

Sau cald.

Încercă să respire.

Aerul din jurul feței ei deveni înăbușitor. Ea răsuflă, iar aerul încălzit îi ricoșă în gură și în nas. Încercă să tragă aer în piept, dar nu putea – ba da, putea și credea că *o făcuse*, dar nimic nu i se revărsa în plămâni.

Nimeni nu o ținea de gât. De ce nu reușea să respire?

Se auzea respirând, simțea înălțarea și coborârea rapidă a pieptului, dar *nu reușea* să tragă aer. Era amețită, dezorientată. Neputând să-și vadă propriile picioare, brusc nu mai fu în stare să se țină pe picioare.

Trebuia să se prindă de ceva.

– Poppy? îl auzi pe Andrew strigând. Poppy, ești aici?

Părea să-i vorbească de foarte departe.

– *Poppy!*

– Trebuie să-l țin de mână, icni ea. Și când nimeni nu făcu nimic, ea țipă. Lăsați-mă să-l țin de mână!

În jurul ei se dezlănțui o învălmășeală, o cadență încordată de voci, una dintre ele aparținând lui *senhor*

Farias. Și apoi, ca prin minune, își simți mâna între mâinile lui Andrew.

Era ciudat. Mâinile lui erau legate la spate. Abia își putea împreuna degetele cu ale lui.

Dar era un colac de salvare.

– Ești bine, Poppy, spuse el. Îți promit!

– Nu pot să respir.

– Poți.

– Nu pot.

– În mod clar, respiri. În vocea lui răsună un umor blând, dar care păru aproape de ajuns pentru a-i frânge panica. El îi strânse degetele. Am nevoie să fii puternică.

– Nu sunt puternică.

– Ești cel mai puternic om pe care îl cunosc.

– Nu sunt. Chiar nu sunt.

Ea nu știa de ce suna de parcă ar fi cerșit.

El o strânse din nou, iar ea îl auzi chicotind.

– Asta nici măcar nu e prima dată când ești răpită.

– Nu e același lucru! se răsti ea. Se întoarse spre locul în care credea să se afla el. Serios, căpitane! O comparație mai nepotrivită n-am mai auzit în viața mea.

– Și spui că nu ești puternică, murmură el.

– Tu...

Ea se opri. Îi simți degetele încolăcindu-se peste ale ei.

– Poppy?

Îi luă o clipă să-și dea seama de ceea ce făcuse.

– Acum, respiri?

Ea încuviință din cap, apoi își aminti că nu o vedea și îi spuse:

– Da. Și apoi: Mulțumesc!

– O să trecem și peste asta, spuse el.

– Chiar crezi asta?

El făcu o pauză prea lungă înainte de a spune da.

Dar măcar Poppy respira.

Capitolul 19

Andrew nu știa unde erau.

La tavernă, el și Poppy fuseseră azvârliți într-o căruță. Merseseră mai bine de o oră, dar, cu un sac pe cap – și o pătură grea aruncată peste amândoi –, cu greu și-ar fi dat seama unde ajunseseră.

Singurul lucru de care era sigur era că erau undeva mai la înălțime. Dar nu era un lucru relevant. Porniseră de la nivelul mării – nu prea se puteau duce în altă direcție *decât* în sus.

Fură duși în interiorul unei clădiri, apoi îndemnați să urce o serie de scări abrupte și lăsați într-o cameră din spate. O ușă se închise, și auziră cum cheia se răsucește în broască, apoi cineva apucă și scoase sacul lui Andrew de pe cap, pânza aspră sfredelindu-i pielea. Se pregătise să fie orbit de lumina soarelui, dar atmosfera era tulbure și întunecată. Camera nu avea decât o fereastră acoperită cu obloane exterioare din lemn – închise bine și probabil țintuite în cuie.

Se întoarse exact la timp ca să vadă că unul dintre bărbați apucă sacul lui Poppy și i-l scoase. Ea trase adânc aer în piept în clipa în care capul îi fu descoperit și, chiar dacă încă tremura un pic, părea teafără. Sub pătură fusese cald și lipicios, și, după reacția avută la sacul din pânză, Andrew se temuse că urma să aibă o nouă criză. Încercase să îi vorbească în căruță – trucul păruse să fie de ajutor

mai înainte –, dar bărbatul care venise cu ei în spate îi trăsese o palmă peste cap. Nu duruse – pătura atenuase mare parte din impact –, dar dacă lovitura se voise a fi un avertisment, își atinsese scopul. Andrew își ținuse gura și nu mai încercase să facă nimic.

Nu avusese de ales.

Ceea ce era enervant.

Își amintise de momentul când – trebuia să fi fost prima sau a doua zi de când venise Poppy pe Infinity – o întrebase de ce era atât de plăcută. Ea îi răspunsese că nu avea nici un motiv să nu fie plăcută. Nu avea unde să fugă cât erau pe mare.

La acea vreme, i se păruse extrem de înțeleaptă. Încă i se părea.

Dar acum își dădu seama că îi scăpase complet esențialul. Cât de neputincioasă trebuia să se fi simțit la ideea de a-și accepta soarta cu capul plecat. Nu era nimic satisfăcător în a alege cea mai bună opțiune când toate opțiunile erau cumplite.

Nu ar fi putut să o lase în Anglia – nu când trebuia să se supună ordinelor atât de stricte de a duce mapa diplomatică în Portugalia *și* să păstreze secret locul în care se afla peștera până când emisarul prim-ministrului venea să recupereze documentele pe care le adusese el din Spania. Sincer, nu avusese de ales decât să o ia pe Poppy cu ei în călătorie.

Dar ar fi putut să fie mai înțelegător. Mai... blând?

Mai cumva. Ar fi putut să fie mai cumva.

Poate mai sincer. Ea nici măcar nu știa care era numele lui adevărat.

Se uită la ea, încercând să-i vorbească din priviri, căci încă nu îndrăznea să scoată vreun sunet. Ea păru să

înțeleagă. Ochii ei se făcură mari, iar buzele i se curbară la colțuri. Bărbații care îi însoțiseră în casă rămăseseră postați lângă ușă, vorbind repede în portugheză.

În timp ce bărbații vorbeau, Andrew cercetă împrejurimile. Erau într-un dormitor – nimic mare sau somptuos, dar, după câte vedea, o încăpere ordonată și curată. Decorul era ceva mai fastuos decât într-un han. Cine locuia aici avea ceva avere.

Andrew prinse câteva cuvinte din conversație: *bani, bărbat, femeie.* I se păru că unul dintre ei spusese *șapte*, deși nu era sigur în legătură cu ce. Și poate că nici nu înțelesese bine. Era foarte posibil să fi recunoscut *bărbat*, *femeie* și *bani* pentru că se așteptase să le audă.

Mâine.

Prost.

Acasă.

I se păru că aude și aceste cuvinte.

Brusc, bărbații se întoarseră, iar unul dintre ei își flutură mâna în direcția lor în timp ce răcni un ordin.

Le spunea să se mute. Andrew o înghionti pe Poppy cu umărul, și se traseră înapoi până când atinseră patul cu picioarele.

Poppy se uită la el cu ochi mari, neliniștiți, iar el scutură discret din cap. Fără întrebări. Nu încă.

Bărbații se însuflețiră în timp ce vorbeau, apoi Andrew văzu licărirea unui cuțit.

Nu mai stătu pe gânduri.

Nu avea *timp* să se gândească. Sări pur și simplu, încercând să acopere trupul lui Poppy cu al lui. Doar că, fiind legat la mâini, se mișca greoi și cu pași împleticiți. Poppy scoase un mormăit când se prăbuși pe spate în pat, iar Andrew ateriză pe podea, simțindu-se ca un păcălici.

Bărbatul cu cuțitul se apropie și își dădu ochii peste cap în timp ce o apucă de încheieturi pe Poppy și îi tăie legăturile.

Aruncă o privire spre Andrew.

– *Idiota.*

Și apoi plecă, luându-și prietenul cu el.

Andrew închise ochii. Avu nevoie de un moment ca să se adune. Sigur merita un moment pentru a se preface că nu zăcea pe podea, cu mâinile legate la spate, undeva în vecinătatea Lisabonei.

Simți gust de sânge. Probabil își mușcase limba.

– Căpitane?

El oftă.

– Căpitane?

Ea păru puțin panicată a doua oară, astfel că el se strădui să deschidă ochii. Poppy stătea aplecată asupra lui, cu fruntea încruntată de îngrijorare.

– Sunt bine, spuse el categoric.

Ea se întinse ca să-l ajute să se ridice.

– Pot să încerc să te dezleg.

El scutură din cap. Cine îi legase încheieturile o făcuse cu noduri demne de cei mai iscusiți marinari.

Ce ironie!

Fir-ar!

– Ar fi trebuit să te lege în față, spuse Poppy, după ce el se ridică din nou.

– *Sau,* spuse el cu voce încordată, nu ar fi trebuit să ne răpească.

– Ei bine... da.

Ea râse agitată.

– Cum te simți? o întrebă el.

Ar fi trebuit să fie prima întrebare. Ar fi trebuit să fie primul gând, nu o mizerie despre orgoliul lui rănit și dorința de a se ascunde într-o gaură de șarpe.

– Eu... Păru să aibă nevoie de ceva timp pentru a-și alege răspunsul. Mă simt bine, hotărî ea în cele din urmă. Nu știu ce s-a întâmplat cu mine când mi-au pus sacul în cap. N-am mai simțit niciodată așa ceva. Când eram în căruță, mi-am petrecut jumătate din timp încercând să-mi amintesc să nu uit să respir și pe cealaltă jumătate încercând să-mi aduc aminte *cum* se respiră.

– Îmi pare rău! spuse el și nici măcar nu știa pentru ce își cerea scuze.

Lista lui de fărădelegi era ridicol de lungă.

Dar Poppy nu părea să fi auzit încordarea din vocea lui.

– A fost atât de ciudat, continuă ea. S-a întâmplat atât de repede! Nu puteam să respir. Și totuși, cred că *respiram*. Dar nu *știam* că respiram. Știu... nu are nici un sens.

– Asemenea lucruri au rareori sens. El își drese glasul. Am mai văzut asta. Ce ți s-a întâmplat ție. Unul dintre oamenii mei nu poate să facă mai mult de un pas în peșteră.

– În peșteră? repetă ea, clipind surprinsă. Eu nu am avut probleme cu peștera.

El ridică din umeri, căci mâinile legate îl împiedicau să gesticuleze cum o făcea de obicei.

– Cred că este diferit pentru fiecare în parte. Din câte știu eu, omul poate să stea fericit zile întregi cu un sac în cap.

Poppy întredeschise buzele în timp ce se gândi la spusele lui.

– Bănuiesc că ai dreptate. Este o prostie să te aștepți la logică într-o situație atât de ilogică.

El încuviință încet din cap și se așeză pe pat. Era epuizat. Acum, că pericolul imediat dispăruse – toate cuțitele și pistoalele (și oamenii care țineau cuțitele și pistoalele) se aflau de cealaltă parte a unei uși –, se simțea secătuit.

Sau vlăguit. „Sleit“ suna mai potrivit. I se întâmplă ca din senin. Acum se simțea încordat și gata de luptă, iar în clipa următoare nu mai avea forță de nimic.

Pentru o clipă, Poppy păru a vrea să se așeze lângă el, dar apoi se întoarse și își înfășură stângaci brațele în jurul corpului.

– M-a ajutat mult, spuse ea pe un ton șovăielnic. Când ai vorbit cu mine. M-a liniștit. Mulțumesc!

– Nu-mi mulțumi, spuse el aspru.

Nu voia recunoștința ei. Nu putea suporta acea idee.

Dacă ieșeau în viață din această cameră, dacă el avea să facă să se întâmple asta, *atunci* urma să îi poată mulțumi. Dar, până atunci, el era doar bărbatul care o putea face să-și piardă viața.

– Știi unde suntem? îl întrebă ea în cele din urmă.

– Nu.

– Eu... Ea înghiți în sec, apoi se uită spre fereastra blocată. Cât timp crezi că am mers cu căruța? O oră? Cred că suntem foarte departe de oraș.

– Sau au dat roată pe același drum de vreo șase ori și suntem la nici doi pași de tavernă.

Ochii ei se măriră.

– Chiar crezi asta?

– Nu, recunoscu el, nu chiar la doi pași. Dar este posibil să fim mult mai aproape decât avem impresia.

Poppy se apropie de fereastră și își lipi urechea de sticlă.

– Auzi ceva?

Ea încuviință din cap – ușor, făcându-i semn să tacă.

– Nu înțeleg mare lucru, spuse ea, dar nu e liniște. Oriunde ne-am afla, nu suntem într-un loc izolat.

Andrew se duse spre ea și se lipi cu urechea de fereastră. Unul cu fața spre celălalt, ascultară. Ea avea dreptate. Afară nu era liniște. Era... viață. Se întâmplau lucruri.

Era cea mai puțin specifică descriere pe care ar fi putut să și-o imagineze – *se întâmplau lucruri* –, și totuși, spunea atât de multe.

– Cred că încă suntem în oraș, spuse el încet. Sau nu foarte departe.

Poppy scoase un murmur de încuviințare și se lipi mai hotărâtă de geam.

– Aud voci de femei, zise ea.

Andrew arcui o sprânceană.

– Cumva, nu cred că tâlharii noștri au o divizie secretă de femei în banda lor.

– Înseamnă că trebuie să ne fi adus într-o parte foarte umblată din oraș. Sau de lângă oraș.

– Ce veste minunată! Cu cât suntem mai aproape, cu atât mai bine.

– Cu atât sunt mai mari șansele să ne găsească cineva?

– Cu atât sunt mai mari șansele să scăpăm. La privirea ei întrebătoare, el adăugă: Este mult mai ușor să te ascunzi în oraș.

Ea încuviință din cap, apoi se îndepărtă de fereastră și făcu câțiva pași spre centrul camerei.

– Cred că o să mă așez.

– Este o idee bună.

Ea se îndreptă spre pat, apoi se opri și se întoarse.

– Pot să te ajut cu ceva?

– Nu cred să ai ascuns prin rochie un cuțit, mormăi el.

– Nici vreun pistol, spuse ea, dându-i de înțeles din priviri că își amintea că îi zisese aproape același lucru când ajunsese ea pe Infinity. Nici vreo pungă cu bani. Din păcate.

– Din păcate, încuviință el.

La naiba!

Două ore mai târziu

Nu avea altceva de făcut decât să se uite la ușă.

Cineva venise după Andrew cu câteva minute în urmă. Fusese în parte împins, în parte tras afară, iar ea nu-l mai văzuse de atunci. Poppy nu auzise nimic, ceea ce era un semn bun. Împușcăturile se auzeau tare, și, dacă ar fi încercat să-l rănească în alt mod, sigur s-ar fi auzit vreun zgomot.

Nu-i așa?

Căutase prin cameră ceva ce ar putea folosi drept armă, dar singurele obiecte masive care se puteau mișca erau scaunele.

– Când trebuie, trebuie, mormăi ea și trase un scaun lângă ușă.

Dacă era nevoie, putea să-l ridice și să-l lase să se izbească de capul cuiva. Ar fi căzut lat.

Spera să nu-l nimerească pe Andrew.

Nu știa exact cât timp rămăsese acolo, așteptând și ascultând. Zece minute? Douăzeci? Sigur nu treizeci. Nu se pricepuse niciodată să estimeze trecerea vremii.

Și apoi, în cele din urmă...

Pași. Ea apucă spătarul scaunului. Habar n-avea cum urma să știe dacă să atace sau nu. Dacă auzea vocea lui Andrew? Dacă nu îi auzea vocea?

Trebuia să aștepte până se deschidea ușa. Până vedea cine intra.

Zgomotele se apropiară.

Ea ridică scaunul. Îl ținu deasupra capului.

Cheia se răsuci în broască.

Ea își ținu respirația.

Ușa se deschise.

Și intră Andrew.

Poppy se opri brusc, oprind alunecarea scaunului chiar înainte de a ateriza în capul lui.

– Aaaaaa!

El țipă.

Ea țipă.

Țipară amândoi, apoi țipă și cineva pe coridor, probabil spunându-le să tacă naibii din gură.

– Ia chestia asta din capul meu, urlă Andrew, ridicând mâinile în semn de apărare.

– Te-au dezlegat! exclamă Poppy.

El fusese împins în cameră cu suficientă forță încât să aterizeze direct pe podea, iar ea nu observase imediat că fusese eliberat.

– Scaunul, mormăi el.

– Oh, scuze! Unul dintre picioarele scaunului era la doar câțiva centimetri distanță de ochiul lui. Ea îl coborî brusc în spatele ei. Ești bine? îl întrebă. Ce s-a întâmplat? Ești bine?

El încuviință din cap.

– Stai să mă ridic!

– Oh, da, îmi pare rău! Ea îl ajută să se ridice. Ce...

Ea își mușcă limba. Fusese cât pe ce să-l întrebe din nou ce se întâmplase.

– Au adus pe cineva care vorbește engleză, spuse el după ce se scutură de praf.

– Și?

– Și s-a prefăcut că este prietenul meu. A spus că este îngrozit de cum se poartă cu noi, a insistat să îmi fie dezlegate mâinile.

Poppy se întrebă de ce tonul lui ascundea o notă atât de zeflemitoare.

– Asta e... de bine? Nu-i așa?

– Probabil că nu. Este o tactică bine cunoscută atunci când iei prizonieri. Cineva se poartă cu amabilitate. Încearcă să-ți câștige încrederea.

– Oh! Poppy se gândi la asta. Totuși, e mai bine decât să se poarte toți urât, nu-i așa?

Capul lui se înclină într-o parte, cu un aer gânditor.

– Bănuiesc. Majoritatea celorlalte metode de interogare presupun o cantitate considerabilă de sânge, așa că, da, e de preferat așa.

Ea strânse din buze, dar nu îl mustră pentru un asemenea comentariu.

– Ți-au spus ce vor? Adică știu că vor bani, dar ți-au spus câți?

– Mai mulți decât mi-ar fi ușor să adun.

Buzele lui Poppy se întredeschiseră. Nu știa de ce, dar nu se gândise că nu aveau să poată strânge banii de răscumpărare.

– Eu am bani, spuse ea șovăielnic.

– În Portugalia?

Răspunsul lui era sarcastic, aproape batjocoritor.

– Normal că nu. Dar, dacă le spunem...

– Nu fi naivă!

Își simți dinții încleștându-se.

– Încercam doar să ajut.

– Știu. El își trecu mâna prin păr. Știu.

Poppy îl urmări cu atenție. Al doilea „Știu“ fusese rostit mai tare decât primul, mai accentuat.

Chiar furios.

Ea așteptă o clipă, apoi întrebă:

– Ai de gând să-mi spui ce s-a întâmplat?

– Încercam să fac asta.

Ea clătină din cap.

– Nu te întrebam ce s-a întâmplat. Te întrebam dacă ai de gând să-mi povestești. Pentru că, dacă nu, dacă vrei să lași anumite părți deoparte pentru că ai impresia că este pentru binele meu, aș dori să știu.

El se uită lung la ea, de parcă s-ar fi apucat să vorbească în germană. Sau în chineză.

– Despre ce naiba vorbești?

– Ai secrete, spuse ea pur și simplu.

– Te cunosc de o săptămână. Bineînțeles că am secrete.

– Nu te muștruluiesc pentru asta. Vreau doar să știu.

– Pentru numele lui Dumnezeu, Poppy!

– Pentru numele lui Dumnezeu, căpitane, i-o întoarse ea, vorbind pe un ton cântat.

El îi aruncă o privire plină de enervare.

– Serios? Asta facem?

– Ce altceva pot face? Tu nu vrei să-mi spui nimic.

– *Încercam,* răbufni el. Și tu nu încetezi să mă înnebunești cu secretele mele.

– N-am înnebunit pe nimeni cu nimic în viața mea. Și nu am spus niciodată că nu ar trebui să ai secrete! Vreau doar să știu dacă *ai.*

Ea îi așteptă replica, pentru că sigur avea una – acesta era jocul *lor*. Dar el scoase doar un sunet... ceva ciudat și

necunoscut, parcă izvorât din adâncul ființei lui. Era un mârâit, dar nu chiar, și, în timp ce Poppy îl privea cu o agitație fascinată, el se întoarse brusc.

Își înfipse mâinile în perete, deasupra capului, aproape gemând în timp ce se apăsă înainte. Era ceva sălbatic în el, ceva ce lui Poppy ar fi trebuit să i se pară înfricoșător.

Ar fi trebuit.

Dar nu i se părea.

Simți furnicături în mână. De parcă ar fi trebuit să-l atingă. De parcă ar fi murit dacă nu îl atingea.

Își simțea corpul ciudat. Copleșit de nevoie. Și, chiar dacă era inocentă, știa că ceea ce simțea era dorință. Necuviincioasă și inoportună, dar totuși prezentă, dezlănțuindu-se înăuntrul ei ca o fiară înfometată.

Ea făcu un pas în spate. Dintr-un instinct de supraviețuire.

Nu ajută prea mult.

Ce însemna că simțea așa acum, când el nu era chiar cea mai civilizată versiune a lui?

Pe vas, simțise înfiorarea pe care el o trezea înăuntrul ei. Se întrebase ore întregi ce s-ar fi întâmplat dacă, atunci când îl sărutase pe punte, s-ar fi apropiat mai mult de el. Visase la pielea lui, la colțișorul ademenitor de piele care i se dezvăluia când își scotea lavaliera.

Nu era vorba doar despre lavaliera lui. El își sufleca și mânecile, iar ea era fascinată de brațele lui – de dansul mușchilor sub piele. Ea știa că majoritatea bărbaților nu munceau. Călăreau, făceau scrimă, hoinăreau pe proprietățile lor, dar nu *munceau*. Ajunsese să se gândească la puterea lui, la ce puteau face brațele lui și ale ei, nu.

Și era mereu conștientă de căldura pe care el o emana. În jurul corpului lui plutea un strat de aer care era întotdeauna ceva mai cald. O făcea să-și dorească să se apropie și apoi să se apropie și mai mult, să vadă dacă se încingea când ea era la doar un pas distanță.

Ea știa că astfel de gânduri erau scandaloase. Chiar necuviincioase. Dar toate astea... Nu, *nimic* din toate astea nu provocaseră o asemenea înflăcărare înăuntrul ei.

Ea îl privi în timp ce el trase lung aer în piept, cu corpul încordat, de parcă s-ar fi luptat cu o reținere invizibilă. Mâinile lui deveniseră gheare, doar vârfurile degetelor apăsându-se în peretele de deasupra capului lui.

– Căpitane James? șopti ea.

Nu era sigură dacă o auzise. El era foarte aproape – camera era mult prea mică pentru a-ți scăpa cel mai mic murmur. Dar orice se întâmpla în mintea lui... era ceva zgomotos. Zgomotos și animalic, și îl aduse la limita a ceva feroce.

– Căpita...

El făcu un pas înapoi. Închise ochii și inspiră adânc. Și apoi, cu un calm mult prea uniform și reținut, se întoarse spre ea.

– Îmi cer scuze, spuse el.

Poppy nu știu ce să spună.

– Unde rămăsesem?

Habar nu avea.

– Așa, continuă el, de parcă ea nu s-ar fi uitat la el ca o nebună rămasă fără grai. Posibil să-i fi convins să te lase să duci mesajul de răscumpărare pe Infinity.

Ea rămase mută de uimire. De ce nu îi spusese asta *mai întâi?*

El își trecu mâna prin păr și se îndreptă spre colțul opus al încăperii. Camera nu era mare, dar ai fi zis că el era ca un animal în cușcă.

– N-am putut mai mult de atât, spuse el.

– Dar... Poppy se chinui să vorbească. Nu reuși să spună decât: Eu?

– Ar fi o dovadă de bună-credință.

– Nu știam că au bună-credință.

– Și o dovadă că suntem în viață, adăugă el pe un ton mai încordat.

– Dovadă că... Oh, spuse ea, înțelegând brusc ce voia el să spună. Ce cuvinte îngrozitoare!

El își dădu ochii peste cap la naivitatea ei.

– Omul cu care am vorbit trebuie să se consulte cu altcineva. Nu o să avem un răspuns până mâine-dimineață.

Poppy se uită spre fereastră. Mai devreme, zărise o fărâmă de lumină printre obloanele de lemn.

– S-a înserat, confirmă Andrew.

– Ai zice că astfel de oameni preferă să lucreze în inima nopții.

El își dădu iar ochii peste cap. Și, din nou, nu o făcu cu lejeritate, nimic din gesturile lui nu îi dădu de înțeles că erau împreună în povestea asta.

– Nu prea știu cum funcționează mințile lor, spuse el.

Poppy nu zise nimic preț de câteva secunde, dar apoi nu se mai putu abține.

– De ce ești așa răutăcios?

O expresie de nedumerire nerăbdătoare i se desenă pe chip.

– Poftim?

– Spun doar că ai putea să fii puțin mai amabil.

– Ce...

El clătină din cap, aparent incapabil să-și ducă gândul la bun sfârșit.

– De când te-ai întors, n-ai făcut altceva decât să mârâi și să te răstești.

El rămase fără cuvinte, de parcă nu i-ar fi venit să creadă ce auzea.

– Suntem prizonierii naiba știe cui, și tu te plângi că nu sunt *amabil?*

– Nu, normal că nu. Ei bine, ba da. De fiecare dată când încerc să fac o sugestie...

– N-ai pic de experiență în astfel de lucruri, o întrerupse el. De ce să te ascult?

– Pentru că nu sunt vreo proastă, și cel mai rău lucru care s-ar putea întâmpla dacă m-ai asculta ar fi să nu fii de acord cu mine.

Andrew se pișcă de podul nasului.

– Poppy, spuse el, cuvântul răsunând atât ca un mârâit, cât și ca un oftat. Nu pot...

– Stai un pic, îl întrerupse ea. Se gândi la ce îi spusese. Vrei să zici că *tu* ai ceva experiență în astfel de situații?

– Oarecum, recunoscu el.

– Ce înseamnă asta?

– Înseamnă că nu este prima dată când am de-a face cu personaje dubioase, răspunse el.

– Este prima dată când ești răpit?

– Da.

– Prima dată când ești legat?

El șovăi.

Ea icni.

– *Căpitane Ja...*

– Așa, spuse el iute.

Și mai tare, și mai apăsat, de parcă ar fi avut nevoie să-i întrerupă întrebarea la fel de mult precum avea nevoie de aer.

Ochii ei se îngustară.

– Ce înseamnă asta?

– Nu mă întreba!

Se prea putea să fi fost prima dată când îl vedea *roșind* cu adevărat, ceea ce ar fi trebuit să fie de ajuns pentru a-și dori să-l facă să răspundă. Dar, dat fiind contextul, Poppy decise să lase de la ea. În mare parte.

Ea îi aruncă o privire vicleană.

– Pot să-ți pun întrebarea asta mai târziu?

– Te rog, nu!

– Sigur?

Era un sunet pe care îl făceau oamenii uneori – ceva între râs și plâns, dar sfârșind mereu prin a suna a ironie.

Andrew scoase acel sunet, chiar înainte de a spune:

– Nicidecum.

Poppy făcu un pas înapoi. Așa i se părea înțelept. După câteva momente de tăcere prudentă, ea întrebă:

– Ce facem în seara asta?

El păru aproape ușurat că ea întrebă, chiar dacă tonul lui căpătă o notă tăioasă.

– O să cercetez camera mai atent, acum, că am mâinile dezlegate, dar nu mă aștept să descopăr o cale de a scăpa.

– Așa că o să așteptăm pur și simplu?

El încuviință din cap cu seriozitate.

– Am numărat cel puțin șase bărbați la parter, plus doi pe coridor. Nu-mi place să nu fac nimic, dar îmi place cu atât mai puțin ideea de sinucidere.

Sunetul pe care îl scosese mai devreme – râsul și plânsul și ironia cumplită...

Îi reuși și ei.

Capitolul 20

Câteva ore mai târziu – după ce Andrew și Poppy mâncară pâinea și brânza aruncate de cei care îi răpiseră, după ce o cercetare amănunțită a camerei nu dezvălui absolut nimic, după ce o lungă tăcere îi purtase spre un armistițiu tacit –, Andrew se așeză. Se lipi cu spatele de perete, își întinse picioarele în față și oftă.

– Nu vrei scaunul? îl întrebă Poppy.

Ea stătea pe pat. Ea dăduse să protesteze când, cu câteva minute în urmă, el îi spusese să-l ia, dar Andrew ridicase mâna și îi aruncase o privire prin care îi transmisese un „Nu te certa cu mine“ care îi închisese gura.

El scutură din cap.

– Cumva, pare mai puțin confortabil.

Ea se uită la scaun, apoi reveni cu privirea spre el.

– Se vede.

El zâmbi ironic.

– Patul nu este... Ei bine, nu este incomod, dar nu este, hmm, un pat excelent.

Ea chiar izbucni în râs.

– Nu te pricepi deloc la mințit.

– Nu este chiar o minciună. Cheia stă în felul în care te exprimi.

El pufni.

– Spune fiecare politician din Londra.

Replica o făcu să zâmbească, ceea ce trezi înăuntrul lui o bucurie atât de absurdă, încât nu o putea atribui decât faptului că a face pe cineva să zâmbească în asemenea condiții se simțea ca o adevărată victorie.

– Poftim, spuse ea, apucându-și perna. Ar trebui să iei asta.

El nu încercă să o prindă. Era ceva mult mai plăcut în a o lăsa să plutească prin aer și să-l nimerească în umăr.

– Ca pe vremuri, murmură el.

– Aș vrea eu.

El ridică privirea spre ea. Stătea cu picioarele încrucișate, genunchii împingând în poalele fustei albastre până când materialul formă un fel de triunghi. Încercă să-și amintească ultima dată când stătuse el într-o asemenea poziție. Nu credea să o fi văzut vreodată nici pe ea.

Avea sens. Nimeni nu stătea așa în public. Era o poziție pentru acasă. Pentru momentele când lăsai garda jos.

– Îmi pare rău! spuse el. Cuvintele răsunară încet, nu pentru că era reticent să le spună, ci mai degrabă pentru că le simțea mai intens decât se așteptase. Pentru că mi-am ieșit din minți mai devreme.

Ea încremeni, cu buzele întredeschise, în timp ce înțelese schimbarea bruscă de subiect.

– Nu-i nimic, spuse ea.

– Ba *este*. Este. Aceasta este... Ea ridică privirea spre tavan, clătinând din cap. Părea că nu-i venea să creadă în ce situație ajunsese. Oricine și-ar fi ieșit din minți. Este probabil o mică minune că nu te-am strâns de gât.

El zâmbi.

– Știi că nu e ușor să strângi un om de gât.

Ea lăsă capul în piept în timp ce izbucni în râs. Când ridică privirea, spuse:

– Am aflat de curând.

– Nu-mi spune! Unde să fi învățat una ca asta o femeie din lumea bună ca tine?

– Păi... Ea se aplecă înainte, cu coatele pe genunchi și bărbia în mâini. Am căzut în mâinile unei bande de pirați.

Uluirea lui era demnă de o scenă de teatru.

– Nu pot să cred!

Ea răspunse în aceeași notă, cu ochii mari, prefăcându-se că rămâne fără aer și lipindu-și o mână în dreptul inimii.

– Cred că se poate să fiu ruinată.

Și, pentru că ceva înăuntrul lui păru a se așeza la loc, el îi oferi un zâmbet pieziș și spuse:

– Nu încă.

Cu o săptămână în urmă, o asemenea glumă i-ar fi jignit sensibilitățile, dar, de data aceasta, ea nici nu mai încercă să se prefacă. Își dădu ochii peste cap, clătină din cap și spuse:

– Păcat că nu mai am o pernă cu care să arunc în tine!

– Chiar că. Cu un aer teatral, el scrută din priviri podeaua în jurul lui. Aș trăi în lux.

– Te-ai bătut vreodată cu pernele cu frații tăi?

El își aranja la spate perna pe care i-o aruncase, dar, la auzul întrebării ei, se opri.

– Chiar trebuie să întrebi?

Ea chicoti.

– Știu. O întrebare stupidă.

– Tu? întrebă el.

– Oh, firește.

El se uită la ea.

– Ce? întrebă ea.

– Așteptam să-mi spui că ai câștigat mereu.

– Spre marea mea rușine, *asta* ar fi o minciună.

– Oare nu mai aud bine? A existat un concurs în casa Bridgerton pe care Poppy Bridgerton să nu-l fi câștigat?

– Poppy *Louise* Bridgerton, spuse ea cu un aer oficios. Dacă ai de gând să mă cerți, ar trebui să o faci corect.

– Scuzele mele! Poppy *Louise*. Dar, spune-mi, cine ieșea victorios?

– Frații mei mai mari, desigur. Mai ales Richard. Roger zicea că nici nu merita să-și bată capul cu mine.

– Era prea ușor pentru el să te bată?

– Era cu un cap mai înalt, protestă ea. N-ar fi fost niciodată o luptă dreaptă.

– Atunci bine că stătea deoparte.

Ea strânse din buze, iritată.

– Nu era chiar atât de galant. Zicea că are moduri mai interesante în care să mă chinuie.

– Oh, da. Andrew zâmbi larg. El te-a învățat o limbă nouă, nu-i așa?

– Chiar că o limbă nouă. Ai face bine să fii atent, altfel o să te *infinitinfinit.*

El pufni în râs.

– Mi-aș fi dorit să-l cunosc pe fratele tău. M-aș fi închinat la picioarele lui.

– Și eu mi-aș fi dorit, spuse ea cu un zâmbet trist, iar el știu că ceea ce voia să spună cu adevărat era că și-ar fi dorit ca Roger să mai fie în viață, să-și poată face încă noi prieteni și, da, să găsească noi moduri prin care să-și chinuie sora mai mică.

– Cum a murit? o întrebă el.

Ea nu îi spusese niciodată asta, și până acum i se păruse prea indiscret să întrebe.

– De infecție.

Ea o spuse atât de direct, de parcă toată acea durere distrusese de mult lumea și singurul lucru rămas era resemnarea.

– Îmi pare rău!

El văzuse mulți bărbați secerați de infecții. Mereu părea să înceapă atât de simplu. O zgârietură, o rană... Fratele lui știa un bărbat care purtase o pereche de cizme prea mici și care, mai apoi, murise din cauza unei bășici purulente.

– A fost mușcat de un câine, spuse Poppy. Nici măcar nu a fost o mușcătură serioasă. Adică și eu am mai fost mușcată de un câine. Tu nu?

El încuviință din cap, chiar dacă nu i se întâmplase.

– Rana nu s-a vindecat cum trebuie. Părea că avea să se vindece. A arătat bine câteva zile, poate doar puțin roșie. Umflată. Și apoi...

Ea înghiți în sec și se uită într-o parte.

– Nu trebuie să termini povestea, spuse el încet.

Dar ea voia. O vedea pe chipul ei.

– A făcut febră, continuă ea. I-a apărut peste noapte. S-a dus la culcare și părea să se simtă bine. Eu am fost cea care i-a dus o cană de cidru fierbinte, deci știu că se simțea bine.

Ea își înfășură brațele în jurul corpului, închizând ochii în timp ce inspiră lung.

– Era atât de fierbinte. Mi s-a părut nefiresc. Pielea lui era lividă. Și cel mai rău a fost că nici măcar nu s-a întâmplat repede. A durat cinci zile. Știi cât de lungi pot fi cinci zile?

Cu o zi mai puțin decât timpul pe care îl petrecuse ea pe Infinity. Ceea ce, dintr-odată, nu i se mai păru deloc prea mult timp.

– Uneori, își pierdea cunoștința, spuse ea, dar alteori nu, și știa... *știa* că urma să moară.

– Ți-a spus asta?

Ea clătină din cap.

– Nu mi-ar fi spus-o niciodată. A continuat să zică: „O să fiu bine, Pops. Nu-ți mai face atâtea griji!"

– Îți spunea Pops?

Andrew încercă să nu zâmbească, dar era ceva irezistibil de fermecător în asta.

– Da. Doar uneori. O spuse de parcă nu s-ar mai fi gândit niciodată la asta. Își lăsă capul într-o parte, și ochii îi alunecară în sus și spre stânga, de parcă ar fi putut să-și găsească amintirile acolo. Îmi spunea așa când vorbea serios, dar poate încerca să pară că nu.

Ea se uită la Andrew, care se simți ușurat să vadă că o parte din tristețe dispăruse de pe chipul ei.

– Rareori vorbea serios, spuse ea. Sau așa voia să fie văzut de lume. Avea un mare simț al observației, și cred că oamenii nu erau așa atenți în preajma lui tocmai pentru că îl credeau o pușlama.

– Am ceva experiență în domeniu, spuse el cu voce seacă.

– Așa îmi închipui.

– Ce s-a întâmplat după aceea? o întrebă el.

– A murit, zise ea ridicând neputincioasă din umeri. Până în ultimele clipe de viață, a încercat să dea impresia că nu avea să se întâmple, dar nu reușea să mintă când venea vorba despre lucrurile importante.

În vreme ce Andrew mințise *doar* în privința lucrurilor importante. Dar se strădui din răsputeri să-și alunge gândul acesta din minte.

Poppy scoase un hohot posomorât de râs.

– Cu o dimineață înainte de a pleca dintre noi, chiar s-a lăudat că, la următorul bâlci, din mai, o să mă nimicească la concursul de făcut ruladă cu ou, dar am văzut-o în ochii lui. Știa că nu avea să trăiască.

– Să te nimicească? repetă Andrew.

Îi plăcea combinația atipică de cuvinte.

Ea zâmbi, cu ochii înlăcrimați.

– N-ar fi fost niciodată de ajuns doar să mă bată.

– Nu, îmi închipui.

Ea încuviință încet din cap.

– Știam că mințea. Și el știa că știam. Și m-am întrebat... De ce? De ce să o dea înainte cu povestea lui când știa că nu mă păcălea?

– Poate a crezut că îți face un bine.

Ea ridică din umeri.

– Poate.

Nu părea să mai aibă altceva de spus, astfel că Andrew se întoarse la perna lui. Era și plată, și noduroasă, și era imposibil să o pună în poziția corectă. Încercă să o bată, să o strivească, să o pună pe din două... Nimic nu merse.

– Pare că ți-e tare incomod, spuse Poppy.

El nu se mai obosi să ridice privirea dinspre strădaniile lui.

– Sunt bine.

– Ai de gând să mă minți, cum a făcut Roger?

Întrebarea îi atrase atenția.

– De ce ai spune una ca asta?

– Vino și stai pe pat! spuse ea cu voce exasperată. Nu este ca și cum o să doarmă vreunul din noi în noaptea asta, și o să înnebunesc de-a binelea dacă te mai văd mult foindu-te așa.

– Nu mă...

– Ba da.

Se priviră unul pe celălalt preţ de o clipă sau două, cu ochi mici şi sprâncene arcuite.

Ea câştigă.

– Bine. El se ridică. O să stau în partea cealaltă.

Se îndreptă spre colţul opus al patului şi se aşeză pe margine. Ea avea dreptate. Nu era deloc un pat extraordinar. Totuşi, era mult mai bun decât podeaua.

– Crezi că este ciudat că avem o conversaţie atât de banală? îl întrebă ea după ce el îşi găsi locul.

El îi aruncă o privire piezişă.

– Ciondănindu-ne pe cum să stăm?

– Ei bine, da, şi vorbind despre poznele din copilărie şi despre moartea fratelui meu. Îmi închipui că este foarte trist, dar sigur sunt subiecte banale. Nu este ca şi cum am purta mari discuţii filosofice despre sensul...

– Vieţii? completă el.

Ea ridică din umeri.

El se întoarse cu faţa spre ea.

– *Vrei* să-ţi petreci seara purtând mari discuţii filosofice?

– Nu chiar, dar nu crezi că ar trebui? În situaţia noastră delicată?

El se rezemă de tăblia patului şi lăsă să se scurgă un timp pentru ca următoarele lui cuvinte să capete un aer declamativ.

– Când eram la şcoală, ne-au pus să citim o carte.

Ea se întoarse cu tot corpul spre el, atât de curioasă de schimbarea lui bruscă de subiect.

– A fost cumplită, îi spuse el.

– Ce carte era?

El se gândi o clipă.

– Nici nu-mi mai amintesc. Atât a fost de groaznică.

– De ce te-au pus să o citești?

El ridică din umeri.

– Cineva mi-a zis odată că ar fi important.

– Cine decide asta? se întrebă ea.

– Ce cărți sunt importante? Habar nu am, dar, în acest caz, au făcut o greșeală uriașă. Îți spun... fiecare cuvânt a fost un chin.

– Și atunci, de ce ai citit-o? Toată cartea?

– Da. Am urât fiecare clipă, dar am citit nenorocirea aia pentru că știam că o să ni se pună întrebări din ea și nu voiam să-l dezamăgesc pe tata. El se întoarse și o privi cu o expresie reținută. Ăsta e un motiv al naibii de nepotrivit ca să citești o carte, nu crezi?

– Bănuiesc.

– Ar trebui să citești o carte pentru că atinge ceva din tine. Andrew o spuse cu o înflăcărare care îți dădea de înțeles că nu era prima dată când se gândea la asta. Cel puțin, nu așa. Pentru că răspunde la o sete de cunoaștere care este a *ta* și numai a ta, nu a vreunui om închis într-un turn de fildeș acum 200 de ani.

Ea îl privi o clipă, apoi spuse:

– De ce vorbim despre asta?

– Pentru că nu ar trebui să discutăm despre nemurirea sufletului dacă nu vrem asta.

– Nu vreau, spuse ea cu ochii mari. Chiar nu vreau.

– Bun.

El se întoarse în poziția lui, și se cufundară câteva momente în tăcere. Toate bune și frumoase până când ea spuse...

– S-ar putea să murim.

– Poftim? Vocea i se frânse, capul îi trosni când se întoarse cu fața spre ea. Nu spune asta!

– Nu spun că *o* să murim. Dar s-ar putea. Nu mă minți și nu nega asta.

– Suntem prea valoroși, îi spuse Andrew. Nu o să ne ucidă.

Dar, oare, bărbații erau conștienți de prada pe care o capturaseră? Până acum, totul părea să fie o răpire normală (dacă exista așa ceva). Nu era de necrezut ca banda portugheză să fi zărit pur și simplu doi străini înstăriți și să se fi gândit că cineva avea să fie dispus să plătească o răscumpărare pentru ei.

Pe de altă parte, era posibil ca rolul lui în guvern să fi fost devoalat. Dacă era cazul, și bărbații care îi țineau aici aveau o miză politică, atunci Andrew devenea un alt soi de pradă.

(Și numai Dumnezeu știa *ce* politică se ascundea în spatele mizei lor. În toată lumea existau grupări extremiste care îi detestau pe britanici.)

Căpitanul Andrew James nu era chiar necunoscut în Lisabona. Se întâlnise cu Robert Walpole – ambasadorul britanic – chiar în acea dimineață. Nu se folosise de nici un subterfugiu special. Înțelesese de mult că, în misiunile lui, cel mai eficient era să se ascundă la vedere. Își punea cele mai bune haine, mergea și vorbea ca un aristocrat și îl vizita pe domnul Walpole chiar la reședința lui.

– Nu o să ne ucidă, spuse el din nou.

Dar nu era sigur că vorbea serios.

– Nu știu dacă este adevărat, spuse Poppy.

Andrew clipi nedumerit.

– Ce anume?

– Ce ai spus tu. Că suntem prea valoroși. Suntem valoroși doar dacă ei știu că suntem valoroși.

– Știu că am un vas în port.

Pe de altă parte, dacă știau că îndeplinea misiuni secrete pentru Coroană, puteau să creadă că era mai valoroasă eliminarea lui decât orice alte bogății le-ar fi adus.

– Nu o să aflăm nimic până dimineață, nu-i așa? replică ea.

El oftă.

– E puțin probabil. Dar, așa cum ți-am spus, cred că am reușit să-i conving să te lase să pleci.

Ea încuviință din cap.

– *Nu* insista să rămâi cu mine, adăugă el.

– N-aș face asta niciodată, spuse Poppy.

Andrew făcu o pauză.

– Nu?

– Normal că nu. Cum să te ajut din închisoare? Dacă plec, poate aș putea să fac ceva să te scot de aici.

– Exact.

Andrew era mulțumit de rapiditatea cu care înțelesese ea situația, dar se simțea și ușor deranjat că era atât de dornică să plece.

Totuși, dacă reușea să o scoată de aici, ea *nu* avea să se întoarcă să-l salveze. Avea în Lisabona oameni care puteau să o ducă înapoi în Anglia. Nu trebuia decât să o lase în grija lor.

Sau, după cum cel mai probabil va fi cazul, ea va trebui să ajungă singură în grija lor.

Se gândi la toate cauzele pentru care credea că merita să-ți dai viața. Nici una nu însemna nimic în comparație cu viața acestei femei.

Ce simțea era dragoste? Oare? Singurul lucru pe care îl știa era că nu mai putea concepe un viitor fără ea.

Ea însemna râsete.

Ea însemna bucurie.

Și era în pericol de moarte pentru că el fusese mult prea egoist ca să o lase pe vas.

Știuse că era mai sigur să o lase la bord. *Știuse* asta și totuși o adusese cu el la țărm.

Își dorise să o vadă zâmbind. Nu, era vorba despre ceva cu mult mai egoist decât atât. Își dorise să fie eroul ei. Își dorise ca ea să se uite la el cu venerație în ochi, să creadă că soarele răsărea și apunea după el.

El închise ochii. Trebuia să îndrepte lucrurile. Trebuia să o *protejeze.*

Nu era a lui ca să o protejeze și acum poate nu avea să fie niciodată, dar urma să se asigure că ajungea teafără și nevătămată acasă.

Chiar dacă era ultimul lucru pe care îl mai făcea în viața lui.

Andrew nu știa câtă vreme rămăseseră cufundați în tăcere, odihnindu-se unul lângă altul la capul patului. Din când în când, avea impresia că Poppy dădea să spună ceva – făcea una dintre acele mișcări aproape imperceptibile, dar tăioase și bruște, de parcă era cât pe ce să vorbească. În cele din urmă, când crezu că se cufundaseră în liniștea nopții, ea vorbi.

– Aseară... nu cred că ți-am spus, dar a fost primul meu sărut.

El încremeni. Își închipuise asta, dar i se păruse nepoliticos să întrebe, mai ales după ce îi spusese că nu aveau să mai discute niciodată despre asta.

– Căpitane...

– Andrew, o întrerupse el.

Dacă aceasta chiar era ultima lor noapte împreună, avea să și-o petreacă alături de cineva care îi spunea pe numele de botez.

– Andrew, repetă ea și păru că încerca să vadă cum se simțea numele lui pe buzele ei. Ți se potrivește.

Era o replică ciudată.

– Știai cum mă cheamă, sublinie el.

– Știu. Dar e diferit când rostești numele.

Nu era sigur că înțelegea ce voia să spună. Nu era convins că ea știa. Dar nu era important. Cumva, amândoi știau asta.

– Vorbeai despre sărut, spuse el încet.

Ea încuviință din cap, iar el îi observă încordarea când înghiți în sec. Era agitată. Firește. Și el era îngrozit. Nu era prima dată când se regăsea într-o situație primejdioasă. Nu era prima dată când se gândise că avea să moară, dar era prima dată când se gândea că putea să ia cu el un suflet nevinovat.

– A fost primul meu sărut, spuse ea, și a fost minunat. Dar știu că mai sunt și altele.

– Altele? repetă el.

Îi aruncă o privire neliniștită.

– Nu *multe* altele. Am o idee despre asta.

– Ai o idee despre... ce?

– Adică nu știu exact–exact.

– Doamne! spuse el în barbă.

– Știu ce se întâmplă între soț și soție, zise ea, aproape de parcă ar fi vrut să-l liniștească.

El rămase mut de uimire.

– Nu-mi vine să cred că spun asta, dar încerci să-mi spui că știi... mai exact?

– Normal că nu!

Ea se îmbujoră. O putea vedea chiar și în lumina difuză a lumânării.

– Sigur îmi înțelegi confuzia.

– Serios, mormăi ea, și el nu-și dădu seama dacă era stânjenită sau mâhnită.

El scoase un oftat prelung. Sigur acesta era sfârșitul discuției. El nu dusese o viață de sfânt, dar nu făcuse nimic ca să merite *asta*.

Dar nu. Poppy strânse din buze și, cu o voce neobișnuit de sfioasă, spuse:

– Mi-a povestit verișoara mea.

El își drese glasul.

– Ți-a povestit verișoara ta.

Ea îi aruncă o privire exasperată.

– De ce tot repeți ce spun?

Pentru că avea senzația că o lua razna...

– Probabil este un indiciu pentru cât de mult nu-mi doresc să port această conversație, spuse el în schimb.

Ea nu îl luă în seamă.

– Verișoara mea Billie este măritată și...

El se luptă cu dorința de a nu izbucni într-un râs amar, deloc cuviincios. O cunoștea pe Billie Bridgerton – Billie Rokesby acum. Ea era cumnata lui și una dintre cele mai bune prietene pe care le avea.

– Billie este o femeie, spuse Poppy, evident interpretând greșit groaza de pe chipul lui Andrew. E o poreclă foarte neobișnuită, știu. Dar i se potrivește. O cheamă Sybilla.

– Cum să nu, mormăi el.

Ea îl privi cu o expresie ciudată pe chip. Sau, mai degrabă, îl privi de parcă *el* avea o expresie ciudată pe chip. Ceea ce, fără îndoială, era un fapt. La drept vorbind, se simțea puțin cam rău. Ea vorbea despre Billie, și, dacă ar fi existat un moment potrivit pentru ca el să-i spună cine era cu adevărat, momentul acela era acum.

Și totuși, nu se putea aduna ca să-i dezvăluie adevărul.

Sau poate putea.

Oare ar fi mai în siguranță? Să-i știe adevărata identitate putea să fie un instrument care să o ajute să ajungă acasă? Sau era invers? Poate că era mai bine să nu știe.

– Andrew. Andrew!

El clipi.

– Nu mă asculți! E important ce-ți zic aici.

Totul era important acum. Fiecare moment.

– Scuze, spuse el. Mi se plimbă tot felul de gânduri prin minte.

– Și mie!

El își luă o clipă să se calmeze. Nu îi ieși. Trase adânc aer în piept, apoi din nou, apoi își fixă o expresie indiferentă pe chip și o privi în ochi.

– Cu ce pot să te ajut? o întrebă el.

Amabilitatea lui hotărâtă părea să o ia prin surprindere. Dar doar pentru o clipă.

Și apoi, Andrew văzu pe chipul ei calea spre propria pierzanie.

Cum de crezuse vreodată că îi plăcea să o urmărească în timp ce se gândea? Era un mare idiot, clar.

Buzele ei se întredeschiseră și apoi se țuguiară. Privirea ei țâșni în sus și spre dreapta, așa cum făcea adesea. Întoarse capul – nu îl înclină, ci îl întoarse – într-o parte.

O văzuse făcând toate aceste gesturi. I se păruseră încântătoare. Dar acum, când se întoarse cu privirea spre el, genele întunecate dezvăluind ochii ei verzi care îi întâlniră pe ai lui, Andrew știu că viața lui avea să se schimbe pentru totdeauna.

– Sărută-mă! spuse ea.

El înlemni.

– Te rog, adăugă ea, de parcă *acesta* ar fi fost motivul pentru care rămăsese el încremenit. Știu că în spatele unui sărut se ascundeau mai multe.

Cuvintele ei rămaseră suspendate în aer. Era precum unul dintre acele momente stânjenitoare când discuția se oprea, un singur om continua să vorbească prea tare și apoi toată lumea auzea un strigăt.

Doar că Poppy nu strigase.

– Nu? întrebă ea.

El nu se mișcă. Nici nu reuși să se adune ca să încuviințeze din cap.

– Dacă tot este să mor, mi-aș dori să știu cum este să săruți cu adevărat.

– Poppy, reuși el să spună în cele din urmă. Eu...

Ea îl privi cu nerăbdare, și, Dumnezeule, privirea lui ateriză pe buzele ei.

Un semn divin.

Își dorea să o sărute cu atâta înflăcărare.

Dar el spuse:

– Nu este o idee bună.

– Bineînțeles că nu este. Dar îmi doresc oricum.

Și el. Dar nu avea să o sărute.

Unul din ei era nebun de legat. Era sigur de asta. Doar că nu știa exact care.

– Nu *vrei* să mă săruți? îl întrebă ea.

El aproape că izbucni într-un hohot de râs. Să nu vrea să o sărute? În acest moment, își dorea asta mai mult decât își dorea să *respire*.

– Vreau... La naiba, Poppy, vreau... El înjură din nou, iar vehemența cuvintelor păru că îi atrage brusc atenția. El aruncă o privire peste umăr, în jos, spre podeaua din lemn. Cuvintele, după ce și le găsi, parcă îi erau smulse din adâncul sufletului. Am greșit deja atât de mult față de tine.

– Oh, *acum* încerci să fii gentleman.

– Da, aproape răbufni el. Da, încerc. Și, *Doamne,* faci să-mi fie atât de greu.

Ea zâmbi.

– Nu face asta! o avertiză el.

– E doar un sărut, spuse ea.

– Asta e tactica ta acum? El îi imită tonul. *E doar un sărut.*

Ea se descurajă.

– Îmi pare rău! Nu știu ce să spun. Nu am încercat niciodată să conving un bărbat să mă sărute.

Andrew închise ochii și gemu. Dorința care ardea pentru ea... clocotea de zile întregi înăuntrul lui, o flacără mocnită și constantă pe care știuse cum să o țină în frâu.

Până acum.

Poate ar fi reușit să-i reziste dacă ar fi fost pe navă. Sau dacă pâlpâirile lumânării nu și-ar fi desenat dansul în umbre atât de ademenitoare pe pieptul ei.

Pentru numele lui Dumnezeu, ar fi putut să rămână neclintit dacă nu ar fi stat pe un *pat*, dacă nu s-ar fi întors spre el cu buzele acelea perfecte și ochii de un verde fără de sfârșit și nu l-ar fi rugat să o *sărute.*

Patima aceea mocnită... atât de discretă și de constantă, încât aproape se obișnuise cu ea...

Nu mai era discretă.

– Dacă te sărut, spuse el, fiecare cuvânt fiind ca o dulce tortură, mi-e teamă că nu o să mai pot să mă opresc.

– Bineînțeles că o să te oprești, îi spuse ea pe un ton aproape senin.

El o privi ca năucit. Încerca să-l *liniștească?*

– Ești un gentleman, spuse ea, de parcă asta ar fi fost o explicație suficientă pentru ea. O să te oprești când o să te rog.

El scoase un râset aspru, fără nici o urmă de haz.

– Asta crezi?

– Asta știu.

El avu nevoie de o clipă ca să-și dea seama că scutura din cap neîncrezător.

– Nu știi ce spui, zise el răgușit.

La naiba, nici el nu mai era sigur că știa ce spunea. Abia dacă mai știa ce *gânduri* i se învolburau prin minte acum.

Dar ea nu se lăsă descurajată.

– Știu exact ce spun și *te* cunosc.

– Poppy...

– Astăzi mai devreme mi-ai spus că te cunosc la fel de bine ca oricine altcineva. Îți spun, știu că o să te oprești când o să te rog.

Și apoi, înainte ca el să mai apuce să formuleze un răspuns, ea spuse:

– Probabil o să te oprești *înainte* să te rog eu.

– Doamne, iartă-mă! izbucni el, aproape sărind de pe pat. Nu ai idee. Nici cea mai vagă idee. Știi ceva despre ce înseamnă să fii bărbat?

– S-ar putea să mor, șopti ea.

– Nu este un motiv să renunți la inocența ta.

Ea coborî din pat și se opri în fața lui.

– Nu-mi doresc decât un sărut.

El o apucă de brațe. O trase mai aproape.

– Nu o să fie doar un sărut, Poppy. Nu o să fie niciodată doar un sărut între noi.

Și apoi – Dumnezeu cu mila –, ea șopti:

– Știu.

Capitolul 21

Poppy nu închise ochii.

Nu putea să rateze acest moment. Nici în ruptul capului. Și, într-adevăr, simți exact momentul în care Andrew cedă, clipa în care nu mai avea cum să nege dorința ei.

Sau pe a lui.

Dar, dacă simți acel moment, nu îl simți și pe următorul. El se mișcă atât de repede, încât aproape că o lăsă fără suflu. Privi cum pasiunea scânteiază și se aprinde în ochii lui, și, în secunda imediat următoare, gura lui o revendică pe a ei, înfierbântată și flămândă.

Neîndurătoare.

Era un sărut care îl făcea pe celălalt – cel de sub stele, de pe puntea de pe Infinity – să pălească.

Dacă primul ei sărut fusese un moment de magie, acesta era o frântură de nebunie. Poppy se simțea învăluită, copleșită, aproape sfâșiată de senzații.

El o sărută ca un bărbat posedat, poate chiar ca un bărbat care nu mai avea nimic de pierdut.

Gura lui era exigentă, aproape necruțătoare, și partea dinăuntrul ei care mai păstra o urmă de rațiune se întreba dacă nu cumva o pedepsea pentru că îl împinsese dincolo de limită.

Ar fi trebuit să o sperie. Pasiunea lui, dezlănțuită în sfârșit, era ceva primitiv și periculos.

Dar și ea se simțea primejdioasă.

Nechibzuită.

Se simțea *uluitor*.

Și îl sărută înapoi. Habar nu avea ce făcea, dar i se părea că totul venea de la sine. Tot ce mai știa era că își dorea mai mult. Mai mult din atingerea lui, mai mult din căldura lui. Mai mult din *el*.

Iar când limba lui se strecură printre buzele ei și începu să o exploreze, ea făcu întocmai cu a ei. Când el o mușcă ușor de buza de jos, ea îl mușcă de buza de sus. Și, când mâinile lui alunecară pe spatele ei și îi cuprinseră fesele, ale ei le imitară mișcarea.

El se trase înapoi, aproape zâmbind.

– Mă copiezi?

– Nu ar trebui?

El strânse ușor.

La fel și ea.

El își duse una din mâini în părul ei, înfășurând o șuviță groasă în pumn.

Ea își împleti ambele mâini în coama lui rebelă, trăgându-l în jos pentru un alt sărut.

– Mereu ai învățat foarte repede, murmură el pe buzele ei.

Ea chicoti, iubind felul în care i se simțea râsul pe pielea lui.

– O spui de parcă m-ai cunoaște de mai mult de o săptămână.

– Doar atât a trecut? El se întoarse până când Poppy ajunse să stea cu spatele la pat. Am impresia că te cunosc de o viață.

Cuvintele lui vibrară înăuntrul ei, descătușând ceva ce îi era teamă să cerceteze cu atenție. Chiar părea că se

cunoșteau de o viață, de parcă ar fi putut să-i spună lucruri pe care nu le putea împărtăși cu nimeni altcineva.

Dacă îi punea o întrebare prostească, poate că el izbucnea în râs, dar numai pentru că găsea bucurie în curiozitatea ei, nu pentru că o vedea pe ea ca pe o curiozitate.

El avea secrete, de asta era sigură, dar îl *cunoștea.* Îl cunoștea pe bărbatul dinăuntrul lui.

– Cum ai făcut asta? murmură el.

Poppy nu era sigură ce întreba, dar nu-i mai păsa. Își încolăci din nou brațele în jurul gâtului lui, mișcarea făcându-i șoldurile să se arcuiască în față, apăsându-se pe coapsele lui puternice.

– Poppy, gemu el. Doamne, Poppy!

– Andrew, șopti ea.

Îi folosise numele rareori. Îl simțea ca o mângâiere pe buzele ei.

– Îmi place la nebunie părul tău, spuse el, folosindu-l ca să-i apropie fața de a lui. Era un chin să mă uit în fiecare seară cum ți-l desfaci și îl împletești.

– Dar am încercat să fac asta când nu te uitai.

– Ai *încercat,* sublinie el. Sunt un nemernic. Nu-mi dau seama cum îmi plăcea cel mai mult. Desprins, ca să urmăresc cum se juca lumina în fiecare șuviță – el îi eliberă șuvița din mână, lăsând-o să alunece pe spatele ei – sau prins, ca să-mi imaginez cum îți scot agrafele de păr una câte una.

– Și coada împletită?

– Oh, și ea îmi plăcea teribil. Nici n-ai idee cât de mult îmi doream să te trag de ea.

– Ca să o treci printr-o călimară? îl tachină ea, amintindu-și plăcerea cu care frații ei îi făceau asta.

– Asta ar fi o crimă strigătoare la cer, murmură el. Nu ți-am spus că îmi place să mă uit la culorile care se împletesc în părul tău?

El își trecu degetele prin părul ei. Poppy nu-și putea închipui ce i se părea atât de interesant, dar era limpede că îi plăcea la nebunie, și, Dumnezeule, o făcea să se simtă frumoasă.

– La început, spuse el, ducând vârfurile la buze pentru a le săruta, voiam să te trag de coadă pentru că erai atât de... la naiba, atât de enervantă.

– Și acum?

O strânse mai tare în brațe.

– Acum, mă tulburi în alt fel.

Poppy își simți corpul arcuindu-se, căutându-i instinctiv căldura. El era tare și puternic – fiecare părticică din el –, și ea simți dovada dorinței lui apăsându-i-se în pântec.

Știa câte ceva despre mecanica relațiilor intime. După cum îi plăcea și lui Andrew să o tachineze, ea chiar era nespus de curioasă să descopere totul. Când verișoara ei Billie îi povestise cam la ce să se aștepte când avea să se mărite, Poppy fusese atât de confuză, încât îi ceruse mai multe detalii. Sincer, nimic nu avusese prea mult sens prima dată când Billie îi explicase cum se întâmplau lucrurile.

Dar apoi, cu mult mai puțină stânjeneală decât s-ar fi așteptat Poppy, Billie îi explicase că mădularul bărbatului își schimba forma atunci când se excita. Se făcea mai lung, mai tare. Și apoi, după încheierea actului în sine, revenea la forma inițială.

Lui Poppy i se păruse un lucru foarte ciudat. Să-și închipuie că o parte din corpul ei se transforma când simțea pasiune sau dorință. Se amuzase la gândul că

urechile i s-ar fi ascuțit brusc sau că părul i s-ar fi preschimbat în bucle. Și Billie se amuzase, dar râsul ei fusese altfel – nu chiar nepoliticos, ci doar diferit. Îi spusese lui Poppy că unele lucruri nu puteau fi explicate, ci doar experimentate.

Poppy rămăsese cu mari îndoieli, dar acum totul căpăta sens. Se simțea atât de diferită pe dinăuntru, încât îi era imposibil să creadă că avea să rămână neschimbată fizic. Sânii i se simțeau grei și, da, mai mari. Sfârcurile i se încordaseră în mărgele tari, la fel ca atunci când se făcea frig, iar când mâna lui plutise peste materialul corsajului, fără a-i atinge pielea, fusese traversată de fiori incandescenți până în adâncul ființei.

Asta nu se întâmplase ultima dată când îi fusese frig.

Simțea o foame... o foame care vibra până în centrul ei. Voia să-și înfășoare picioarele în jurul lui și să-l tragă mai aproape. Voia să simtă mădularul lui tare apăsându-se în ea. Avea nevoie să îl simtă. Avea nevoie să simtă întâlnirea trupurilor lor.

Avea nevoie de el.

De parcă i-ar fi citit gândurile, mâinile lui coborâră peste fesele ei până spre conturul coapselor, și o ridică, doar ca să o așeze pe pat. El veni deasupra ei într-o clipită, mișcându-se ca o felină, cu mișcările elegante ale unui animal de pradă.

O devora din priviri.

– Poppy, gemu el, iar inima ei parcă explodă când își auzi numele rostit de buzele lui.

Nu părea să conteze că îl spusese și înainte. Acum, se simțea diferit, de parcă cele două silabe simple deveneau parte din însăși structura săruturilor lui.

Greutatea lui o apăsa în saltea și, chiar dacă el era cel care o țintuise în pat, ea se simțea puternică. Era năucitor să se gândească la faptul că ea îl adusese până în acest punct. Că ea era motivul pentru care acest bărbat netulburat aproape scăpase de sub control.

Și acea putere... avea un efect asupra ei. O făcea îndrăzneață. Trezea o dorință nimicitoare înăuntrul ei.

O făcea să tânjească după atingerea lui, după puterea lui.

Voia să fie la fel de îndrăzneață ca el, să întindă mâna și să se înfrupte din ce-și dorea. Dar nu știa – nu avea cum să știe – de unde să înceapă.

Voia să învețe.

Îi întâlni privirea.

– Vreau să te ating.

– Atinge-mă! îi porunci el.

Își scosese de mult lavaliera, astfel că ea întinse mâna și atinse pielea caldă de pe gâtul lui, trecându-și degetele de-a lungul mușchilor încordați care coborau până spre umărul lui.

El se înfioră.

– Îți place? șopti ea.

El gemu.

– Atât de mult.

Ea își prinse buza între dinți, fascinată de reacția lui. Când degetele ei se furișară sub marginea cămășii lui, corpul lui tresări brusc. Ea dădu să se retragă, dar mâna lui veni imediat să o acopere pe a ei.

Ochii li se întâlniră. „Nu te retrage", păru să-i spună.

Încet, el își dădu mâna laoparte și ea își reluă explorarea molcomă, desenând cercuri și forme fără noimă pe pielea lui. Ar fi putut să facă asta toată noaptea, poate chiar ar fi încercat, dar el scoase un geamăt răgușit și se trase înapoi.

Se ridică în capul oaselor, prinzându-i trupul între coapsele lui în timp ce, cu mișcări febrile, își scoase cămașa peste cap.

Lui Poppy i se tăie răsuflarea.

Era un bărbat frumos.

Avea trupul unui bărbat care făcea efort, un bărbat care muncea – și încă din greu. Mușchii îi erau de o sculpturalitate perfectă sub piele, iar ea nu putu să nu se întrebe ce mișcări clădiseră fiecare mușchi în parte.

– La ce te gândești? șopti el.

Ea ridică privirea, abia atunci dându-și seama că ochii îi rămăseseră ațintiți spre el.

– Mă întrebam cum de ai ajuns să ai *așa ceva*.

Își puse mâna pe pieptul lui, minunându-se de felul în care curba tare a mușchilor îi umplea palma.

El trase adânc aer în piept.

– Doamne, Poppy!

– Ce fel de mișcare face fiecare mușchi să se contureze?

Mâna ei alunecă spre brațul lui. Acesta se încordă sub degetele ei, mușchiul încleștându-se și preschimbându-se pe sub piele.

Ochii li se întâlniră din nou. „Continuă", păru să-i spună el.

Ea își continuă explorarea în jos, peste cotul lui, până ajunse la pielea mai fină de pe interiorul brațului.

– Cum ajungi să ai un asemenea mușchi? se întrebă ea, trecând peste mușchiul de sub cot. Ridici o ladă?

– Ții de cârmă.

Ea ridică privirea. El părea să nu mai aibă suflu.

Ea îl făcuse să vorbească așa. Din nou, simți puterea.

Ea *era* puterea.

– Ce folosești când ridici o ladă?

– Spatele, murmură el. Și picioarele. Își duse mâna spre brațul ei și aproape îl cuprinse cu degetele lungi. Și asta.

Ea coborî privirea, hipnotizată de contrastul dintre pielea lui și a ei. El își petrecuse multe ore la soare, iar pielea lui căpătase strălucirea unui bronz auriu. Și textura vorbea despre timpul petrecut sub cerul liber – în bătaia vântului, a apei. Era aspră și bătătorită. Și frumoasă.

– Îmi plac mâinile tale, spuse ea brusc, luând una dintre mâinile lui între ale ei.

– Mâinile mele?

El zâmbi, iar ochii i se încrețiră pe la colțuri.

– Sunt perfecte, spuse ea. Mari și pătrate.

– Pătrate?

Păru amuzat, dar în cel mai bun mod posibil.

– Și *capabile*. Ea îi duse mâna la piept și o așeză în dreptul inimii. Mă fac să mă simt în siguranță.

El inspiră tremurător, iar atingerea lui păru să se simtă mai fermă pe pielea ei. Palma lui se roti, coborând peste pieptul ei, până când mâna îi atinse sânul. El strânse ușor, iar ea gemu cu o plăcere surprinsă.

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– Îmi ceri să mă opresc?

„Nu."

– Nu încă, șopti ea.

Ea își slăbise rochia mai devreme, încercând să se facă mai comodă, iar acum, când el își strecură degetul sub marginea corsajului, materialul îi alunecă ușor peste umeri.

– Ești atât de frumoasă! șopti el.

– Și tu...

– Șșșttt! Lipi un deget pe buzele ei. Nu mă contrazice! Dacă vreau să-ți spun că ești frumoasă, o să fac asta fără să

fiu întrerupt.

– Dar...

– Taci!

– Eu...

Gura lui o găsi din nou pe a ei, flămândă și malițioasă, mușcându-i ușor conturul buzelor în timp ce el murmură:

– Sunt multe moduri prin care să te reduc la tăcere, dar nici unul atât de plăcut.

Poppy își dorise doar să spună că și el era frumos, dar, în timp ce el presără o cale de săruturi până la marginea rochiei ei, nu i se mai păru atât de esențial. Și, când simți țesătura alunecând tot mai mult pe trupul ei, aproape dezgolindu-i sânii, nu făcu altceva decât să-și arcuiască spatele pentru a-i ușura drumul.

El ridică privirea, cu ochii înflăcărați, dar limpezi.

– Vrei să mă opresc?

„Nu."

– Nu încă, șopti ea.

Și apoi, buzele lui o găsiră, închizându-se peste sfârcul ei într-un sărut mai intim decât și-ar fi închipuit ea vreodată. Poppy îi rosti numele cu răsuflarea întretăiată și se arcui pe pat, abia reușind să înțeleagă incandescența pe care el părea să o descătușeze înăuntrul ei.

El sărută, atinse și mângâie, iar Poppy se simți neputincioasă sub asaltul lui. El știa exact unde să sărute, cum să atingă... ferm, blând, cu dinții. Tot ce făcea îi aducea plăcere – dar era o plăcere chinuitoare, pentru că avea nevoie de mai mult.

Ceva se clădea în interiorul ei.

– Ce îmi faci? icni ea.

El încremeni. Ridică privirea.

– Vrei să mă opresc?

„Nu.“

– Nu încă, șopti ea.

Și apoi, mâna lui se mișcă între picioarele ei, atingând-o mai intim decât se atinsese ea vreodată.

Era umedă, nefiresc de umedă – sau, cel puțin, așa credea. Aproape că se smuci agitată de sub el, atât era de stânjenită de umezeala pe care o simțea între picioare. Dar el gemu și spuse:

– Ești atât de udă pentru mine. Ești pregătită.

Și ea își dădu seama că poate nu era ceva atât de nefiresc. Poate că era ce trebuia să facă trupul ei.

Degetele lui alunecară înăuntru, și ea simți din nou cum i se taie respirația. Știa că acela era locul în care aveau să se unească în cele din urmă, dar tot veni ca o surpriză. Se simțea întinsă și gâdilată, și era de-a dreptul straniu că cineva o putea atinge pe dinăuntru. Bizar și totuși... atât de bine.

– Îți place? șopti el.

Ea încuviință din cap.

– Așa cred.

Degetele lui se opriră, dar nu se retraseră.

– Nu ești sigură?

– Este doar foarte ciudat, recunoscu ea.

El își sprijini fruntea de a ei, și, chiar dacă Poppy nu îi vedea expresia fiind atât de aproape, îl simți zâmbind.

– Aș putea să interpretez cuvintele tale în multe feluri, spuse el.

– Nu, mie... îmi place. Doar că... Nu-și amintea ultima dată când fusese atât de incoerentă. Dar, dacă era să aibă un motiv, acesta era. Pur și simplu, simt că totul se mișcă vijelios, iar eu nu știu încotro. Sau cum.

El zâmbi din nou. Ea îi simți zâmbetul.

– Știu eu încotro, spuse el.

Cuvintele lui părură să pătrundă în corpul ei, trezind o flacără mistuitoare de dorință înăuntrul ei.

– Și știu și cum. Buzele lui îi găsiră urechea. Ai încredere în mine?

Ar fi trebuit să știe până acum că avea, dar ea îi era recunoscătoare că întrebase. Așa că încuviință din cap și, cum nu era sigură că el o văzuse, spuse:

– Da.

El apăsă un sărut ușor pe buzele ei, iar degetele lui își reluară dansul. Era totul, dar nu era de ajuns, iar când ea răsuflă întretăiat, el păru doar să-și întețească eforturile, purtând-o mai aproape...

Și mai aproape...

– Andrew?

Părea panicată. Nu voise să pară panicată. Dar nu știa ce se întâmpla. Corpul ei nu mai era al ei.

– Dă-ți drumul! murmură el.

– Dar...

– Dă-ți drumul, Poppy!

Și ea îl ascultă.

Ceva înăuntrul ei se încleștă și apoi explodă, iar ea nu avea nici cea mai vagă idee despre ce i se întâmplase, dar se înălță de pe pat cu suficientă putere încât să-l ridice și pe el odată cu ea.

Nu putea să vorbească.

Nu mai respira.

Se simțea suspendată... transformată.

Apoi se prăbuși.

Încă nu reuși să vorbească, dar măcar acum respira. Avu nevoie de o clipă ca să i se limpezească privirea, și atunci îl

văzu pe Andrew uitându-se la ea, zâmbind ca un motan care găsise borcanul de smântână.

Părea foarte mândru de el.

– Am văzut stele verzi, spuse ea.

Cuvintele îl făcură să chicotească.

– La propriu. Pe interiorul pleoapelor, dar... Ea închise din nou ochii. Nu mai sunt acum.

Chicotul lui se înteți, iar el se trânti pe pat lângă ea, făcând să se cutremure salteaua.

Poppy zăcea secătuită de putere. Nu avea cuvinte pentru a descrie ceea ce i se întâmplase, deși, dacă stătea să se gândească la asta, „am văzut stele verzi" descria destul de bine senzația.

– Nu-i rău pentru un prim sărut, spuse Andrew.

– Al doilea sărut, murmură ea.

Îl făcu să râdă. Îi plăcea să-l facă să râdă.

Se întoarse să se uite la el. Pieptul lui frumos era luminat de licăririle lumânării, iar el o privea cu o tandrețe care o făcea să tânjească după mai mult.

Își dorea timp.

Și dorea mai mult timp acum, dar mai ales își dorea o garanție pentru ziua de mâine.

Se întinse ca să-i atingă umărul, iar el trase brusc aer în piept când îi simți atingerea.

– Te-a durut? întrebă ea confuză.

– Nu, mă simt doar... un pic... El își schimbă ușor poziția. Incomod.

Poppy se încruntă la auzul cuvintelor lui criptice, până când...

Înghiți stânjenită în sec. Cât de egoistă era!

– Tu nu ai...

Nu reuși să-și ducă ideea la capăt. El știa ce voia să spună.

– Nu-i nimic, zise el.

Dar nu era prea sigură de asta. Dacă asta ar fi ultima lor noapte pe pământ, n-ar trebui să experimenteze și el aceeași plăcere din care gustase ea?

– Tu... Habar nu avea cum să o spună, nici măcar nu era sigură că vorbea serios. Poate eu...

– *Poppy.*

Era ceva în vocea lui. Ea tăcu.

– Există posibilitatea ca tu să ajungi în siguranță acasă și eu nu, spuse el.

– Nu spune asta! șopti ea, trăgându-și rochia înapoi peste umeri. Ea se ridică – era genul de conversație pentru care ar trebui să fii cu capul pe umeri. O să scăpăm teferi *amândoi.*

„Sau *nici unul*“, se gândi Poppy în sinea ei. Dar nu voia să o spună cu voce tare. Nu acum.

– Sunt sigur că este adevărat, spuse el pe un ton menit să o liniștească. Dar nu o să te las cu un copil din flori.

Poppy înghiți în sec și încuviință din cap, întrebându-se de ce se simțea atât de pustie pe dinăuntru când el făcuse exact ceea ce îi ceruse ea. El dăduse dovadă de mult mai multă rațiune și reținere decât ea. După cum își închipuise, el se oprise *înainte* ca ea să-l fi rugat. El știuse, chiar înainte să înțeleagă și ea, că, dacă ar fi mers mai departe, ea nu l-ar fi refuzat.

L-ar fi primit cu brațele deschise și ar fi suportat toate consecințele.

Nu mai putea să nege adevărul care exploda în inima ei. Îl iubea. Și, chiar și acum, știind că putea să ajungă teafără

acasă fără el, un colțișor nebun din inima ei își dorea să răpească o părticică din el.

Își lăsă mâna să alunece spre pântec, acolo unde sigur *nu* era un copil.

– Se pare că ai avut dreptate în privința mea, spuse Andrew.

Buzele lui se curbară în umbra unui zâmbet, dar el părea trist. Trist și ironic.

Copleșit de regrete.

– Sunt un gentleman, spuse el. Și nu o să te compromit dacă nu-ți pot oferi protecția numelui meu.

Poppy James. Ea putea să devină Poppy James.

Suna ciudat chiar și pentru urechile ei, totuși, minunat.

Poate nu imposibil.

Dar improbabil.

– Poppy, ascultă-mă! spuse Andrew, vocea lui căpătând o notă insistentă. O să-ți dau o adresă. Trebuie să o reții.

Poppy încuviință din cap. Putea face asta.

– Este adresa ambasadorului britanic.

– Amba...

– Te rog, spuse el ridicând o mână. Lasă-mă să termin! Numele lui este domnul Walpole. Trebuie să te duci la el și să-i spui că te-am trimis eu.

Ea îl privi neîncrezătoare.

– Îl cunoști pe ambasadorul britanic?

El încuviință din cap o dată, scurt.

Buzele ei se întredeschiseră, iar tăcerea pluti încordată între ei.

– Nu ești doar simplul căpitan al unui vas, nu-i așa?

Ochii lui îi întâlniră pe ai ei.

– Nu sunt doar asta, nu.

Ea avea o sută de întrebări. Și o mie de teorii. Nu-și dădea seama dacă era furioasă – sau, de era, dacă avea dreptul să fie. La urma urmei, de ce să-i fi povestit despre viața lui secretă? Ea ajunsese la bordul vasului ca prizonieră. Nu avusese nici un motiv să aibă încredere în ea până de curând.

Totuși, durea.

Ea așteptă, păstrând tăcerea un moment sau două, sperând ca el să intre în detalii. Dar nu o făcu.

Când decise să vorbească, în cele din urmă, cuvintele răsunară încordate.

– Ce să-i mai spun?

– Tot ce s-a întâmplat de când am andocat, zise el. Spune-i exact ce s-a întâmplat la Taberna da Torre. Cu mine, cu tine, cu *senhor* Farias și cu Billy. Cu toată lumea.

Ea încuviință din cap.

El se ridică din pat și își puse cămașa.

– Trebuie să-i spui și cine ești.

– Poftim? Nu! Nu vreau să știe nimeni cine...

– Ai un nume cu greutate, spuse el tăios. Dacă a existat vreodată un moment în care să-l folosești, momentul acela este acum.

Ea coborî din pat. Era ciudat să se simtă atât de apatică în timp ce el măsura încăperea în lung și-n lat.

– Nu e de ajuns că sunt o lady?

– Probabil. Dar numele Bridgerton o să dea problemei o importanță mai mare.

Ea încuviință.

– Foarte bine.

Poate că povestea se putea încheia cu un dezastru pentru ea, dar, dacă însemna că Andrew avea șanse mai

mari de a fi salvat, urma să îi dezvăluie ambasadorului britanic cine era.

– Bine, spuse Andrew ca din senin. Ascultă, mai e ceva ce trebuie să zici.

Ea îl privi cu nerăbdare.

– Trebuie să spui că ți-e dor de cerul albastru.

– De cerul albastru? Poppy se încruntă neîncrezătoare. De ce?

Ochii lui Andrew îi fixară lung pe ai ei.

– Ce o să-i spui?

– Este un soi de cod? Trebuie să fie un cod.

El reduse distanța dintre ei, iar mâinile lui aterizară greoi pe umerii ei, forțând-o să ridice privirea spre el.

– Ce o să-i spui? repetă el.

– Încetează! Bine. O să-i spun că mi-e dor de cerul albastru.

El încuviință din cap încet și cu o expresie ce îi trăda ușurarea.

– Dar ce înseamnă? întrebă ea.

El nu spuse nimic.

– Andrew, nu te poți aștepta să transmit un mesaj când nu știu ce înseamnă.

El dădu să-și bage cămașa în pantaloni.

– Eu fac asta tot timpul.

– *Poftim?*

El îi aruncă o privire peste umăr.

– Crezi că știu ce se afla în pachetul cu documente pe care i l-am dat ieri ambasadorului britanic?

Ea amuți.

– *Asta* ai...

– Crezi că am știut vreodată?

El începu să-și încalțe cizmele, iar Poppy nu făcu decât să se holbeze la el. Cum putea să se poarte de parcă toate astea ar fi fost *normale?*

– Cât de des faci asta? îl întrebă ea.

– Destul de des.

– Și nu ești curios?

El tocmai făcea nod la lavalieră, degetele lui îndoind materialul și aranjându-l cu iscusință. Dar înmărmuri la auzul întrebării ei.

– Treaba mea... nu, datoria mea... este să transport documente și să transmit mesaje. De ce crezi că nu am putut să amân plecarea noastră în Portugalia? Nu era vorba despre *mine*. Nu a fost niciodată vorba despre mine.

El trebuia să transmită un mesaj. Lucra pentru guvern. Un iureș de gânduri se dezlănțui în mintea lui Poppy. Totul începea să capete sens.

– Așa îmi servesc țara, spuse el. Și este ceea ce trebuie să faci și tu.

– Vrei să-mi zici că eu fac un fel de serviciu Coroanei spunându-i unui bărbat pe care nu l-am întâlnit niciodată că mi-e dor de cerul albastru?

El o privi drept în ochi.

– Da.

– Eu...

Ea coborî privirea. Își frământa agitată mâinile. Nici nu-și dăduse seama.

– Poppy?

Ea răsuflă cu năduf.

– O să fac ce-mi ceri. Dar te avertizez! Nu cred că o să pot să-l conduc până aici. Sunt sigură că o să mă ducă tot legată la ochi înapoi pe vas.

– Nu o să fie nevoie. Când o să fii eliberată, o să primești un fel de mesaj de la bărbații care ne țin captivi. I-l transmiți domnului Walpole. El o să știe ce are de făcut.

– Și eu ce fac după aceea?

– Ai grijă să rămâi teafără și nevătămată.

Poppy își simți maxilarul încleștat ca într-o menghină. Nu era în firea ei să stea cu mâinile în sân când putea fi de ajutor, dar, într-o astfel de situație, nu avu cum să nu se întrebe... oare chiar *putea* să fie de ajutor? Sau doar ar fi fost o piedică?

– Nu face vreo prostie, Poppy! o avertiză el. Dumnezeu mi-e martor că...

– De-abia știu să trag cu pușca, spuse ea pe un ton iritat. Nu o să mă întorc aici ca o floricică, amăgindu-mă că te salvez de una singură.

El surâse auzind-o.

– Ce-i?

– Mi te închipui întorcându-te ca o floricică. Nici nu știu cum ai face asta.

Ea se uită urât la el.

– Ascultă-mă! El o luă de mână. Apreciez din toată inima că-ți faci griji pentru mine. Și, fără tine – fără să te duci la ambasador –, situația mea ar fi foarte gravă. Dar nu trebuie să faci nimic altceva.

– Știu, mormăi ea. Aș fi doar o piedică.

El nu o contrazise. Undeva în inima ei sperase ca el să o facă.

– Poppy, spuse el cu voce gravă, eu...

Amândoi încremeniră la auzul pașilor grei care se auziră dinspre scări. Cei care îi răpiseră se întorceau mai devreme decât se așteptaseră ei doi.

Andrew îi eliberă mâna și făcu un pas în spate. Înfățișarea i se schimbă, de parcă fiecare mușchi ar fi fost în alertă maximă. Ochii lui se îndreptară spre ușă, după aceea spre Poppy, apoi cercetă în treacăt încăperea, și privirea îi ateriză pe ghetuțele ei, care zăceau lângă masă, chiar acolo unde și le scosese cu câteva ore în urmă. El le ridică iute și i le întinse.

– Încalță-te!

Ea se supuse. Repede.

Pașii se apropiară, urmați de sunetul unei chei răsucindu-se în broască.

Poppy se întoarse spre Andrew. Era îngrozită. Mai mult decât fusese vreodată.

– O să ies de aici, îi jură el, chiar când mânerul se răsuci ca un semn de rău augur. Și o să te găsesc.

Și apoi, Poppy nu mai putu face altceva decât să se roage.

La urma urmei, era simplu. Cumplit, dar simplu. La câteva minute după ce bandiții se întoarseră, Poppy se trezi legată la ochi pentru a fi dusă pe Infinity. Călătoria nu dură mai mult de un sfert de oră. Se părea că Andrew avusese dreptate în privința traseului întortocheat pe care îl făcuseră cu o zi în urmă.

Era încă întuneric când ajunse pe navă, dar puntea forfotea deja de marinari, cu mult mai mulți decât s-ar fi așteptat Poppy dimineață atât de devreme. Dar nu era o dimineață obișnuită. Căpitanul lor fusese luat prizonier, iar oamenii trebuiau să fie pregătiți pentru orice.

Primul pe care îl văzu fu Green, ceea ce era un noroc, din moment ce el era unul dintre cei trei oameni de la bord pe care chiar îi cunoștea. El și Brown insistară să o

însoțească la adresa dată de Andrew, și, după ce se opri o clipă să vadă cum se simțea Billy, care încă era amețit, dar începea să-și revină, Poppy se întoarse în oraș.

– Crezi că sunt cu ochii pe noi? o întrebă Brown, cu sprâncenele stufoase curbate în jos, în timp ce-și lăsă ochii să cutreiere dintr-o parte în alta a străzii.

Soarele tocmai răsărise, lumina trandafirie a zorilor învăluind orașul într-un aer misterios.

– Probabil, spuse Poppy. Căpitanul James le-a spus că trebuie să mă întâlnesc cu cineva ca să facem rost de bani. Deci nu se așteaptă să rămân la bord.

– Nu-mi place deloc, mormăi Brown.

Nici lui Poppy, dar nu avea de ales.

– Asta i-a zis căpitanul să facă, spuse Green. Dacă i-a zis să facă asta, trebuie să fi avut un motiv.

– Mi-a dat de înțeles că domnul cu care o să mă văd ar putea să ne ajute, spuse Poppy.

Green se uită la Brown cu o sprânceană arcuită în sus și cu o expresie care spunea clar: „Vezi, nu ți-am zis eu?"

– Nu-mi place deloc, repetă Brown.

– N-am spus că mie mi-ar *plăcea,* i-o întoarse Green.

– Ei bine, a părut că...

– Nu ne place nici unuia dintre noi! se răsti Poppy.

Amândoi își întoarseră privirea spre ea.

Ea își înfipse mâinile în șolduri.

– Mă înșel?

– Păi, nu, bâigui unul din ei, dar celălalt spuse:

– Nu, nu, deloc.

– Ar trebui să o luăm pe un drum mai încâlcit? o întrebă Green. Să-i plimbăm în cerc de să-i amețim?

– Poate, spuse Poppy. Nu știu. Probabil, este la fel de important să transmitem mesajul cât mai repede. Se gândi

la Andrew, la bărbații care încă îl țineau captiv, toți cu arme și cuțite – și prost dispuși. Să mergem direct acolo! hotărî ea. Cât putem de repede.

Un sfert de oră mai târziu, Poppy stătea în fața unei clădiri din piatră cenușie, într-o zonă liniștită și elegantă din oraș.

– Am ajuns, spuse ea. Le zisese deja clar lui Brown și lui Green că nu o puteau însoți înăuntru. Păi, pe curând! adăugă ea după ce le mai mulțumi o dată pentru ajutor.

Trase aer în piept. Putea să facă asta.

– Hei, domnișoară Poppy! strigă Brown.

Ea se opri la jumătatea scărilor și se întoarse.

– Succes! spuse el. Dacă îl poate salva cineva, tu ești aceea.

Ea clipi, surprinsă de complimentul neașteptat.

– Ești dură, adăugă el. Adică în sensul bun.

– *Senhor* Farias ne-a spus ce ai făcut pentru Billy, spuse Green. Este... hmm... Tu...

Brown scoase un pufnet exasperat.

– Vrea să-ți mulțumească.

Green încuviință din cap.

– Domnul sigur o să aibă grijă de tine. Ai făcut un lucru atât de bun.

– Și ne pare rău pentru sac, adăugă Brown. Și, eh... Făcu semn spre gura lui. Chestia aia. Știi tu, pe care am folosit-o ca să...

Ea îi aruncă un zâmbet ironic.

– Îmi pierd cunoștința?

Obrajii lui deja roșii căpătară o nuanță de un roșu aprins în timp ce el bolborosi:

– Da, exact.

– Am și uitat, spuse ea.

Ceea ce nu era tocmai adevărat, dar, ținând cont de tot ce se întâmplase după aceea, acum nu mai părea să aibă nici o importanță.

– Acum, plecați! Le făcu semn să se îndepărteze. Nu trebuie să fiți văzuți dând târcoale pe străzi când bat la ușă.

Cei doi se îndepărtară fără tragere de inimă, iar Poppy rămase cu adevărat singură. Ușa se deschise la doar câteva secunde după ce lovi cu ciocănelul în placa de alamă, și fu numaidecât dusă să aștepte într-un salon mic, dar confortabil. După câteva minute, în încăpere intră un domn.

Ea se ridică imediat.

– Domnule Walpole?

El o privi cu o oarecare rezervă.

– În persoană.

– Numele meu este Poppy Bridgerton. Căpitanul Andrew James mi-a spus să vin să vă văd.

El nu reacționă la auzul nici unui nume – nici la al ei, nici la al lui Andrew – și păru aproape plictisit în timp ce se îndreptă spre bufet ca să-și toarne un pahar de coniac.

Poppy nu menționă nimic despre ora atât de matinală. Dacă omul credea că avea nevoie de coniac înainte de micul-dejun, cine era ea să spună contrariul?

El întinse un pahar gol, înclinându-l spre ea.

– Nu, mulțumesc! spuse ea cu nerăbdare. Este foarte important să...

– Deci ați vorbit cu căpitanul James, spuse el cu voce plată, dar plăcută.

– Da, zise Poppy. Are nevoie de ajutorul dumneavoastră.

Ea îi povesti totul. Nimic din atitudinea lui nu o încuraja la o asemenea sinceritate, dar Andrew îi spusese să aibă încredere în el.

Și avea încredere în Andrew.

La sfârșitul poveștii, îi întinse domnului Walpole bilețelul pe care i-l dăduseră bandiții.

– Este scris în portugheză, spuse ea.

Sprâncenele lui se arcuiră de uimire.

– L-ai deschis?

– Nu mi-a spus nimeni să nu. La privirea aspră pe care i-o trimise domnul Walpole, ea mormăi: Nu este ca și cum ar fi sigilat.

Domnul Walpole strânse buzele într-o linie severă, dar nu mai spuse nimic. Poppy îl urmări în timp ce citi biletul, ochii lui mișcându-se de la stânga la dreapta de șase ori înainte de a ajunge la final.

– Îl veți putea ajuta? îl întrebă ea.

El împături din nou biletul, mototolindu-l mai hotărât ca înainte.

– Domnule Walpole?

Nu știa cât mai putea să îndure. Bărbatul aproape o ignora. Apoi își aminti de cea mai importantă indicație a lui Andrew.

Ea își drese glasul.

– Mi s-a spus să menționez că mi-e dor de cerul albastru.

Capul ambasadorului se înălță brusc.

– Asta v-a spus el?

Poppy încuviință din cap.

– Asta v-a spus *exact?*

– Da. M-a pus să repet.

Domnul Walpole înjură în șoaptă. Poppy clipi surprinsă. Nu păruse genul. Apoi ridică privirea de parcă tocmai îi trecuse un gând prin minte.

– Și ați spus că vă numiți Bridgerton?

– M-ați ascultat măcar o clipă?

– Sunteți rudă cu vicontele?

– Este unchiul meu.

Domnul Walpole înjură din nou, de data asta fără a mai încerca să-și înăbușe reacția. Poppy îl urmări cu ochi prudenți în timp ce bărbatul mormăi ceva în sinea lui, aparent încercând să rezolve o problemă în minte.

În cele din urmă, când ea era cât pe ce să spună ceva, el se îndreptă spre ușă, o deschise și strigă:

– Martin!

Majordomul se ivi imediat.

– Însoțește-o pe domnișoara Bridgerton în dormitorul galben. Încuie ușa! Să nu o lași sub nici o formă să plece.

– Poftim?

Poppy nu știa la ce se așteptase de la ambasadorul britanic, dar sigur nu la asta.

În treacăt, domnul Walpole îi aruncă o privire înainte de a ieși.

– E pentru binele dumneavoastră, domnișoară Bridgerton.

– Nu! Nu puteți... Nu mă atinge! mârâi ea când majordomul o apucă de braț.

El oftă.

– Chiar nu vreau să vă rănesc, domnișoară.

Ea îi aruncă o privire bătăioasă.

– Dar o să o faci?

– Dacă trebuie.

Poppy închise ochii, înfrântă. Era epuizată. Nu avea energie să se lupte cu el, și, chiar dacă ar fi avut, el era mai greu cu cel puțin 40 de kilograme.

– Este o cameră frumoasă, domnișoară, spuse majordomul. O să vă simțiți confortabil acolo.

– Toate închisorile mele sunt confortabile, mormăi Poppy.

Dar rămâneau, totuși, închisori.

Capitolul 22

Câteva săptămâni mai târziu

Era ciudat, se gândi Poppy, cât de multe se puteau schimba într-o lună.

Și totuși, nimic nu se schimbase cu adevărat.

Ea era schimbată. Nu mai era aceeași persoană care se dusese la seratele din Londra și care explorase peșterile de pe coasta Dorset. Nu avea să mai fie niciodată acea fată.

Dar, pentru restul lumii, ea rămăsese aceeași. Era domnișoara Poppy Bridgerton, nepoata influentului viconte și a vicontesei. Era o domnișoară bine-crescută, nu era chiar cea mai râvnită partidă pe piața matrimonială (la urma urmei, unchiul ei avea titlul, nu tatăl ei, plus că nu avusese niciodată o zestre impresionantă), dar rămânea o perspectivă bună pentru orice tânăr care căuta să se așeze la casa lui.

Nimeni nu știa că ea fusese în Portugalia.

Nimeni nu știa că fusese răpită de pirați.

Sau de o bandă de bandiți portughezi.

Sau, de altfel, de ambasadorul britanic în Portugalia.

Nimeni nu știa că întâlnise un neînfricat căpitan care ar fi trebuit să fie arhitect sau că probabil el îi salvase viața și că era posibil ca ea să o fi sacrificat pe a lui.

Blestematul de guvern britanic. Domnul Walpole îi spusese clar că trebuia să-și țină gura la revenirea în Anglia. Întrebările indiscrete îi puteau zădărnici eforturile

de a-l salva pe căpitanul James, îi spusese el. Poppy îl întrebase cum era posibil una ca asta, din moment ce căpitanul James se afla în Portugalia, iar ea avea să fie în Anglia.

Domnului Walpole nu i se păruse nimic de lăudat la curiozitatea ei. De fapt, îi spusese:

– Nu mi se pare nimic de lăudat la curiozitatea dumneavoastră.

La care Poppy răspunsese:

– Ce vrea să *însemne* asta?

– Să vă țineți gura! îi ordonase el. De asta depind sute de vieți.

Poppy bănuia că era mai degrabă o exagerare, poate chiar o minciună. Dar nu putea să riște.

Pentru că viața lui *Andrew* depindea de asta.

Când Poppy bătuse la ușa domnului Walpole, nici nu-și închipuise vreodată că avea să dispară din Portugalia înainte de a afla ceva despre soarta lui Andrew. Dar ambasadorul nu pierduse deloc vremea și o trimisese numaidecât în Anglia. O îmbarcase pe o navă chiar în ziua următoare, și, după cinci zile, fusese depusă la Docurile Regale din Chatham, cu o pungută cu destui bani cât să închirieze o trăsură care să o ducă la reședința lui Lord și Lady Bridgerton din Kent. Bănuia că ar fi putut să se întoarcă acasă, dar până la reședința Aubrey făceai un drum de doar două ore, iar Poppy sigur nu avea ce îi trebuia pentru a rămâne neînsoțită peste noapte la un han pe drumul spre Somerset.

Ar fi trebuit să i se pară amuzant că își făcea griji pentru *asta* când petrecuse șase zile fiind singura femeie de pe un vas care se îndrepta spre Lisabona.

Și apoi, o noapte singură cu căpitanul James.

Cu *Andrew*. Cu siguranță, el era acum Andrew pentru ea.

Dacă mai era în viață.

Poppy avusese nevoie de câteva zile și de mai multe minciuni ca să dea de cap tuturor detaliilor – sau, mai degrabă, lipsei de detalii – privind absența ei de două săptămâni, dar verii ei credeau acum că fusese cu Elizabeth, Elizabeth credea că fusese cu verii ei și părinților ei le trimisese o scrisoare întrucâtva ambiguă prin care îi informase că acceptase invitația mătușii Alexandra și că avea să rămână în Kent pentru o vreme.

Și, chiar dacă exista cineva care se îndoia de spusele ei, nimeni nu o întrebase nimic. Cel puțin, nu încă.

Verii ei erau extraordinar de diplomați, dar, în cele din urmă, curiozitatea lor avea să iasă la iveală. La urma urmei, Poppy venise...

Pe neașteptate.

Fără bagaje.

Îmbrăcată într-o rochie șifonată și care nu-i venea prea bine.

Una peste alta, Poppy era recunoscătoare că i se potrivise și așa. Nu mai avusese ce să-i mai facă rochiei ei albastre când ajunsese acasă la domnul Walpole. O menajeră fusese trimisă să cumpere ceva gata făcut, ca să o înlocuiască. Era o rochie pe care Poppy nu ar fi ales-o în veci, dar era curată, adică mult mai mult decât s-ar fi putut spune despre Poppy în acel moment.

– Oh, aici erai!

Poppy ridică privirea și o văzu pe verișoara ei Georgiana în colțul opus al grădinii. Georgie era cu doar un an mai mică decât Poppy, dar reușise cumva să evite un sezon la Londra. Mătușa Alexandra spusese că era din cauza

sănătății delicate a lui Georgie, dar, în afară de un ten palid, Poppy nu observase niciodată ceva deosebit de bolnav la ea.

Un exemplu în acest sens: Georgie traversă peluza cu pași mari și sprinteni, zâmbind luminoasă în timp ce se apropie. Poppy oftă. Ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să poarte o discuție cu cineva care emana o veselie atât de evidentă.

Sau orice discuție.

– De cât timp ești aici? o întrebă Georgie după ce se așeză lângă Poppy.

Poppy ridică din umeri.

– Nu de mult. Cred că de vreo douăzeci de minute. Poate un pic mai mult.

– Am fost invitați să luăm cina la Crake în seara asta.

Poppy încuviință absent din cap. Casa Crake era reședința contelui de Manston. Era la doar vreun kilometru distanță. Verișoara ei, sora mai mare a lui Georgie, Billie, locuia acolo. Se măritase cu moștenitorul contelui.

– Lady Manston s-a întors din călătoria ei la Londra, îi explică Georgie. Și a venit cu Nicholas.

Poppy încuviință ușor din cap, doar ca să dea de înțeles că asculta. Nicholas era fiul cel mic al familiei Rokesby. Poppy nu credea să-l fi cunoscut vreodată. De fapt, nu se cunoscuse cu nici unul dintre fiii contelui Rokesby, cu excepția soțului lui Billie, George. Credea că erau patru. Sau poate cinci.

Nu își dorea să iasă la cină, chiar dacă ar fi fost plăcut să o vadă pe Billie. Cina servită direct în camera ei părea mult mai la îndemână. Și, în afară de asta...

– N-am cu ce să mă îmbrac, îi spuse ea lui Georgie.

Georgie o privi cu ochii mijiți. Poppy născocise o poveste convingătoare (dacă până și ei i se părea astfel) ca să explice cum de sosise fără bagaje, dar avea sentimentul că întreaga poveste i se părea lui Georgie *foarte* suspectă.

Georgiana Bridgerton era mult mai perspicace decât părea să o considere familia ei. Poppy și-o imagina cu ușurință stând în camera ei și analizând fiecare detaliu din povestea lui Poppy doar pentru a-și da seama ce se pupa și ce nu.

Nu pentru că Georgie ar fi fost rău intenționată. Era doar curioasă.

O boală pe care Poppy o cunoștea bine.

– Nu crezi că ar fi trebuit să ajungă până acum cufărul tău? o întrebă Georgie.

– Ba da, spuse Poppy, cu o seriozitate uimită. De fapt, sunt de-a dreptul șocată că nu a ajuns încă.

– Poate trebuia să iei cufărul celeilalte doamne.

– Nu ar fi fost corect. Nu cred că ea l-a luat pe al meu cu bună-știință. Și oricum – Poppy se aplecă în față cu un surâs malițios pe buze – gusturile ei la haine erau deplorabile.

Georgie o privi cu un aer sceptic.

– E mai bine așa, spuse Poppy veselă. Cei de la societatea de transport mi-au spus că o s-o găsească și o să facă schimbul de bagaje.

Habar nu avea dacă societatea de transport ar fi acționat cu atâta generozitate. Probabil i-ar fi spus că era vina ei că nu observase când cineva îi luase cufărul. Dar Poppy nu trebuia să convingă societatea de transport, ci doar pe verii ei.

– Din fericire pentru mine, purtăm aceeași mărime, îi spuse ea lui Georgie. De fapt, Poppy era cu vreo trei

centimetri mai înaltă, dar, atât timp cât nu ieșeau în societate, nu avea nevoie să adauge dantelă la tivul rochiilor lui Georgie. Nu te superi, nu-i așa? o întrebă Poppy.

– Bineînțeles că nu. Mi se pare doar ciudat.

– Oh, este. Fără îndoială.

Chipul lui Georgie căpătă o expresie gânditoare.

– Nu te simți oarecum... dezrădăcinată?

– Dezrădăcinată?

Probabil era o întrebare nevinovată, dar Poppy era atât de obosită, atât de epuizată de toată povestea asta pe care părea să o turuie cu mare atenție. Iar Georgie nu era genul care să filosofeze – cel puțin, nu cu Poppy.

– Nu știu, spuse Georgie cufundată în gânduri. Nu spun că *lucrurile* ar trebui să fie măsura unui om, dar nu pot să nu mă gândesc că trebuie să fie derutant să nu mai ai lucrurile tale.

– Da, spuse Poppy încet. Este.

Și totuși, ar fi dat orice să se întoarcă pe Infinity, unde nu avusese decât hainele de pe ea.

Și pe Andrew. Pentru o fracțiune de secundă, îl avusese și pe el.

– Poppy? o întrebă Georgie cu o oarecare neliniște. Plângi?

– Normal că nu, pufni Poppy.

– Nu-i nimic dacă plângi.

– Știu.

Poppy se întoarse ca să-și șteargă de pe obraz ceea ce *nu* erau lacrimi.

– Dar nu contează, pentru că nu plâng.

– Hmm...

Georgie părea să nu știe ce să facă atunci când avea de-a face cu o femeie care plângea. „Și de ce să fi știut?“ se gândi Poppy în sinea ei. Singura ei soră era neîmblânzita Billie Rokesby, care, odată, mersese călare cu spatele, pentru numele lui Dumnezeu. Poppy era convinsă că Billie nu plânsese niciodată în viața ei.

Cât despre Poppy, nu știa sigur când vărsase o lacrimă. Fusese atât de mândră că nu plânsese atunci când ajunsese pe vasul Infinity. La început, presupusese ea, nu plânsese doar pentru că era atât de furioasă – furia ștersese orice altă senzație. După aceea, nu o făcuse mai degrabă pentru că refuza să dea dovadă de o astfel de slăbiciune în fața lui Andrew.

Ea își fluturase degetul prin fața lui și îi spusese că trebuia să mulțumească stelei lui norocoase că nu era vreo plângăcioasă. Acum, aproape că izbucnea în râs de fiecare dată când își amintea. Pentru că tot ce își dorea era să plângă.

Și totuși, cumva, lacrimile se încăpățânau să nu curgă.

Avea impresia că inima îi fusese smulsă din piept și rămăsese undeva foarte, foarte departe. Poate în Portugalia, poate în Atlantic, aruncată peste bord în îngrozitoarea călătorie spre casă. Tot ce știa ea era că aici, în Anglia, se simțea amorțită.

– Pustiită, șopti ea.

Lângă ea, Georgie se întoarse.

– Ai spus ceva?

– Nu, zise Poppy, căci cum ar fi putut să-i explice asta?

Dacă îi dezvăluia lui Georgie cum se simțea, trebuia să-i spună și *de ce*.

Georgie nu o crezu. Era mai mult decât evident. Dar nu insistă și spuse:

– Ei bine, dacă decizi vreodată că, într-adevăr, *plângi*, o să fac – cu mare bucurie – orice ai nevoie.

Poppy zâmbi la încercarea stranie a verișoarei ei de a o alina. Se întinse și strânse mâna lui Georgie.

– Mulțumesc!

Georgie încuviință din cap, înțelegând că Poppy nu voia să vorbească despre asta – cel puțin, nu încă. Ea ridică privirea spre cer, umbrindu-și ochii, chiar dacă soarele era în mare parte ascuns de nori.

– Probabil ar trebui să intri în curând. Cred că o să plouă.

– Îmi place să stau la aer curat, spuse Poppy.

Rămăsese închisă în cabina ei și la întoarcerea în Anglia. Domnul Walpole fusese prea pe grabă ca să-i găsească o însoțitoare care vorbea engleza. Și, astfel, călătorise cu aceeași menajeră portugheză care îi alesese rochia. Și cu sora acesteia, din moment ce menajera nu avea cum să se întoarcă singură în Lisabona.

În orice caz, ambele fete refuzaseră să iasă din cabină. Ceea ce însemna că și Poppy fusese nevoită să rămână înăuntru. Domnul Walpole o asigurase că putea avea încredere în căpitan în privința siguranței și virtuții ei. Dar, după toate câte se întâmplaseră, nu își dorise să riște.

Nici mâncarea nu fusese la fel de bună ca pe Infinity.

Și nu știa ce se întâmplase cu Andrew. Domnul Walpole îi spusese că nici *nu* avea să știe.

– Veți fi deja pe drumul de întoarcere spre Anglia, domnișoară Bridgerton. Îmi închipui că o să rămână departe o perioadă.

Dacă avea să mai revină vreodată. Domnul Walpole nu o spusese răspicat, dar ideea rămăsese cumva suspendată în aer.

– Dar, chiar și așa, insistase ea, pentru liniștea mea sufletească. Îmi veți da de veste? James este un nume foarte des întâlnit. Mi-ar fi imposibil să aflu pe cont propriu...

Ea nu-și dusese gândul până la capăt când zărise expresia de dispreț de pe chipul lui.

– Domnișoară Bridgerton. Chiar credeți că numele lui adevărat este James? La privirea ei absentă, el continuase: Aceasta este o misiune în serviciul regelui dumneavoastră. Vi s-a spus deja să nu scoateți o vorbă despre asta. Să vă apucați acum să căutați un bărbat care nu există ar atrage o atenție nedorită spre aceste săptămâni în legătură cu care, fără îndoială, vor exista o serie de întrebări.

Fusese o încercare usturătoare de descurajare, dar, când ambasadorul îi trântise următoarea frază, orice dorință de a-i mai da replica se frânsese pur și simplu înăuntrul ei.

– Este puțin probabil să-l revezi pe căpitanul James.

– Dar...

Cu un simplu gest, domnul Walpole o invitase să tacă.

– Indiferent dacă îl eliberăm sau nu, va fi în interesul securității naționale ca el să nu vă caute. Și este irelevant dacă dumneavoastră sunteți incapabilă să vă supuneți ordinelor, domnișoară Bridgerton, pentru că vă asigur că el nu este.

Ea nu crezuse. Nu, nu *voise* să creadă. Andrew îi spusese că avea să scape. Îi spusese că avea să o găsească.

Dar ea nu era atât de greu de găsit. Deci fie era mort – o perspectivă la care abia dacă se putea gândi –, fie tot ce spusese domnul Walpole era adevărat și ea nu avea să îl mai vadă niciodată.

El se supunea ordinelor. Ea o știa prea bine – tocmai de aceea o luase în Portugalia în loc să golească peștera și să o

lase în Charmouth. De aceea nu citea mesajele pe care le transmitea.

De aceea nu avea să vină după ea chiar dacă și-ar fi dorit.

Și Poppy habar nu avea pe cine era atât de supărată: pe el, pentru că o lăsase să plece, chiar dacă știa că era ce trebuia făcut; pe domnule Walpole, care îi spusese atât de dureros de limpede că ea nu avea să îl mai vadă pe Andrew; sau pe ea.

Pentru că se simțea atât de neputincioasă.

– Ai ieșit azi-noapte? o întrebă Georgie.

Poppy se întoarse apatică spre verișoara ei.

– M-am uitat la stele.

– Mi s-a părut că văd pe cineva de la fereastra mea. Nu mi-am dat seama că ai studiat astronomia.

– N-am studiat. Doar îmi place să mă uit la stele.

Totuși, nu străluciseră cu aceeași intensitate ca pe mare. Sau poate cerul părea mai amplu și mai fascinant când îl priveai de pe puntea unui vas, cu fața îndreptată spre înălțimi.

Mâinile lui Andrew se odihniseră pe șoldurile ei. Ea simțise căldura corpului lui, puterea lui.

Dar nu înțelesese.

Atât de multe. Erau atât de multe lucruri pe care nu le înțelesese.

Și acum... Era de-a dreptul caraghios. Iată că era aici... plângând de mila versiunii ei mai tinere și mai nevinovate, de parcă ar fi fost o doamnă cu experiență. Încă nu știa nimic. Aproape nimic.

– Ei bine, eu o să intru, spuse Georgie ridicându-se. Vreau să am destul timp să mă pregătesc pentru cină. Vii?

Poppy dădu să refuze. Mai erau câteva ore bune până la cină, iar ea nu avea chef să-și bată capul cu felul în care arăta. Dar Georgie avea dreptate... părea că avea să plouă. Și, oricât de fără speranță și de amorțită se simțea acum, chiar nu-și dorea să se aleagă cu o răceală zdravănă după o ploaie torențială.

– Vin cu tine, spuse ea.

– Minunat!

Georgie o luă de braț pe Poppy, apoi porniră înapoi spre casă.

Cina cu vecinii era o idee bună, hotărî Poppy. Nu *voia* să se ducă, dar ceea ce își dorise în ultima vreme nu părea să o fi făcut să se simtă mai bine. Trebuia să-și lipească pe chip expresia potrivită, să se prefacă fericită și veselă și aceeași Poppy dintotdeauna. Poate că, dacă se chinuia din răsputeri, avea să ajungă să și creadă.

Se întoarse spre Georgie în timp ce trecură pe lângă foișor.

– Cine ai spus că vine la cină?

Andrew era epuizat.

Robert Walpole avusese nevoie de aproape două săptămâni ca să-l scoată din casa de pe deal. În tot acel răstimp, fusese în mare parte ignorat, dar nu dormise bine. Nici nu i se dăduse prea mult să mănânce.

Nu știa de cât timp avea nevoie ca să-și recapete puterile, dar recuperarea trebuia să aștepte.

Trebuia să o găsească pe Poppy.

Planul lui inițial fusese să sară peste vizita în Kent și să se ducă direct în Dorset, bănuind că Elizabeth se întorsese la Armitage. Dacă Poppy plecase deja acasă, călătoria de acolo până în Somerset era scurtă.

Dar vasului Infinity i se ordonase să se întoarcă în Anglia fără el, și nimeni nu pleca de la Lisabona spre Dorset. Cel mai rapid drum era cel spre Margate, care era foarte aproape de reședința Crake, și ar fi o prostie să nu treacă mai întâi pe acasă. Putea ajunge la Poppy mult mai repede pe un cal din grajdurile familiei Rokesby decât cu o trăsură închiriată din port.

Și, deși era dornic să o găsească, îi surâsese teribil gândul la o baie bună și haine curate.

Începuse să plouă când coborî la capătul drumului ce ducea spre Crake, astfel că era cam ud și lipicios când intră pe ușa din față. Nu avea habar cine era pe acasă. Mama lui nu rămânea niciodată la Londra până în această perioadă a verii, dar se știa că bătea regiunea în lung și-n lat, în vizite pe la prietenele ei. Probabil că frații lui mai mari erau acasă – George locuia la Crake cu Billie și cei trei copii ai lor, iar Edward stătea cu familia lui la doar câțiva kilometri distanță.

Nu se vedea nimeni când el se strecură înăuntru, așa că își așeză pălăria udă pe o masă și își permise să se uite în jur pentru o clipă. I se părea aproape incredibil că se afla aici, în casa lui, după acele câteva săptămâni atât de tumultuoase. Existaseră câteva momente când se temuse că acelea aveau să fie ultimele din viața lui, și nici măcar după ce fusese salvat nu reușise să se bucure de nimic. De fapt, se dovedise că bandiții nu avuseseră în spate nici o miză politică, dar făceau parte dintr-o grupare mai mare, suficient de puternică încât Robert Walpole să-l sfătuiască pe Andrew să rămână ascuns până pleca din Lisabona.

Și să nu se întoarcă niciodată. Walpole fusese clar în privința asta. Căpitanul Andrew James era un curier

important pentru Coroană, dar nu mai putea conta pe ajutor și protecție în Peninsula Iberică.

Era timpul să se ducă acasă, dar, mai mult decât atât, era timpul să *rămână* acasă.

– Andrew!

El zâmbi ștrengărește. Ar fi recunoscut vocea aceea oriunde.

– Billie, spuse el cu drag, cuprinzându-și cumnata într-o îmbrățișare. Ei nu avea să îi pese dacă o uda din cap până-n picioare. Ce faci?

– Ce fac *eu?* Ce faci *tu?* N-am mai auzit de tine de luni întregi. Ea îi aruncă o privire de avertizare. Mama ta este nemulțumită.

Andrew tresări.

– Chiar ar *trebui* să-ți fie frică, spuse ea.

– Nu crezi că bucuria sosirii mele neașteptate o să-i domolească un pic nemulțumirea?

– Pentru o oră, poate. Apoi o să-și aducă aminte că nu ne-ai scris deloc.

– Am circumstanțe atenuante.

– Nu pe mine trebuie să mă convingi, spuse Billie clătinând din cap. Sper că n-ai de gând să pleci prea curând.

– *Voiam* să plec în seara asta...

– *Poftim?*

– Am decis deja că nu plec, îi spuse el. O să aștept până dimineață. Nu-mi place să merg pe ploaie.

– Vrei să-ți dau un sfat?

– Aș putea să te împiedic cumva să mi-l dai?

– Sigur că nu.

– Atunci aș fi încântat să îl aud.

Ea își dădu ochii peste cap la sarcasmul lui.

– Nu-i spune mamei tale că voiai să pleci în seara asta. De fapt, eu aș încerca, dacă este posibil, să nu menționez plecarea ta de mâine-dimineață.

– Știi că o să fie a treia întrebare pe care o să mi-o pună.

– După „Ce faci?“ și „De ce nu mi-ai scris?“

El încuviință din cap.

Ea ridică din umeri.

– Atunci îți doresc noroc!

– Ești o femeie crudă, Billie Rokesby!

– În orice caz, n-ai fi scăpat niciodată înainte de cină. Nicholas a venit de la Londra. Toată lumea vine la cină.

În *toată lumea* era sigur inclusă și familia Bridgerton. Andrew bănuia că întârzierea lui nu avea să fie chiar o pierdere de vreme. Poate afla ceva informații despre Poppy. De exemplu, unde se afla.

Sau dacă fusese atrasă într-un scandal.

Trebuia să găsească cea mai bună cale de a-i face să vorbească despre ea. În ochii lumii, el nici măcar nu știa despre existența ei.

– Ești bine, Andrew?

El clipi, surprins de întrebarea lui Billie. Ea își pusese o mână pe brațul lui și îl privea cu o expresie curioasă. Sau poate îngrijorată.

– Desigur, spuse el. De ce?

– Nu știu. Doar că pari diferit, atâta tot.

– Mai slab, confirmă el.

Ea nu păru convinsă, dar nu insistă.

– Ei bine, spuse ea brusc, mama ta e la biserică. A fost la Londra câteva zile, dar s-a întors ieri.

– Nicholas e acasă? o întrebă Andrew.

Trecuse prea mult timp de când nu-și văzuse fratele cel mic.

– Nu chiar acum. El și George au plecat la o plimbare cu tatăl tău. Dar ar trebui să revină curând. Cina este la 19.00, așa că nu mai întârzie mult.

Legat de asta...

– Ar trebui să mă fac prezentabil înainte de cină, spuse Andrew.

– Du-te în camera ta! zise Billie. Mă ocup eu să ți se pregătească baia.

– Nu sunt sigur că pot găsi cuvintele pentru a-mi exprima nemărginita-mi recunoștință.

– Fugi! replică Billie zâmbind. Ne vedem la cină!

„O masă bună, un somn bun", se gândi Andrew în timp ce urcă scările. Era exact ce avea nevoie înainte de a pleca dimineață după o femeie bună.

Femeia *lui* bună.

Poppy a lui.

– Scumpo, ești sigură că te simți destul de bine cât să vii la cină?

Poppy se întoarse spre Lady Bridgerton, recunoscătoare că lumina difuză din trăsură o împiedica pe femeia în vârstă să vadă cât de șters îi era zâmbetul.

– Sunt bine, mătușă, spuse ea. Doar obosită.

– Nu-mi dau seama de ce. Nu am făcut nimic care să ceară mai multe eforturi în ultima perioadă, nu-i așa?

– Poppy a făcut o plimbare azi, spuse Georgie. Una foarte, foarte lungă.

Poppy se uită surprinsă la verișoara ei. Georgie știa prea bine că Poppy nu făcuse nici o plimbare lungă în acea zi. Abia dacă ajunsese la capătul îndepărtat al grădinii.

– Nu mi-am dat seama de asta, spuse Lady Bridgerton. Sper că nu te-a prins ploaia.

– Nu, am avut mare noroc, zise Poppy.

Începuse să plouă la vreo oră după ce ea și Georgie se întorseseră la reședința Aubrey. Fusese doar o ploicică la început, dar de atunci nu făcuse decât să se întețească. Bătaia picăturilor în trăsură răsuna aproape prea tare ca să te mai auzi om cu om.

– Helen sigur a pus lachei care să ne aștepte cu umbrele, o asigură Lady Bridgerton. Nu o să ne udăm prea tare mergând de la trăsură până în casă.

– O să fie și Edmund, și Violet? o întrebă Georgie.

– Nu știu sigur, răspunse mama ei. Violet mai are puțin și naște. Îmi imaginez că depinde de cum se simte.

– Sunt convinsă că e bine, spuse Georgie. Îi place la nebunie să fie însărcinată.

– S-au gândit la un nume? întrebă Poppy.

Vărul ei, Edmund, se însurase de tânăr – abia dacă împlinise 19 ani la nunta lui. Dar el și mireasa lui erau peste măsură de fericiți și așteptau venirea pe lume a celui de-al doilea copil. Locuiau aproape de reședința Aubrey, într-un conac fermecător pe care îl primiseră cadou de nuntă de la părinții lui Edmund.

– Benedict, dacă e băiat, spuse Lady Bridgerton. Beatrice pentru fată.

– Cât de shakespearian, murmură Poppy.

Benedick și Beatrice erau iubiții din *Mult zgomot pentru nimic*. Ea citase cântecul lui Balthasar chiar din acea piesă când ea și Andrew se întrecuseră în citate shakespeariene.

Era ridicol cât fusese de distractiv.

– *Benedict,* spuse Georgie. Nu Benedick.

– Nu, doamnelor, murmură Poppy. Nu mai oftați!

Georgie îi aruncă o privire piezișă.

– Bărbații toți înșală?

– Nu toți bărbații, se auzi un mormăit din colțul opus.

Poppy tresări surprinsă. Uitase de Lord Bridgerton.

– Credeam că dormi, spuse Lady Bridgerton, bătându-și ușor soțul pe genunchi.

– Dormeam, zise el atunci cu un bombănit. Mi-aș dori încă să mai dorm.

– Am vorbit atât de tare, unchiule? îl întrebă Poppy. Îmi pare rău că te-am trezit!

– E de la ploaie, spuse el și flutură o mână în aer. Mă dor articulațiile. Recitați din Shakespeare adineauri?

– Din *Mult zgomot pentru nimic*, spuse Poppy.

– Bine... El își roti mâna în aer, îndemnând-o să continue. Fă-ți de cap!

– Vrei să recit?

El se uită la Georgie.

– Tu știi?

– Nu în întregime, recunoscu ea.

– Atunci da, spuse el, întorcându-se spre Poppy. Vreau să reciți.

– Foarte bine.

Ea înghiți în sec, încercând să alunge nodul care i se puse în gât.

– *„Nu, doamnelor, nu mai oftați,/ Bărbații toți înșală;/ Acum pe țărm, acum plecați...“*

Rămase fără voce.

Se înecă.

Ce i se întâmplase lui Andrew? Avea să afle vreodată?

– Poppy?

Îngrijorată, mătușa ei se aplecă în față.

Poppy privea în gol.

– *Poppy?*

Ea se adună.

– Scuze! Tocmai, ă... îmi aminteam ceva. Ea își drese glasul. *„Acum pe țărm, acum plecați, N-au nici o socoteală...*

– Bărbații sunt creaturi nestatornice, spuse Lady Bridgerton.

– Nu toți bărbații, replică soțul ei.

– Dragule, *nu*, spuse ea. Doar nu.

– *„Nu mai oftați/ După bărbați; Și, orișiunde s-ar afla"*, continuă Poppy, abia mai auzind conversația care se purta în jurul ei. *„Cu inimi vesele cântați"*...

Shakespeare avea să îi amintească mereu de Andrew? Oare *tot și toate* aveau să îi aducă mereu aminte de el?

– *Tra-la-la-la-la-la,* termină Georgie în locul ei. Ea îi aruncă lui Poppy o privire ciudată înainte de a se întoarce spre tatăl ei. Știam partea asta.

El căscă și închise ochii.

– Mereu adoarme în trăsuri, spuse Georgie.

– Este un talent, replică Lord Bridgerton.

– Ei bine, este un talent care nu o să se bucure de nici o recompensă în seara asta, zise Lady Bridgerton. Am ajuns.

Lord Bridgerton scoase un oftat apăsat, și toată lumea își strânse mănușile, gențile și toate cele, pregătindu-se să coboare.

După cum spusese Lady Bridgerton, fură conduși înăuntru la adăpostul umbrelelor, dar vântul se întețise, și toți se udară un pic pe drumul spre intrare.

– Mulțumesc, Wheelock, îi spuse Lady Bridgerton majordomului când acesta îi luă pelerina. Ce vreme cumplită în seara asta!

– Într-adevăr, milady.

El îi întinse pelerina unui lacheu și se duse să le ajute pe Georgie și pe Poppy.

– Încercăm să le uscăm cât putem de bine în timpul cinei.

– Familia este în salon?

– Da, milady.

– Minunat. Nu e nevoie să ne conduci. Știu drumul.

Poppy își lăsă pelerina să alunece peste brațe, apoi își urmă unchiul și mătușa până în salon.

– Ai mai fost vreodată aici? o întrebă Georgie.

– Nu cred. Nu mi-am petrecut atât de mult timp în Kent.

Era adevărat. Poppy își vedea verii în Londra mult mai des decât la țară.

– O să-ți placă la nebunie de Lady Manston, o asigură Georgie. Este ca o a doua mamă pentru mine. Pentru noi toți. Cina aici este mereu informală. Suntem ca în familie.

– *Informal* este un termen relativ, murmură Poppy.

Pe Infinity nu purtase pantofi timp de o săptămână. În seara asta, se îmbrăcase cu aceeași eleganță pe care ar fi cerut-o orice masă luată în societate. Rochia trandafirie pe care o împrumutase de la Georgie era o idee prea scurtă, dar nu era foarte evident. Și culoarea părea să i se potrivească.

Încerca să-și vadă mai departe de viață. Chiar încerca.

Partea grea era că nu avea ce face. Ea nu știa de unde era Andrew, cine era familia lui. Sigur nu o ajuta prea mult să știe că numele pe care îl folosea el era James – fără îndoială, unul dintre cele mai comune din întreaga Anglie.

Câte nume de familie atât de comune erau și nume de botez la fel de comune? James, Thomas, Adam, Charles... Toate păreau să fie nume de bărbați. Chiar și Andrew putea să fie un nume de familie. Nu mai întâlnise pe nimeni cu acest nume? Poate la Londra...

– Poppy!

Ea ridică privirea. Cum de ajunsese deja în salon? Verișoara ei Billie o privea amuzată.

– Scuze, mormăi Poppy. Eram pierdută în gânduri.

– Nici nu îndrăznesc să întreb la ce te gândeai. Mi se pare mereu cel mai ciudat lucru. Dar Billie o spuse cu cea mai mare afecțiune. O luă pe Poppy de mâini și se aplecă să apese un sărut pe ambii ei obraji. Mă bucur că ai venit! O să-l cunoști pe fratele lui George.

– Da, murmură Poppy.

Spera că nu încercau să o apropie de Nicholas. Era sigură că era încântător, dar ultimul lucru pe care și-l dorea acum era să flirteze. Și nu era foarte tânăr? Cu doar un an mai mare decât ea.

– Încă nu a coborât, spuse Billie. Era tare istovit când a sosit.

De la Londra? Cât de obositor era să călătorești de la Londra?

– Lasă-mă să-ți aduc un pahar de vin de Xeres. Sunt sigură că ai nevoie. E înfiorător afară. Nici n-ai zice că e vară.

Poppy acceptă paharul și sorbi o gură, întrebându-se cine era tânărul domn din colțul opus al salonului dacă nu era Nicholas. Părea să aibă exact vârsta lui, el și Georgiana râzând ca doi prieteni buni.

Dar Billie spusese că încă nu coborâse.

Ciudat! Poppy se strădui să-și adune gândurile împrăștiate. Nu era atât de curioasă încât să întrebe, astfel că se îndepărtă câțiva pași, zâmbind politicos în timp ce o privea pe Lady Manston intrând în salon printr-o ușă din peretele îndepărtat.

– Alexandra! strigă Lady Manston, ducându-se valvârtej să o îmbrățișeze pe Lady Bridgerton. Nu o să-ți vină să crezi cine a sosit în după-amiaza asta!

Georgie se ivi lângă ea și o trase de mânecă.

– Vino să-l cunoști pe Nicholas!

Nicholas? Poppy se încruntă. Atunci cine...

– Andrew! țipă Lady Bridgerton.

Andrew. Poppy își întoarse privirea de la cei adunați în salon, îngrozită de lacrimile care îi înțepau ochii. Un alt nume comun, la fel ca James. De ce Dumnezeu nu îl chema Marmaduke? Sau Nimrod?

„Gata!“ Trebuia să treacă de seara asta cumva. Cu o hotărâre reînnoită, se întoarse spre încăpere și o zări pe mătușa ei, care se afla în cealaltă parte a salonului, îmbrățișând pe cineva.

Un bărbat cu părul castaniu, presărat ici-colo cu șuvițe aurii.

Strâns într-o coadă îngrijită.

Doamne sfinte, arăta exact ca...

Andrew.

Nu simți când paharul cu vin de Xeres îi alunecă printre degete, nici măcar nu-și dădu seama că îl scăpase până când Billie, de alături, strigă:

– Oh!

Și îl prinse, stropindu-se amândouă din cap până-n picioare.

Dar, înainte să mai apuce să spună ceva, chiar să se mai *gândească* la altceva decât la numele lui, Billie o răsuci abil pe călcâie, și o luară împreună spre o altă ușă, pe care Poppy nu o observase ca fiind chiar în spatele lor.

– O să te curăț, spunea Billie. Doamne, ai vin și pe gene!

– Billie! strigă cineva din partea opusă a salonului. Ce fa...

Billie își trecu mâneca peste față și își strecură capul înapoi în salon.

– Vă rog să mergeți la cină, venim și noi imediat. Nu, nu, insist.

Și apoi se întoarse să o cerceteze pe Poppy o fracțiune de secundă, înainte de a ruga o slujitoare să le aducă niște apă și o cârpă.

– Rezolvăm totul într-o clipă și totul o să fie ca înainte.

„Totul o să fie ca înainte.“

Poppy aproape că izbucni în râs.

Capitolul 23

Cinci minute mai târziu, Andrew stătea așezat în locul pe care îl ocupa el de obicei la masa din sufrageria familiei. Nu știa dacă fusese vreodată atât de fericit să fie acasă – *sau* atât de dornic să plece.

Fusese extraordinar să se spele într-o cadă normală și aștepta cu nerăbdare să se bucure de o masă ca lumea, dar mintea... și inima lui... erau deja pe picior de plecare spre Poppy.

– George! exclamă mama lui. O așteptăm pe soția ta. A spus că vine imediat.

Andrew se uită peste masă, cu un zâmbet malițios pe buze. Fratele lui mai mare avea în mână o chiflă pe jumătate mâncată.

– Și ție îți este la fel de foame, îi spuse George. Doar că n-ai curajul să faci asta.

– Și să o sfidez pe *ea?* i-o întoarse Andrew, făcând un semn discret spre mama lor. Niciodată.

– Acesta fiind și motivul pentru care este preferatul meu, spuse Lady Manston spre cei prezenți la masă. Măcar pentru această seară.

– Simte-te liberă să mă retrogradezi mâine, spuse Andrew vesel.

Era convins că așa avea să facă, odată ce își dădea seama că plecase din nou de acasă, dar încă nu era nevoie să-i povestească despre planurile lui.

George luă o gură de vin.

– La Billie poate să mai dureze trei sau treizeci de minute. Ne-a spus să nu așteptăm.

Lady Manston nu părea convinsă, dar orice altă obiecție fu zădărnicită de Lord Manston, care își luă chifla și spuse:

– Mor de foame. Eu zic să mâncăm. Billie o să ne înțeleagă.

Și, astfel, li se servi supa.

Supă cremă de stridii. Preferata lui Andrew. Abia reuși să nu ridice bolul ca să soarbă totul pe nerăsuflate.

– Este delicioasă, îi spuse Lady Bridgerton lui Lady Manston. Este o rețetă nouă?

– Nu cred. S-ar putea să aibă puțin mai multă sare, dar, în afară de asta...

Andrew nu se mai concentră asupra discuției din jurul lui în timp ce savura fiecare lingură de supă. După ultimul strop, chiar închise ochii în semn de apreciere și oftă.

– Îmi pare rău că am întârziat, o auzi strigând pe Billie. Mă bucur că nu ați așteptat.

Andrew auzi cum se mișcă toate scaunele în timp ce domnii se ridicară. Deschise ochii, coborând privirea ca să-și prindă șervețelul pe măsură ce se ridică și el în picioare. La urma urmei, în încăpere intrase o lady.

Și apoi, timpul păru să încetinească. Billie intră în cameră, spunându-i ceva peste umăr unei femei, care rămăsese cu privirea ațintită în jos și se juca absentă cu rochia.

Și totuși, pe măsură ce ea se mișca, în vreme ce lumina îi săruta părul...

În timp ce ea *inspira*...

El știu.

Era Poppy.

Nu avea sens, dar, pe de altă parte, normal că avea sens. Aceştia erau verii ei. Şi dacă Poppy fusese urcată pe un vas spre Kent în loc de Dorset...

Dar nu conta de ce... Ea era *aici*.

Lui mai că îi veni să sară peste masă doar ca să ajungă mai repede la ea.

Dar ea nu îl văzuse încă.

Sau nu credea că îl văzuse. Părea să studieze atent un aranjament floral aflat în colțul opus al camerei.

Sigur nu își lăsa privirea să se apropie de masă.

Chiar dacă se îndreptă *spre* masă, continuă să nu se uite spre ea.

Ea știa că el era acolo.

Andrew se simți brusc traversat de un iureș de emoții ce se ciocneau între ele – ușurare, bucurie și cea mai cumplită frică a tuturor bărbaților din lume: furia unei femei.

Se uită la ea ca un om lihnit, un zâmbet uriaș și nătâng războindu-se cu expresia placidă pe care o impuneau bunele maniere.

Avea senzația că zâmbetul uriaș și nătâng câștiga.

Dar ea nu avea cum să-l evite toată noaptea. La masă erau doar două locuri libere: unul în stânga lui și altul chiar în fața lui. Și era ferm convins că Billie avea de gând să-l ocupe pe cel de vizavi.

– Eu și Poppy am decis că vinul de Xeres este atât de gustos, încât trebuie să ni-l adăugăm în garderobă.

Își trecu mâna peste mijloc de parcă ar fi spus: „Și gata".

– O să fiu iertată dacă nu vă urmez exemplul? întrebă tachinator Georgiana, și toată lumea izbucni în râs.

Cu excepția lui Poppy, care se uita disperată spre peretele din spatele lui Billie.

Și a lui Andrew, care nu putea să-și ia ochii de la Poppy.

Și a lui Nicholas, care, își dădu brusc Andrew seama, o privea pe Poppy cu foarte mult interes.

Lucru care trebuia stârpit de la rădăcină. Nu se putea ca fratele lui să-i facă ochi dulci soției lui.

Pentru că, *oh, da,* avea să se însoare cu această femeie. Această femeie uluitoare, curajoasă, inteligentă și frumoasă urma să fie soția lui.

Chiar dacă, mai întâi, ea trebuia să se uite la el.

De fapt, mai întâi, trebuia să li se facă oficial cunoștință.

– Poppy, spuse Billie, oprindu-se lângă scaunul lui Nicholas, pot să ți-l prezint pe fratele cel mic al lui George, pe domnul Nicholas Rokesby? A absolvit recent la Cambridge. Nicholas, aceasta este domnișoara Poppy Bridgerton din Somerset. Verișoara mea.

Nicholas luă mâna lui Poppy și își apăsă buzele pe dosul palmei ei.

Andrew strânse din dinți. „Întoarce-te spre mine, la naiba! Spre mine."

– Iar acesta, spuse Billie, este încă un frate de-ai lui George, căpitanul Andrew Rokesby. S-a întors chiar azi dintr-o călătorie pe mare. Din... Billie se încruntă. Spania?

– Portugalia, spuse Andrew, fără să-și ia vreo clipă ochii de la chipul lui Poppy.

– Portugalia. Da, desigur. Trebuie să fie minunat acolo în perioada asta din an.

– Este, spuse Andrew.

În cele din urmă, Poppy ridică privirea.

– Domnișoară Bridgerton, murmură el.

Își lipi buzele pe dosul mâinii ei și le ținu acolo mai mult decât ar fi permis buna-cuviință.

Își dădu seama că ea respira neregulat. Dar nu știa ce se vedea în ochii ei.

Furie?

Dor?

Ambele?

– Căpitane, spuse ea încet.

– Andrew, insistă el, în timp ce îi eliberă mâna.

– Andrew, spuse ea, incapabilă să-și ia privirea de la el.

– Andrew! exclamă mama lui.

Pentru că era mult prea devreme ca el să roage o lady să-i folosească numele de botez. Toți știau asta.

– Permite-i domnișoarei Bridgerton să se așeze, adăugă mama lui.

Îi vorbi cu multă blândețe, dându-i limpede de înțeles că avea *multe* întrebări.

Lui nu-i mai păsa. Poppy tocmai se așezase chiar lângă el. Și în lumea lui păru să se fi aprins o lumină orbitoare.

– Aproape că ai ratat supa, domnișoară Bridgerton, spuse Nicholas.

– Eu...

Îi pieri vocea. Era evident tulburată. Andrew pierdu lupta cu zâmbetul. Dar ridică privirea și o zări pe Lady Bridgerton urmărind-o foarte atent pe Poppy și pe mama lui urmărindu-l cu și mai multă atenție pe el.

Oh, da, întrebări aveau să apară.

– E foarte bună, spuse Nicholas, aruncând o privire stingherită de-a lungul mesei. În mod cert, nu știa cum să interpreteze această atmosferă ciudată. Supă-cremă de stridii.

Un bol de supă fu așezat în fața lui Poppy. Ea se uită lung la acesta, de parcă ideea de a-și întoarce privirea în altă parte ar fi însemnat însăși pierzania ei.

– Mie îmi place la nebunie supa, îi spuse Andrew.

O văzu cum înghite în sec. Totuși, nu ridică ochii din bolul ei.

El își fixă privirea asupra chipului ei, dorindu-și ca Poppy să se uite la el când spuse:

– Îmi place mult, *nespus* de mult.

– Andrew, îl mustră Billie din fața lui, nici măcar nu a avut șansa să guste.

Poppy nu se mișcă. El vedea încordarea din umerii ei. Toți ochii erau ațintiți spre ea, și el știa că nu ar fi trebuit să o aducă în centrul atenției, dar nu știuse ce altceva să facă.

Încet, ea își luă lingura și o lăsă să se cufunde în supa de stridii.

– Îți place? o întrebă Nicholas, odată ce ea sorbi o gură foarte mică.

Ea încuviință din cap – o mișcare scurtă, sacadată.

– E foarte bună. Mulțumesc!

Andrew nu se mai putea abține. Se întinse pe sub masă și o luă de mână.

Ea nu se retrase.

Încet, el întrebă:

– Crezi că ai mai vrea?

Gâtul ei păru să încremenească, de parcă ar fi avut nevoie de toată voința de care era în stare doar ca să-și păstreze cumpătul. Și apoi, ea păru să cedeze. Scaunul i se răsturnă pe spate când ea își smulse mâna din strânsoarea lui.

– Iubesc supa, strigă ea. Dar o și urăsc atât de *mult*.

Și ieși valvârtej din încăpere.

*

Poppy habar nu avea unde se ducea. Nu mai fusese niciodată în reședința Crake, dar toate aceste case grandioase nu erau întrucâtva la fel? Aveau un șir nesfârșit

de saloane de tot felul și, dacă avea să continue să alerge dintr-unul într-altul, urma să ajungă...

Undeva.

Nici măcar nu știa *de ce* fugea. Singurul lucru pe care îl știa era că nu mai putuse rămâne în acel salon nici măcar o secundă în plus, cu privirile tuturor ațintite spre ea și cu Andrew spunându-i cât de mult îi plăcea supa, amândoi știind prea bine că nu vorbea despre supă și că totul era mult prea mult.

El era în viață.

Era în viață și – *fir-ar!* – era un Rokesby. Cum putuse să-i ascundă una ca asta?

Și acum... și acum...

Tocmai îi spusese că îl iubea?

Tocmai o spusese de față cu toată familia lui și a ei?

Ori asta, ori tot comitatul Kent avea să creadă cât de curând că o luase razna de-a binelea.

Ceea ce era foarte posibil.

Pentru că fugea orbește prin casa contelui de Manston, nu vedea mai nimic din cauza lacrimilor care i se prelingeau pe față și tocmai urlase ceva despre supă.

Nu avea să mai mănânce niciodată supă. Niciodată.

Coti brusc spre ceea ce părea un salon mai mic și făcu o scurtă pauză ca să-și tragă sufletul. Ploaia continua să bată, cu putere acum, și răpăia în fereastră în notele unui dans furios.

Răpăia peste toată casa. Zeus, Thor sau vreun alt zeu de serviciu în această zi îngrozitoare o ura.

– Poppy!

Ea tresări. Era Andrew.

– Poppy! urlă el.

Se uită înnebunită prin încăpere. Nu se simțea pregătită să dea ochii cu el.

– Poppy!

Se apropia tot mai mult. Auzi cum se împiedică, apoi cum ceva se prăbușește, urmat de un:

– La dracu'!

Aproape că izbucni în râs. Poate că zâmbi ușor.

Dar încă plângea.

– Pop...

Fulgerele străpunseră văzduhul, și întreaga cameră se aprinse pentru o fracțiune de secundă. Zări ușa!

Poppy alergă spre ea, tresărind când tunetul zgudui noaptea. Dumnezeule, fusese asurzitor!

– Aici erai, mârâi Andrew din pragul ușii opuse. Doamne sfinte, Poppy, vrei să te oprești un pic?

Ea se opri cu mâna pe ușă.

– Șchiopătezi?

– Cred că am spart vaza preferată a mamei.

Ea înghiți în sec.

– Deci nu e din... Portugalia?

– Nu, e din cauză că te-am urmărit prin întunericul ăsta. Ce Dumnezeu a fost în capul tău?

– Am crezut că ai murit! urlă ea.

El o privi.

– N-am murit.

– Da, îmi dau seama.

Rămaseră nemișcați câteva clipe, uitându-se unul la altul din colțurile opuse ale încăperii. Nu cu prudență, doar... cu atenție.

– Cum ai scăpat? îl întrebă ea.

Avea atât de multe întrebări, dar aceasta părea cea mai importantă.

– Domnul Walpole s-a ocupat de toate. Dar a fost nevoie de aproape două săptămâni. Și am mai avut nevoie de câteva zile la Lisabona ca să-mi rezolv treburile.

– *Senhor* Farias?

– Este bine. Fiica lui a născut. Un băiețel.

– Oh, ce veste minunată! Probabil e atât de fericit!

Andrew încuviință din cap, dar ochii lui rămaseră ațintiți spre ai ei cu o intensitate care îi aminti că aveau alte lucruri de discutat.

– Ce a spus toată lumea? îl întrebă ea. În salon.

– Ei bine, cred că și-au dat seama că ne cunoaștem.

Un râs îngrozit răsări parcă de undeva dinăuntrul ei. Se uită la ușă... cea pe care intraseră atât ea, cât și Andrew.

– Vin după noi?

– Nu încă, spuse el. George se ocupă de asta.

– George?

Andrew ridică din umeri.

– A încuviințat din cap când m-am uitat la el, și i-am rostit numele când ieșeam din cameră. Cred că a înțeles ce voiam să spun.

– Frații, zise ea cu o încuviințare din cap.

Un alt fulger săgetă aerul, iar Poppy se pregăti de tunet.

– Mătușa o să mă omoare, spuse ea.

– Nu. Andrew așteptă să treacă bubuitul. Dar o să aibă întrebări.

– Întrebări. Ea scoase un alt hohot de râs isteric. Oh, Dumnezeule!

– Poppy.

Ea ce avea să spună familiei ei? El ce urma să zică familiei lui?

– *Poppy.*

Ea se uită la el.

– O să mă apropii de tine, spuse el.

Buzele ei se întredeschiseră. Nu era sigură de ce îi descria ce urma să facă. Sau de ce o neliniștea atât de mult ideea.

– Pentru că, spuse el, după ce parcurse jumătate din distanța care îi despărțea, dacă nu te sărut chiar acum, cred că... aș putea să...

– Mori? șopti ea.

El încuviință serios din cap, apoi îi cuprinse fața în mâini și o sărută. O sărută atât de mult și atât de înflăcărat, că ea uită de toate, chiar și de tunetele și de fulgerele de afară, care scăpărau și explodau în jurul lor. O sărută până când rămaseră amândoi fără suflu – la propriu – și se despărțiră, cu sufletul la gură, de parcă nu știau de ce aveau nevoie mai mult... de aer sau unul de altul.

– Te iubesc, nătărăule! mormăi ea, trecându-și brațul peste față ca să-și șteargă lacrimile, sudoarea și Dumnezeu știa ce altceva.

El o privi uluit.

– Ce ai spus?

– Am spus că te iubesc, nătărăule, dar sunt atât de... La naiba! *supărată* acum.

– Pe mine?

– Pe toată lumea.

– Dar mai ales pe mine?

– Pe... *Poftim?* Ea rămase mută de uimire. *Vrei* să fiu supărată mai ales pe tine?

– Încerc doar să-mi dau seama de ceea ce mă așteaptă.

Ea îl privi bănuitoare.

– Ce vrei să spui?

El se întinse și o luă de mână, împletindu-și degetele cu ale ei.

– Ai spus că mă iubești.

– Împotriva rațiunii, te asigur.

Dar, când coborî privirea spre mâinile lor, își dădu seama că nu voia ca el să-i dea drumul. *Ea* nu voia să-i dea drumul.

Și, bineînțeles, degetele lui părură a se strânge peste ale ei.

– Să o *spui* a fost împotriva rațiunii? Sau chiar să te îndrăgostești?

– Ambele. Nu știu. Nu mai știu nimic. Doar că... am crezut că ai murit.

– Știu, spuse el serios. Îmi pare rău!

– Habar n-ai cum este.

– Ba da, zise el. Un pic. Nu am știut dacă ai ajuns cu bine la domnul Walpole până n-am fost salvat, acum aproape două săptămâni.

Poppy încremeni. Nu se gândise nici o clipă că și el ar fi putut trece prin aceeași agonie ca ea.

– Îmi pare rău! șopti ea. Doamne, îmi pare rău! Sunt atât de egoistă!

– Nu, spuse el, și vocea îi tremură ușor când îi ridică mâna la gură pentru un sărut. Nu, nu ești. Eu am știut că ești în siguranță după ce am vorbit cu Walpole. Urma să vin să te găsesc. Aveam de gând să plec mâine-dimineață. Credeam că ești în Dorset. Sau poate în Somerset.

– Nu, eram aici, spuse ea, chiar dacă era de la sine înțeles.

El încuviință din cap, și ochii lui străluciră când spuse:

– Te iubesc, Poppy!

Cu un gest lipsit de eleganță, ea își șterse nasul cu dosul palmei.

– Știu.

Un zâmbet surprins se desenă pe chipul lui.

– Da?

– Păi, așa trebuia să fie, nu? Să vii după mine? Să te cerți cu mine?

– Nu am avut nici o problemă să mă cert cu tine nici înainte să mă îndrăgostesc de tine.

– Așa ești tu, mormăi ea. Ești foarte certăreț.

El își odihni fruntea pe a ei.

– Poppy Louise Bridgerton, vrei să te măriți cu mine?

Ea încercă să vorbească. Încercă să încuviințeze din cap, dar nu părea să mai aibă control asupra propriilor reacții, și, oricum, chiar în acel moment auziră pași îndreptându-se spre ei.

Mulți pași.

– Stai! spuse Andrew. Nu răspunde încă. Vino cu mine!

„Oriunde", își spuse ea în gând când el o luă de mână. Oriunde.

Nu se duseră prea departe. Până și Andrew trebuia să admită că nu te puteai pune cu mama lui, tatăl lui, doi dintre frații lui, doi dintre verii ei, mătușa și unchiul ei, toți venind valvârtej spre ei.

După cum își închipuise Andrew, întrebări erau. Interogatoriul durase mai bine de două ore și, până la sfârșitul lui, el și Poppy povestiseră tot familiilor lor.

Aproape tot.

Totuși, în forfota inițială, Andrew reușise să-l tragă deoparte pe Lord Bridgerton ca să-l asigure că era mai mult decât hotărât să se însoare cu Poppy.

Dar nu-și dorea să o ceară de soție într-un salon înțesat cu lume. Sau, mai rău, ca urmare a unei cereri înfuriate din partea rudelor ei.

Conveniseră că Andrew avea să vină în vizită a doua zi dimineață, dar, după cum se dovedi, soții Bridgerton nu avură cum să plece în acea noapte. Furtuna luase o întorsătură violentă, și nici măcar scurta călătorie spre casă nu era sigură.

Și așa Andrew ajunse să stea în fața ușii dormitorului lui Poppy, la câteva ore după miezul nopții.

Nu putea să doarmă. Și, bănuia el, nici ea nu putea.

Ușa se deschise înainte ca el să apuce să bată.

– Te-am auzit, șopti ea.

– Nu se poate!

Se străduise să se miște în cea mai deplină liniște, știind prea bine că dormitorul ei nu era singurul pe acest coridor.

– Posibil să fi tras cu urechea, recunoscu ea.

El zâmbi larg când păși înăuntru.

– Ești foarte ingenioasă.

Purta o cămașă de noapte albă – el chiar nu știa a cui era – și părul îi fusese prins într-o coadă împletită.

Se întinse spre vârful cozii.

– Ai de gând să mă tragi de păr? murmură ea.

– Poate. El o trase ușor, atât cât să o îndemne să facă un pas înainte. Sau, spuse el, și vocea îi deveni joasă și guturală de emoție, aș putea să-mi fac de cap, în sfârșit.

Ea își privi vârful împletiturii, apoi ridică privirea spre el, cu ochii sclipind amuzanți.

El se apucă să despletească cele trei bucle, încet, desfătându-se cu șuvițele mătăsoase care i se jucară pe degete până ce i se revărsă peste umerii ei.

Era atât de frumoasă! Tot timpul cât fusese la Lisabona, închis în acea cameră uitată de lume, așteptându-și salvarea, se gândise la ea. Închisese ochii și își imaginase

chipul ei... zâmbetul ei ștrengăresc, ochii ei care păreau foarte verzi chiar înainte de apusul soarelui.

Dar imaginația lui era nimic în comparație cu realitatea.

– Te iubesc! spuse el. Te iubesc atât de mult!

– Și eu te iubesc, șopti ea, iar cuvintele ei cântară în inima lui.

Se sărutară și râseră, iar ploaia continuă să bată neîncetat în fereastră. Părea cumva potrivit, dar nu pentru că era furtună.

Ci pentru că, aici, în această încăpere, le era cald și bine.

Și erau împreună.

– Am o întrebare, spuse el, după ce se prăbuși pe patul ei.

– Da?

– Suntem de acord că te-am ruinat pentru totdeauna?

– Nu știu dacă aș zice că m-ai ruinat, spuse ea, prefăcându-se gânditoare. S-ar înțelege că mă supără rezultatul.

El își lăsă mâna să plutească în aer, în sus și în jos.

– Cu toate astea...

– Fără supărare, dar singurii oameni care au o vagă idee cum că s-ar fi întâmplat ceva necuviincios sunt membrii familiilor noastre. Care sigur nu o să dezvăluie nimic prea scandalos.

– Adevărat, dar nu trebuie să uităm de domnul Walpole.

– Hmm. El este o problemă.

– O mare problemă.

– Pe de altă parte, spuse ea, evident plăcându-i la nebunie conversația, el este foarte îndărătnic când vine vorba despre securitatea națională. Nu cred că o să recunoască vreodată că ne-am cunoscut.

– Deci nu vrei să-l inviți la nuntă.

– La nuntă? Ea îi aruncă o privire vicleană. Nu-mi amintesc să fi acceptat vreo cerere în căsătorie.

El se aplecă spre ea. Ca un animal de pradă.

– Te-am ruinat.

– Cred că încă dezbăteam asta.

– Este un fapt, spuse el ferm. Mai exact, trebuie să hotărâm ce să facem acum.

– Acum?

El o mușcă ușor de buza de jos.

– Îmi doresc foarte mult să fac dragoste cu tine.

– Da?

Vocea ei răsună ca un cârâit. Lui i se păru încântătoare.

– Da, confirmă el. Și, deși înțeleg că nu e un obicei să-ți anticipezi jurămintele într-un mod atât de detaliat...

– Într-un mod atât de *detaliat?* repetă ea.

Dar zâmbea. Zâmbea, fără îndoială.

– Când o să fac dragoste cu tine, spuse el, sper să fie cât mai în detaliu și fără grabă.

Ea își prinse buza între dinți. El își dori să o muște.

Doamne, mai că îl transforma într-un sălbatic.

Se aplecă deasupra ei, zâmbind în timp ce ea chicoti.

– Încet, șopti el. Reputația ta...

– Oh, cred că vasul ăsta a plecat de mult din port.

– Ce glumă neinspirată! domnișoară Bridgerton. Ce glumă neinspirată!

– Timpul și marea nu așteaptă pe nimeni.

El se trase ușor în spate.

– Nu văd ce relevanță are asta.

– E singurul lucru care mi-a venit în minte, recunoscu ea. Și, știi, nu m-ai lăsat niciodată să-ți răspund la întrebare.

– Nu?

Ea clătină din cap.

– La ce întrebare?

– Trebuie să întrebi din nou, căpitane.

– Foarte bine. Vrei...

El o sărută pe nas.

– Să...

Pe obrazul stâng.

– Fii.

Pe obrazul drept.

– Soția mea?

Pe gură. Gura ei frumoasă și perfectă.

Doar adierea unui sărut. Presărat în treacăt. Ea trebuia să răspundă.

Poppy îi zâmbi – și era un zâmbet glorios.

– Da, spuse ea. Da, vreau să fiu soția ta.

Nu era sigur că existau cuvinte potrivite pentru un asemenea moment, chiar între doi oameni atât de isteți ca ei. Astfel că o sărută. O sărută pe gură, venerând-o în toate felurile la care visase în ultimele săptămâni. Îi sărută obrazul, gâtul, scobitura perfectă de deasupra claviculei.

– Te iubesc, Poppy Bridgerton! murmură el. Mai mult decât mi-aș fi putut închipui vreodată. Mai mult decât m-aș fi gândit vreodată.

Dar nu, se gândi el, mai mult decât îi putea arăta. Îi scoase cămășuța, și halatul lui păru să dispară ca prin minune. Pentru prima dată, pielea lui pe pielea ei.

– Atât de frumoasă, șopti el, uitându-se la ea în timp ce îngenunchează unul în fața celuilalt.

Voia să o sărute peste tot, să guste din sarea pielii ei, din esența catifelată dintre coapsele ei. Voia să-și lase limba să rătăcească în jurul mugurilor rozalii și tari ai sânilor ei. Își

amintea că îi plăcuse asta, dar dacă o mușca ușor? Dacă trăgea ușor de ei?

– Întinde-te! îi porunci el.

Ea îi aruncă o privire amuzată, întrebătoare.

Buzele lui îi găsiră urechea, într-un mârâit plin de dorință.

– Am planuri pentru tine.

El îi simți pulsul tresăltând, și ea începu să coboare. Când posteriorul ei atinse cearșaful, el îi scoase picioarele de sub ea și o lăsă pe spate, cu răsuflarea întretăiată.

– Ai fost prea înceată, spuse el cu un zâmbet pieziș.

Ea nu zise nimic, doar îl privi cu ochi încețoșați plini de pasiune, sânii ei înălțându-se și coborând cu fiecare respirație.

– Nici nu știu de unde să încep, murmură el.

Ea își linse buzele.

– Dar cred... Degetul lui alunecă pe corpul ei, de la umăr până la șold. Că o să încep... Se aventură spre interior, apoi mai jos. De aici.

Ambele lui mâini se mutară la șoldurile ei, degetele apăsându-se pe pielea moale din interiorul coapselor ei. O deschise, apoi își lăsă capul să coboare pentru cel mai intim dintre săruturi.

– Andrew! spuse ea cu răsuflarea întretăiată.

El zâmbi în timp ce linse. Îi plăcea la nebunie să o lase fără suflu. Avea un gust divin, de vin dulce și nectar dulce-acrișor, iar el nu se putu abține și își lăsă un deget să alunece înăuntrul ei, desfătându-se cu felul în care ea se încleștă din instinct în jurul lui.

Mai avea puțin. O putea trimite pe culmile plăcerii cu o mușcătură delicată, dar el era egoist și, când ea atingea punctul culminant, își dorea să fie în interiorul ei.

Ea gemu de frustrare când el se trase înapoi, dar Andrew își înlocui iute gura cu mădularul. Se împinse ușor în misterul feminității ei, cu trupul cutremurat de dorință, în timp ce picioarele ei se înfășurară în jurul lui.

– Vrei să mă opresc? șopti el.

Privirile li se întâlniră.

– Niciodată, spuse ea.

Și el se împinse înăuntrul ei, găsind refugiu în căldura ei, întrebându-se cum reușise să trăiască 29 de ani pe acest pământ fără să facă dragoste cu această femeie. Alunecă într-un ritm constant, fiecare penetrare purtându-l mai aproape de culmile plăcerii, dar strânse din dinți, încordându-se ca să-și rețină propria eliberare până când și-o găsea și ea pe a ei.

– Andrew, spuse ea cu răsuflarea tăiată, arcuindu-se sub el.

El se aplecă, își rostogoli limba peste sânul ei.

Ea scânci. Gemu.

El își îndreptă atenția spre celălalt sfârc, de data aceasta sugând ușor.

Ea scoase un strigăt ascuțit, plin de dorință, dar liniștit, și trupul ei se încleștă sub el.

În jurul lui.

Și acela fu momentul în care el se dezlănțui. O mai penetră o dată, apoi din nou. Și apoi, explodă înăuntrul ei, pierzându-se în parfumul ei, în esența ei.

În *ea*. Se pierdu în *ea*, dar, cumva, în acel moment, își găsi căminul.

Câteva minute mai târziu, când, în cele din urmă, își recăpătă suflul și se întinse pe spate lângă ea, el o luă de mână.

– Am văzut stele verzi, spuse el, încă uluit.

O *auzi* zâmbind.

– Pe interiorul pleoapelor?

– Cred că le-am văzut în interiorul tău.

Ea râse, iar patul se cutremură.

Și apoi, mult mai devreme decât s-ar fi gândit, făcură patul să se cutremure din nou.

Epilog

Nouă luni mai târziu

Andrew crezuse că își dorea o fată, dar, când își luă fiul nou-născut în brațe, omulețul acela minunat și uluitor i se păru pur și simplu perfect.

Avea destul timp să facă mai mulți copii.

– Zece degete la mâini, îi spuse lui Poppy, care se odihnea cu ochii închiși în patul lor. Zece degete la picioare.

– Ai numărat? murmură ea.

– Tu, nu?

Ea deschise un ochi.

– Eram ocupată.

El chicoti când atinse năsucul fiului său.

– Mama ta e foarte obosită.

– Cred că seamănă cu tine, spuse Poppy.

– Ei bine, chipeș este, fără îndoială.

Ea își dădu ochii peste cap. Chiar și cu ochii închiși, el văzu că îi dădu peste cap.

Andrew se întoarse spre copil.

– Este foarte inteligent.

– Normal.

El se uită la ea.

– Deschide ochii, Pops!

Ea îi deschise, cu o expresie surprinsă la auzul apelativului. Nu îl mai folosise niciodată. Nici măcar o

dată.

– Cred că ar trebui să-i spunem Roger, zise el.

Ochii lui Poppy se făcură rotunzi și se umeziră, iar buzele îi tremurară înainte de a vorbi.

– Cred că este o idee minunată.

– Roger William, decise Andrew.

– William?

– Lui Billy i-ar plăcea, nu crezi?

Poppy zâmbi larg. Billy venise să locuiască la Crake cu câteva luni în urmă. Îi găsiseră o slujbă la grajduri, dar conveniseră că trebuia să aibă ceva timp liber în fiecare zi, ca să se ducă la școală. Se descurca foarte bine, chiar dacă administratorul grajdului se plânsese de numărul mare al pisicilor care se mutaseră acolo.

Și Andrew, și Poppy locuiau la Crake, deși nu pentru mult timp. Casa pe care Andrew o construise în mintea lui de atâția ani era aproape o realitate. Încă o lună, poate două, și aveau să se mute. Avea o odaie pentru copii mare și luminoasă, o bibliotecă impunătoare care aștepta să se umple cu cărți și chiar și o mică seră, unde Andrew avea de gând să sădească unele dintre semințele adunate în nenumăratele lui călătorii.

– Trebuie să te duc afară când o să fie mai cald, îi spuse Andrew lui Roger în timp ce îl plimba prin cameră. O să-ți arăt stelele.

– Nu o să se vadă la fel ca de pe Infinity, spuse Poppy încet.

– Știu. Ne descurcăm noi. El îi aruncă o privire peste umăr. Îi voi povesti cum zeii din vechime au construit un vas atât de înalt și atât de puternic, încât catargul a despicat cerul în două, și toate stelele au căzut ca diamantele.

Ideea desenă un zâmbet pe buzele ei.

– Oh, asta o să-i povestești, nu?

– Este cea mai bună explicație pe care am auzit-o vreodată. El se apropie de pat, așezându-l pe Roger în brațele mamei lui înainte de a se întinde lângă ei. Fără îndoială, este și cea mai romantică.

Poppy zâmbi, zâmbi și el, și, chiar dacă *multe* femei îi spuseseră că nou-născuții nu zâmbeau, lui Andrew îi plăcea să creadă că Roger zâmbea la rândul lui.

– Crezi că o să mai vedem vreodată Infinity? îl întrebă Poppy.

– Probabil că nu. Dar poate un alt vas.

Ea se întoarse și se uită la el.

– Te simți neliniștit?

– Nu. Nici nu trebui să se gândească ce să răspundă. Am tot ce-mi trebuie aici.

Ea își înfipse ușor cotul în coastele lui.

– Ai răspuns prea repede și o știi.

– Retrag tot ce am spus când am zis că ești o fire romantică, spuse el. Până și treaba cu stelele.

Ea îi aruncă o privire de parcă ar fi vrut să spună „Încă aștept".

– Am descoperit, zise el gânditor, că îmi place foarte mult să construiesc lucruri.

– Noua noastră casă?

El coborî privirea spre Roger.

– Și familia noastră.

Poppy zâmbi, iar ea și copilul adormiră. Andrew rămase lângă ei mult timp, minunându-se de norocul pe care îl avea. Tot ce îi trebuia *era* chiar aici.

– Nu am răspuns prea repede, murmură el.

Apoi așteptă. Nu l-ar fi mirat ca soția lui să spună, chiar și în somn, „Ba da, așa ai făcut".

Dar ea nu o spuse, iar el coborî ușor din pat și se îndreptă spre ușile care dădeau spre un mic balcon. Era aproape miezul nopții și poate un pic prea frig ca să iasă în ciorapi, dar Andrew se simți atras să iasă în inima nopții.

Totuși, cerul era înnorat, și nu se vedea licărind nici măcar o stea. Până când...

El privi lung spre cer. Undeva acolo se desena un petic mult mai întunecat decât restul bolții cerești. Vântul trebuia să fi săpat o mică gaură în nori.

– *En garde,* murmură el și, cu spada lui imaginară, se luă la duel cu cerurile.

Râse în timp ce se avântă înainte, țintind spre acel loc. Și atunci...

Încremeni. Aceea era o stea?

Licărea veselă, și, în timp ce Andrew se uită mirat, i se mai alătură una, apoi încă una. În total, trei stele, dar prima, decise el, era preferata lui. Era o luptătoare.

El nu prea avea *nevoie* de o stea norocoasă.

Dar poate...

Întoarse privirea și se uită pe fereastră spre locul în care Poppy și Roger moțăiau liniștiți în pat.

Poate că avusese dintotdeauna o stea norocoasă.